

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

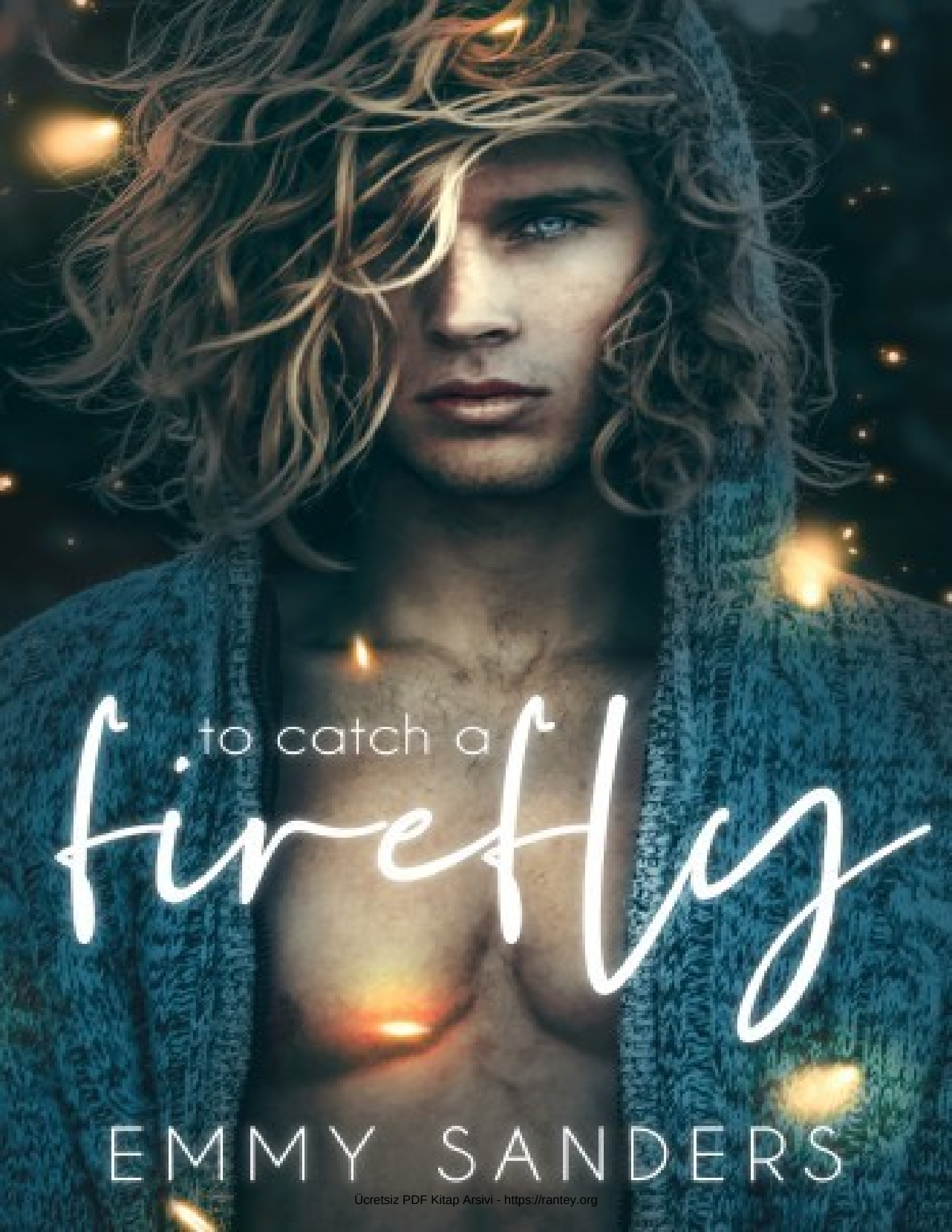
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

to catch a
firefly

EMMY SANDERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ateşböceği Yakalamak

Emmy Sanders

Telif hakkı© 2024 by Emmy Sanders

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Lauren tarafından Beta

Okuma M.A. Hinkle

tarafından Düzenleme

Ky tarafından Düzeltme

Kapak Tasarımı: Sleepy Fox Studio

İçerik Uyarısı: Bu kitapta düşük ve kanserden, bir ebeveynin sayfa dışı ölümünden ve multipl skleroz hastası bir yan karakterden kısaca bahsedilmektedir. Bu konu sizin için tetikleyici olabilecekse lütfen dikkatli olun.

Ellis'in deneyiminin mümkün olduğunca gerçekçi olmasına yardımcı olan
Christie, Heather, Ruth ve Theo'ya özel olarak teşekkür ederiz.

Her zaman hikaye anlatmak isteyen ama çok korkan küçük kız için
sesini kullanmak için.

İçindekiler

Bölüm I:

Çeyrek Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm II:

Azalan Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm III: Ağda

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm IV: Mavi Ay

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Emmy ten Bir](#)

[NotConnect'](#)

Bölüm I: Çeyrek

Bölüm 1

Ellis

Lucky ile tanıştığımda on yaşındaydım.

"Ellis, bebeğim?"

Anneme cevap vermiyorum, yüzümün önünde dans eden böceklerle çok meşgulüm. Azalan akşam ışığında sarı ve turuncu renkte titreşiyorlar, sanki birbirleriyle iletişim kuruyormuş gibi vücutları yanıp sönüyor. Belki de öyledirler. Belki kelimeleri de sevmiyorlardır.

"Ellis."

Sesi şimdi daha yakın, ama ben hareketsiz kalıyorum. Ateşböceklerinden biri elimin birkaç santim üzerinde geziniyor. Titriyor. Titreşiyor.

Sanırım yeterince dikkatli olsaydım, onu avucumun içine alabilirdim. Uçup gider mi?

Yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra annem yanıma yerleşiyor, bacakları benimki gibi bükülmüş, ayakları güvertenin en üst merdiveninde.

Ateş böceği dans ederek uzaklaşır.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" diye soruyor, alnımdaki saçlarımı tarayarak.

Başka bir ateşböceği yaklaşıyor ve elimi onun altında gezdiriyorum. Ona *güvende olduğumu* söylemeye çalışıyorum ama onun gibi göz kırpmıyorum.

"Yeni komşulara merhaba dedin mi?" diye soruyor annem.

Başımı sallıyorum.

"Oğulları dışarıda," diyor. "O da senin gibi on yaşında. Gidip merhaba demelisin."

Ateş böceği avucuma geliyor ve nefesimi tutuyorum.

"Ellis?"

"Geç oldu," diye cevap veriyorum.

Mırıldanıyor. "Evet, öyle. Ama bu bir okul gecesi değil." "Ondan hoşlanabilirsin." diye eklemekten önce bir süre sessiz kalıyor.

Ateşböceği sola doğru sürükleniyor ve ben açık avucumla onu takip ediyorum. Sanırım onu ellerimin arasına hapsedebilirim. Ama o zaman ışığını göremezdim.

"Ellis, tatlım."

"Ateş böceği nasıl yakalanır?" Anneme sordum.

Ayağa kalkıp eve geri dönmeden önce yumuşak bir ses çıkarıyor. Dönmesi bir dakika sürüyor. de

Kolumun yan tarafına hafifçe bir şey çarptı. Kafamı çevirdiğimde, kapağı açılmış boş bir reçel kavanozu gördüm.

Ondan alırken yavaş hareket etmeye dikkat ediyorum. Ateşböceği çok uzağa dans etmedi. Bu gece gökyüzünde yüzlerce var. Belki binlerce. Sayısız titrek renk lekesi gece gökyüzünü süslüyor. Pek esinti yok ama cırcır böcekleri yüksek sesle ötüyor. Acaba ateş böcekleri de onları duyuyor mu? Belki de bu yüzden dans ediyorlardır.

Şeffaf kavanozu vücudunun etrafına kaldırdığımda ateşböceği bana altın rengi göz kırptıyor. Uzaklaşmıyor. Söyleyebileceğim herhangi bir şekilde tepki vermiyor. Çok kolay görünüyor.

"Al," diyor annem, kapağı bana uzatarak.

Kavanozun üstüne vidalıyorum ve sonra izliyorum. Camın içinde titreyen ateşböceğini izliyorum, ne dediğini merak ediyorum. Yakalandığını biliyor mu?

"Ellis, bebeğim," diyor annem, eliyle saçlarımı karıştırarak. "Git komşu çocukla tanış. Adı Lucky. Belki ikiniz arkadaş olabilirsiniz."

Kavanozu güverteye bıraktım ve komşunun evine baktım. Çok uzak değil. Bizim bahçeyle onlarınki arasında en son yürüdüğümde doksan sekiz adım saymıştım. Aradaki boşlukta otlar uzun ve yabani -babam gittiğinden beri kimse onları biçmemiş- ve ilk bahar çiçekleri toprağın arasından çıkmaya başlamış. Güneşte mor oluyorlar ama şimdi karanlık.

"Ellis," diye ısrar ediyor annem.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. Bizimkinin yanındaki mavi eve giden kısa yolu yürürken cırcır böcekleri bana eşlik ediyor. Bugün doksan yedi adım. Boyum uzuyor olmalı.

Yeni komşular bu sabah taşındı. Kamyonların gelip gidişini pencereden izledim, ama bana babamı çok fazla hatırlattı, bu yüzden uzun süre izlemedim.

O beni görmeden ben onu -Şanslı'yı- görüyorum. Büyük bir akçaağaçtan sarkan eski lastik salıncağın üzerinde, tam olarak sallanmıyor, sadece kendi etrafında dönüp duruyor. Elleri lastiğin tepesindeki ipi tutuyor, vücudu ortasından geçiyor ve başı arkaya sarkmış, saçları yere doğru sallanıyor. Saçları buralardaki çoğu çocuğunkinden daha uzun ve ayın altında parlıyor.

Lastik durup beni fark ettiğinde neredeyse baş aşağı duruyordu.

Hemen ayağa kalktı. "Merhaba."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bekliyor gibiyiz. "Adın ne?" diye sorarak sessizliği bozuyor. Dönüyor

Biraz sallanıyor, beni izlerken ileri geri sallanıyor. "Ben Lucky'im."

Biliyorum.

Lucky kollarını lastiğin üstünden sarkıtıyor. "Nereden çıktın sen?"

Arkamı gösteriyorum ve o da başını sallıyor. "Çok konuşmuyorsun, değil mi?" diyor.

Omuz silkiyorum.

Başını eğiyor, saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyor. Sanırım sarı.

"Şey, merhaba."

Ona başımı sallayıp gitmek için dönüyorum ve karanlık olmadığında ateşböceklerinin nereye kaybolduğunu merak ediyorum. Hâlâ orada, güneş ışığında işe yaramaz şekilde yanıp sönüyorlar mı? O zaman birbirleriyle konuşabilirler mi?

"Hey!" Lucky salıncaktan inerek sesleniyor. Koşarak yanıma geliyor, yaklaşırken başını yukarı eğmek zorunda kalıyor. Benden kısa ama benim yaşımdaki çoğu çocuk öyle. "Nereye gidiyorsun?"

Tekrar arkamı gösteriyorum.

"Zorunda mısın?" diye soruyor, cevap beklemeden elimi tutup çekiştiriyor. Onu bahçenin ortasına kadar takip ediyorum. Otururken beni bir kez daha çekiştiriyor ve ben de kendimi onun yanına yere bırakmadan önce evime bir göz atıyorum.

Annem gurur duyardı. Sanırım bir arkadaş ediniyorum.

"Burası çok sessiz," diyor Lucky, çimleri karıştırırken.

Başımı eğip cırcır böceklerinin vızıltısını, yoldan yavaşça geçen bir arabanın sesini ve daha uzakta bir tür kuşun sesini dinliyorum. Belki bir baykuş. Bana sessiz gelmiyor.

"Nebraska berbat" diyor. "Chicago'dan ayrılmak istemedim ama ailem beni buna zorladı."

Cevap vermeyeceğim. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Nebraska'dan başka bir yer bilmiyorum.

"Burada yüz kişi falan var," diye ekliyor, suratı asık bir şekilde. "Hey, sen kaçınıcı sınıftasın?"

Elimi kaldırıyorum.

"Ben de beşinciyim!" diyor heyecanla. "Bu harika. En azından birini tanıyacağım."

Başımı salladım.

"Okulu seviyor musun?" diye soruyor. Omuz silkiyorum.

"Babam kâğıt fabrikasında işe girdi," diyor iç çekerek ve yine otları karıştırarak. "Bu yüzden buraya taşındık."

Kasabadaki kağıt fabrikası eyaletin en büyüklerinden biri. Bunu okulda öğrenmiştik. Gezdik falan. Orada çalışan insanlar, kasaba halkımızın deyimiyle, kabuk soyucuların aksine, hamur soyuculardır. Burada ya kağıt ya da mısır var.

İkisini de yapmak istediğimi sanmıyorum ama fazla seçeneğim yok.

"Bana adını söylemek ister misin?" Lucky sorar. "Söylemene yok."

Boğazımı temizliyorum. "Ellis."

Sırıttırıyor. "Video oyunlarını sever misin?"

Omuz silkiyorum, Lucky de zorlamıyor. Çok konuşuyor ama belki de bu iyi bir şeydir. Ben pek konuşmam.

Akşamın son ışıkları da süzülürken Lucky bana sorular sormaya devam ediyor.

"Krep mi yoksa waffle mı daha çok seversin?" "Burada yapacak bir şey var mı?"

"Evinizin arkasındaki silo perili mi?" "Bu mısırlar da neyin nesi?"

Tek kelime etmememe aldırıyor gibi görünüyor. Onun yerine, ateş böceklerinin dansını izlerken dinliyorum. Daha önce hiç bu kadar çok görmemiştim. Öğretmenimiz bu yıl havadan kaynaklandığını söyledi.

"Sence öğle yemeğini okulda birlikte yiyebilir miyiz?" Lucky sorar.

Sonra ona baktım. Sanırım gözleri mavi. Bu karanlıkta söylemek zor. Karanlık.

Başımı sallıyorum, Lucky de gülümsüyor. Daha önce hiç öğle yemeğinde birlikte oturacağım bir arkadaşım olmamıştı. Şimdi öyle mi olduk? Arkadaş mı?

"Lucky, yatma vakti," diye derin bir ses. "Oh, bu Ellis mi?"

"Evet," diye Lucky, ayağa kalkarak. Annem onlara adımı söylemiş olmalı.

"Merhaba Ellis," diyor adam.

Elimi kaldırıyorum.

"Yatma vakti geldi," diye tekrarlayarak Lucky'yi içeri buyur eder. Lucky iç geçirir. "Pazartesi okulda görüşür müyüz?"

Başımı salladım.

"Geliyorum," diye seslenir Lucky. Dönmeden önce evin yolunu yarılamıştı. "Hey, Ellis? Burada olmana sevindim. Belki de bu o kadar da kötü olmaz."

biraz hızlı ama nedenini söyleyemiyorum.

Lucky içeri koşar ama adam kımıldamaz. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, zaten o doğru gidiyorum. Yürürken çimenler baldırlarımı gıdıklıyor. Biçilmesi gerekiyor.

"İyi geceler, Ellis," dediğini duyuyorum adamın. Kapı bir an sonra kapanıyor. Lucky'nin babası yeterince iyi görünüyor.

Eve dönerken adım saymayı unutuyorum, onun yerine ayı izliyorum.

Bu gece yarısı dolu. Buna neden çeyreklik dediklerini bilmiyorum.

Eve gittiğimde annem kapının dışında bekliyordu. Beni yürürken görmüş olmalı. "Eğlendin mi?"

Omuz silkiyorum ama memnun görünüyor.

"Yatmadan önce yıkanmayı unutma," diyor ve içeri giriyor. Kapıyı benim için açık bırakıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Lucky ne tür bir isim?

Yeni arkadaşımı merak ederek uyudum. Sabah, güvertede bıraktığım ateşböceğini hatırlıyorum. Dışarı koşup camı kaldırıyorum ama güneşte hâlâ yanıp sönüp sönmediğini görme şansım olmuyor.

Ateş böceği öldü.

Bölüm 2

Ellis

Lucky bir kasırgaya baktığında on üç yaşındaydım.

"Ellis, burada mısın?"

Homurdanıyorum, incelediğim mavi kavanozu yere bırakıyorum. Geçen hafta bulduğum lavantalı kavanozun yanında güzel görünüyor.

Lucky silonun zemin seviyesindeki giriş kapısından içeri giriyor ve gözleri karanlığa alışmaya çalışırken gözlerini kırıştırıyor.

"Sen otobüste değildin," diye suçluyor.

Dişçi randevum vardı, bu yüzden annem beni okuldan erken aldı.

Lucky'e söylemeyi unuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sırt çantasını silonun kavisli kenarına dayayarak. İşte o zaman gömleğindeki yırtığı fark ediyorum.

İşaret ediyorum ve Lucky iç geçiriyor. "Önemli bir şey değil," diyor. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

Lucky bir kaşını kaldırır. "Tam dört kelime. Belki de daha sık sakatlanmalıyım."

Kaşlarımı çatıyorum ama Lucky sadece gülüyor. "Önemli değil," diye tekrarlıyor.

Lucky topladığımız eski, çatlak kavanozları sıraya dizmeye başladı. Bunlar onun bulaşmaması gerektiğini bildiği güzel kavanozlar değil. İnsanların konserve yapmak için kullandıkları basit türden kavanozlar. Onları neredeyse bowling lobutları gibi dizdikten sonra misketlere uzanıyor, ama o yapamadan ben yakalıyorum. Israrlı bakışlarım karşısında omuzları düştü.

"Sadece okuldaki bazı çocuklar," diyor. "Beni sevmiyorlar."

Bu beni kısa kesiyor. Neden olmasın? Herkesin Lucky'yi sevdiğini sanıyordum.

"Biliyorsun," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi elini havada sallayarak.

Bilmiyorum.

Lucky derin bir nefes alır. "Çünkü ben eşcinselim, Ellis."

Kılımlı bile kıpırdatmıyorum, haberin kendisinden çok birilerinin ona bu yüzden farklı davranmış olması beni şaşırtıyor. Ben ona göz kırparken Lucky saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Sarı bukleler her kanatlanıyor, vahşi

ve bir aslanın yelesi gibi uzun. Mavi gözleri elimdeki misketlere kayıyor ve beni beklediğini fark ediyorum.

"Pislikler," diye devam ettim sonunda.

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve bir kahkaha atar. "Vay be. Bugün çok dolusun."

Biraz daha rahat nefes alıyorum.

Lucky elini uzatıyor, ben de misketleri uzatıyorum. Kavanozların biraz gerisinde bir yere oturuyor ve ben de onu takip ederek yanına oturuyorum, dizlerimiz birbirine değiyor. Bilyeleri birbiri ardına fırlatıyor, nadiren kavanozları ıskalıyor. Gömleğindeki yırtığa bakmaktan kendimi alamıyorum. Ne oldu ki?

Bir dakika sonra Lucky gözüme çarptı. ", değil mi?" Başımı salladım.

"Herkes biliyor, Ellis."

Ben değil.

Bir misket daha fırlatır. "Bu bir şeyi değiştirir mi?" Neden bir şeyi değiştirsin ki?

Lucky yüzümü okuyabiliyor olmalı -her zaman okuyabilir- çünkü gözlerini hafifçe deviriyor. "Evet, evet," diyor. "Ben bir aptalım."

Omzunu kendi omzumla çarpıyorum.

"Biliyorum," diyor hafifçe, büyük kırmızı bir bilye fırlatarak. Bardağın içine yerleşmeden önce yüksek sesle kırılıyor. "Sen ve ben."

Evet, öyle.

Lucky'nin bilyeleri bitince iç geçirir. "Bir gün bu kasabadan gideceğim, El." Sözleri göğsümü lastik bir bant gibi sıkıyor ama aceleyle devam ediyor. "Gitmek zorundayım. Buradaki tek iyi şey sensin; bunu biliyorsun. Belki Chicago'ya geri dönerim ya da New York'u denerim. Hatta Tayland'ı bile. Herhangi bir yer bundan daha iyi olurdu."

Daha önce de gitmekten bahsetmişti, aslında buraya taşındığından beri. Lucky büyük bir şehirde büyüdükten sonra küçük, kırsal kasabamızı sevmiyor. Ama bu sefer sesi ciddi geliyor.

"Benimle gelebilirsin," diyor.

Cevap vermeye fırsat bulamadan tiz bir siren sesi havayı delip geçiyor. Lucky ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Kasırga alarmı," diyor. "Bugün cumartesi değil." Başımı sallıyorum ve ikimiz de kaçıyoruz.

Silonun dışındaki açıklığa ulaşır ulaşmaz rüzgâr yüzümü kamçılıyor. Gökyüzü şimdi daha karanlık, gri ve kızgın ve bulutlar başımın üzerinde bir

Tehlike anlamına gelen bir desen. Meteoroloji istasyonu bu kadar kötü bir fırtına için uyarıda bulunmadı ama bu burada pek bir şey ifade etmiyor.

"Kahretsin," diyor Lucky, biraz toz kalkarken koluyla gözlerini kapatarak. "Hadi gidelim."

Evlerimize doğru yola çıkarken Lucky gömleğimden bir avuç kapıyor. En hızlı yol mısır tarlalarının içinden geçmek, etraftan dolaşmak değil, bu yüzden ben de o yoldan gidiyorum. Yılın bu zamanında saplar baş hizasında oluyor ve koşarken yapraklar bize çarpıyor, arkalarında küçük ısırıklar bırakıyor. Arada bir, sert bir açıyla savrulup sonra duruluyorlar.

Tarladan çıkar çıkmaz Lucky'nin annesinin seslendiğini duydum. Evimin etrafından dolanıp iki evimizin ortasındaki yeraltına gömülü fırtına sığınağına doğru ilerlerken Lucky de bağırarak karşılık veriyor Lucky'nin babası annemin merdivenden inmesine yardım ediyor ve bizi koşarken görünce yüzü rahatlıyor. Rüzgârdan ne dediğini duyamıyorum ama Lucky'nin annesi arkamızdaki ufuk çizgisini izleyerek bizi ileriye doğru itiyor.

Arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Sığınağa ulaştığımızda, yüzeyde sadece Lucky'nin babası vardı. Nefes almak için durmuyorum, sadece yerdeki açıklığa doğru atılıyorum. Tam aşağı inmek üzereydim ki Lucky'nin artık bana tutunmadığını fark ettim.

Geri döndüğümde kalbim neredeyse duracaktı.

Lucky elli adım ötede, sırtı bize dönük duruyor. Kıyafetleri sert rüzgârda savruluyor ve başı gökyüzüne doğru eğik. O zaman görüyorum, kasırgayı. Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyor. Kara bulutlar hortumun yeryüzüne doğru uzandığı alanı çevreliyor ve ben izlerken şimşek çakıyor, gökyüzünü ürkütücü beyaz bir parıltıyla aydınlatıyor. Sadece bir saniye sonra, yağmur bize ulaşırken gök gürliyor. Yağmur çarşaf gibi iniyor ve saniyeler içinde beni sırlıslıkla ediyor.

Babası bağırmaya başlasa bile Lucky kıpırdamıyor. Rüzgar şiddetlense bile. Gökyüzü kararırken bile.

Lucky, lanet olsun.

Başını geriye atmış, avuçlarını gökyüzüne doğru kaldırmış, sanki her şeyi içine çekiyormuş gibi. Sanki giderek yaklaşan doğanın vahşi gücünün tadını çıkarıyor. Saçları başının etrafında dönüyor, mısır, bulutlar ve gökyüzü gibi öfkeli.

Hiç bu kadar vahşi
görünmemişti. "Şans!"
Çılgılık atıyorum.

O zaman arkasına bakıyor ve büyük bir rahatlama hissediyor. Lucky merdivene gelene kadar bir adım bile atmaya cesaret edemiyorum. Gözleri kocaman açılmış ve heyecanlı bir şekilde bana sırtıyor ve ben de başımı sallayarak gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde aşağı iniyorum.

Yere indiğimde annem beni tutuyor, sığınağa doğru ilerlerken kollarını omuzlarıma doluyor. Çok büyük değil ama beşimizin fırtınayı beklemesi için yeterli alan var. Bir duvar boyunca bir bank, diğer duvar boyunca da radyo da dahil olmak üzere acil durum malzemelerinin bulunduğu bir raf var.

Lucky'nin babası kapıyı sıkıca kilitledikten sonra aşağı inen son kişidir ve ardından gelen sessizlik keskindir.

Ayakları yere basar basmaz oğluna "Ne yapıyordun?" diye sorar. Gözlerinin içine bakarken elleri Lucky'nin omuzlarına gidiyor. Tutuşu sert değildir. Sadece korkmuş görünüyor.

"Sen gördün mü?" Lucky babasıyla aynı korkuyu paylaşmadan cevap veriyor. "*Çok güzeldi.*"

Lucky'nin babası arkasını döner ve ellerini saçlarında gezdirir. Geri dönmenden önce bir adım attı. "Bir gün bana kalp krizi geçireceksin. Yemin ederim Lucky, yapamazsın-"

Lucky'nin annesi kolunu tutup nazikçe sıkıyor. "Artık iyiyiz," diyor. "Buna odaklanalım. Telsizi çalıştırır mısın, Ron?"

Lucky'nin babası başını sallar ve eski amatör telsize doğru giderken nefes nefese kalır.

Annem başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Tamam mı bebeğim?"

Başımı sallıyorum. Nabzım hâlâ atıyor ama kasırga yüzünden değil. Bu yaşadığım ilk hortum değil ve Tornado Alley'in tam ortasında olduğum için son da olmayacak.

Ama Lucky.

Arkadaşıma doğru ilerlerken annem gitmeme izin veriyor. sırlıslıkla, bukleler tenine yapışmış. Gözleri parlak, neredeyse elektrikli. Onu ittiğimde bana gülümsüyor.

"Oh, ama," diyor. "Bunun gerçekten harika olduğunu kabul etmelisin."

Başımı sallıyorum.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. "Ben bir aptalım. Öyle diyorsun." Söylüyorum.

Lucky'nin babası kasırgayla ilgili haberleri dinlemek için radyoyu açtığında radyo çatırdıyor. Arada bir rüzgârın ıslığı kulaklarımıza ulaşıyor ve bir keresinde kapıya bir gümbürtü geliyor.

Bankta otururken Lucky beni takip ediyor. Ellerimi şortumun üzerinde kurulamaya çalışıyorum ama ikisi de ıslak olduğu için işe yaramıyor. Titrediklerini fark ettiğimde onları ceplerime sokuyorum.

"Özür dilerim," diyor Lucky beni dürterek. Biraz mahcup görünüyor. "Seni korkuttum, değil mi?"

Kısa ve keskin bir baş sallama.

"Daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Lucky bela arar. Kasabaya taşındıktan sadece bir ay sonra bacağını bu şekilde kırdı. Ona silodaki merdivenin sağlam olmadığını söylememe rağmen, tepedeki pencereye ulaşmaya kararlıydı. Fazla ilerleyemeden bir cıvata gevşedi ve merdiven sallanarak Lucky'yi yere düşürdü.

Bacağı iyileştikten sonra tekrar yukarı çıktı ve sürgüyü tamir etti. Lucky iç çekti. "Onu görmek istiyorum, Ellis."

Kasırğa mı?

Tek kelime etmememe rağmen "Dünya" diye cevap verdi. "Hayatı deneyimlemek istiyorum."

Burada bir hayat var. Ama bunun Lucky için yeterli olduğunu sanmıyorum.

"Macera istiyorum, anlıyor musun?" diyor, gözleri okyanus ya da masmavi gökyüzü gibi parlıyor. "Mısırdan, kâğıttan ya da köşedeki dükkândaki beş sentlik şekerden daha fazlasını istiyorum. Hayatımın olağanüstü olmasını istiyorum, El."

Öyle olacak. Çünkü bu onun. Başka bir şey yapamaz, bunu biliyorum. Sadece nasıl bilemiyorum.

Ona göstereceğim; yapacağım şey bu. Lucky'ye burada yaşanacak bir macera olduğunu göstereceğim. Olağanüstü bir hayatı olabileceğini.

Ve sonra belki, sadece belki, kalır.

Yarım saat sonra kasırğa sığınağından çıktığımızda enkaz her yeri kaplamıştı. Gökyüzü şaşırtıcı derecede parlak, sanki etrafımıza yıkım yağmamış gibi. Lucky'nin evindeki tek bir panjurun sallanması dışında evlerimizde bir sorun yok.

Ama mısır... Lucky'nin durduğu yerden 300 adım ötede başlayan, tarlaya oyulmuş uzun, eğri bükü bir yol var.

Öyle ya da böyle bir arkadaşımı kaybedeceğimden hiç bu kadar korkmamıştım.

Bölüm 3

Ellis

İlk kavgama girdiğimde on beş yaşındaydım.

"Hadi, göt herif! Tüm yapabildiğin bu mu?"

Lucky'nin sesine doğru koşuyorum, etrafının bizim sınıftan üç kişi tarafından sarıldığını görünce içim parçalanıyor. Brandon Lucky'nin tişörtünü tutmuş, arkadaşımı bir dolaba doğru bastırırken diğer öğrenciler geride duruyor ve sahnenin etrafında geniş bir yay oluşturuyorlar. Brandon'ın eli yanında kenetlenmiş, Lucky ise yarılmış dudağının ardından gülümsüyor.

"Hey," diye bağırarak kalabalığın arasından ilerliyorum.

Brandon'ın yumruğum çenesine değmeden önce şok içinde bakması için sadece bir anı var. Lucky'yi düşürüyor ama hızla toparlanıyor, futbol sahasında işe yarayabilecek bir hareketle omzunu bana doğru itiyor ama ben Brandon'dan - arkadaşlarından da- daha iriyim ve bir santim bile sallanmıyorum. Ağırlığımı öne doğru verip Brandon kekeleyerek geri adım attığında yumruğumu burnuna indirmek çok kolay.

"Kahretsin," diye tıslıyor arkadaşı Riley.

Sonra ona doğru bakıyorum ve adamın gözleri açılıyor. Ellerini hızla kaldırıyor, geri çekiliyor ve üçüncüleri Jace'i takip etmesi için tutuyor. Brandon yerde inerken iki adam havalanıyor ve kafamı kaldırdığımda sınıf arkadaşlarımız yüzlerinde farklı derecelerde şaşkınlık ve huşu ile telefonlarını tutuyorlar.

Homurdanıyorum ve yarısı ürküp kaçıyor.

"Hey," diyor Lucky yatıştırıcı bir sesle, eli koluma iniyor. Döndüğümde nabzım düşüyor ama çok az. Lucky sırtıyor, alt dudağına kan bulaşmış.

"Neden gülümsüyorsun?" Söylüyorum.

Arkamdaki biri nefes nefese kalınca sırtışı genişliyor.

"Elin iyi mi?" Lucky sıkılmış yumruğumu tutarak soruyor. Hasara bakarak hafifçe irkiliyor ama ben başımı sallıyorum. Bir şeyim yok. Lucky gözlerini deviriyor. "Tamam, sert çocuk."

Sınıf arkadaşlarımız arkamızdan fısıldaşırken Brandon yerden tekrar inliyor.

"Bunu gördün mü?"

"Bu adamı daha önce hiç kızgın görmemiştim."

"Konusabildiğini biliyor muydun?"

"Hey," diyor Lucky tekrar, elleri yüzümün iki yanında. O berrak mavi gözleriyle bana . Onlara ne isim vereceğimi hâlâ bulamadım. Azure? Cerulean? "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, alay ederek dudağının kenarına dokunuyorum. "Ben iyiyim," diyor Lucky.

Doğru.

"Bana bunu yapma."

Ukala.

"El, ben-"

"Burada neler oluyor?" diyor öğretmenimiz Bayan McMillan. Aval aval bakan öğrenciler denizini yararak bize doğru koşuyor ve Brandon'ı yerde görünce elleri ağzına gidiyor.

Brandon elini kanlı burnuna götürerek, "Bana saldırdı," diyor.

"Vurmadı," diye karşılık veriyor Lucky, etrafımdan dolanarak. "Önce sen bana vurdun, ahmak."

Bayan McMillan'ın elleri bir süre havada sallandıktan sonra, "Müdürün odası. Üçünüz de. *Hemen.*"

Öğrencilerin geri kalanı dağılıyor ve Lucky koridorda yürürken yaralanmamış elimi sıkıyor, yüzündeki o vahşi sırıtış geri geliyor.

Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sadece bunu neden yaptığını anlamak istiyorum," diyor annem. Müdürün odasına vardığı andan şu ana kadar, evde oturma odamızda, üzgün olmaktan çok şaşkın görünüyordu. "Sen şiddet yanlısı biri değilsin, bebeğim."

Başımı sallıyorum.

İç çekerek yanıma oturdu. Sağ elim sargılı ve annem onu kendi elinin arasına alıyor, nazikçe yuvarlıyor ve bandajlardan kan akmadığından emin olmak için kontrol ediyor.

"Ellis," diyor sessizce, elimi bırakarak. "Seni zorlamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun ama bir açıklama istiyorum. Lütfen."

Ona yavaşça başımı sallıyorum.

Konuşmak *istemediğimden* değil, özellikle de onunla. Ama kelimeler benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Her zaman doğru çıkmıyorlar, sanki beynimden ağzıma bir bataklıktan geçmek zorundaymışım gibi ve bu çok yorucu

sürekli bu yolculuğu yapmak için. İnsanlar genellikle doğru yapmamı beklemekten hoşlanmıyor ve ben de sessiz kalmanın daha kolay olduğunu öğrendim.

Ayrıca, önemli insanlar zaten beni anlıyor.

Sonunda ona "Lucky'nin canını yakıyordu," dedim. Bir dakika sürdü.

Annem başını sallıyor, yanağını okşuyor ve teslim olmuş görünüyor. "Bunu alışkanlık haline getirme, tamam mı?"

Başımınla onaylıyorum.

"Bu hafta askıdayken dış cephe kaplamasını yıkayabilirsiniz" diye ekliyor.

İnliyorum ama yine başımı sallıyorum.

Annem koridora çıkmadan önce saçlarımı karıştırıyor ve ben de pencereden Lucky'nin evine doğru bakıyorum. Ceketimi kaptığım gibi dışarı çıkıyorum.

Lucky'nin yatak odası evin uzak tarafında, bu yüzden bisikletlerimizle birlikte etrafta dolaşıyorum. Pencereye dokunduğumda yatağında uzanıyordu, ama hemen kafasını kaldırdı ve yere atladı. Pencereyi açtığında gülümsemesi genişti.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bisikletlere doğru başımı sallıyorum.

Lucky başını sallıyor ama gözleri parlıyor. "Cezalı olmam gerekiyordu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Lucky dolabına koşuyor. Bir sweatshirt alıp üzerine geçirdikten sonra pencerenin camını açıp içeri giriyor. Dışarıdan camı indirip perdeyi yerine takıyor ve sonra yola koyuluyoruz.

Onu evlerimizin arkasındaki mısır tarlaları boyunca götürürken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sonunda toprak bir yola ulaşıyoruz ve yola döndüğümüzde Lucky'nin bisikleti benimkinin arkasında vınlıyor. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve batışını kaçırmak istemediğim için hızımı artırıyorum.

Özel bir araziye saptığımda Lucky beni sorgulamıyor. Karanlık bir evin önünden geçip çocukluğumdan beri milyonlarca kez önünden geçtiğim eski bir yel değirmenine kadar beni takip ediyor. Bisikletimi durdurduğumda, Lucky yanıma doğru kayıyor.

"El," diye fısıldıyor yüksek sesle, sesi heyecanlıydı. "İzinsiz mi giriyoruz?" Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve Lucky gülüyor.

Bisikletlerimizi yel değirmeninin dışına koyduk ve kapıya doğru yürüdük. Kapıyı çekip açtığımda gürültüyle gıcırıyor ama evden o kadar uzaktayız ki kimsenin bir şey duyacağından şüpheliyim.

Uyan. Lucky içeri girdiğimizde cebinden telefonunu çıkarıyor ve el fenerini açıyor. Örümcek ağları akla gelebilecek her yüzeyi kaplıyor ve ilerleyebilmek için kolumu onların arasından geçiriyorum.

Merdivenler de yapının geri kalanı gibi çürük, bu yüzden önce ben çıkıyorum, her birinin ağırlığını taşıyabileceğinden emin olmak için yavaşça adım atıyorum. Lucky arkamda sessiz, nefeslerimiz ve ayak seslerimiz durgun gece havasındaki tek sesler.

Yel değirmeninin tepesinde küçük bir platform var. Üzerine çıkmak için bir delikten tırmanmam gerekiyor ve sonra Lucky'ye yardım ediyorum. Kısa, eğimli çatının altından yapının tepesindeki küçük pencereye doğru ilerlerken gözleri kocaman ve yuvarlak. Kırsal alan önümüzde uzanıyor, uzak ve geniş. O kadar yüksekte değiliz ama arazi o kadar düz ki kilometrelerce uzağı görebiliyormuşuz gibi geliyor.

Lucky pencerenin önüne yerleşiyor, bacaklarını önüne çekiyor. Kalçamı onunkine dayayarak yaklaşıyorum. Birbirimizden daha fazla uzaklaşıp yine de pencereden dışarıyı görebileceğimiz bir yer yok ama bunun bir önemi yok. Lucky için hiç fark etmez.

"Bunu neden yaptın, Ellis?" diye soruyor. "Neden beni savundun?" Neden bahsediyor bu?

Sen benim arkadaşımısın. Tabii ki seni savundum.

İç çekiyor. "Evet, tamam."

Neden neredeyse üzgün görüldüğünden emin değilim, ama sonra gökyüzünü aydınlatmaya başlayan rengi görüyorum ve Lucky'ye gösteriyorum.

"Çok güzel," diyor bana yaslanarak, omzunu omzuma bastırarak. Lucky telefonunu çıkarmadan önce birkaç dakika boyunca gökyüzündeki turuncu ve mor renkleri izliyoruz. Birkaç fotoğraf çekiyor ama benim aklım bugün olanlara takılıp kalıyor.

"Brandon?" Ben soruyorum.

Lucky . "Beni bir daha rahatsız edemeyecek."

Ne sorduğumu anladığına sevindim, ama yine de Lucky'nin yakaladığı bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ellis, dostum, son zamanlarda aynaya baktın mı bilmiyorum ama o okuldaki hiç kimse bana dokunmayacak. Bir daha asla."

Bunu duyunca göğsüm ısınıyor ve Lucky'ye bunu verebildiğim için garip bir gurur duyuyorum. Umarım haklıdır ve kasabadaki pislikler onu rahat bırakır. En başta neden onun cinselliğini önemsediklerini anlamıyorum.

"Neye benzediğini bilmiyorsun, değil mi El?" dediğinde Lucky'nin gözleri pencereden dışarı bakıyordu.

Ne demek istediğinden emin değilim. Tabii ki neye benzediğimi biliyorum. Kahverengi saçlar. Kahverengi gözler. Babamın burnu, büyükbabamın boyu ve annemin kaşları. Beni yaratanların bir parçasıyım ama aynı zamanda *kendimim* de.

Benim Lucky gibi alçak akşam güneşinde parlayan altın buklelerim yok. Ne de onun parlak, delici gözleri.

Ben sadece Ellis'im.

Lucky başını omzuma yaslayarak iç geçiriyor. "Evet. Tamam." Sanırım *kahramanı*mı söylediğini duyuyorum ama o kadar yumuşak ki emin olamıyorum.

Gökyüzü boyalı bir şaheserden kararmış bir geceye dönüşürken yıldızlar da ortaya çıkmaya başlar. Burada çok az ışık kirliliği var; onları görmek çok kolay.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler El," diyor

Lucky. Başımı sallıyorum. *Tabii ya.*

"Böyle günler beni düşündürüyor..."

Cümlesini bitirmedi, ben de onu dürttüm. Bana doğru baktığında gülümsemesi biraz bozuldu.

"Sadece iyiler," diyor. "musun?"

Dudağına dokunuyorum ve gülümsemesi titriyor, nefesi aceleyle onu terk ediyor. "Evet," diyor usulca. "Yarık dudakla bile."

Kalmak için yeterince iyiler mi?

Bir cevap vermiyor.

Lucky arkasını döndüğünde telefonuyla oynamaya başlar. Kamera ayarlarıyla sonra cihazı eski, tozlu pencerenin köşesine yerleştiriyor ve ayağının yanındaki bir taşla sabitliyor. "Yavaş pozlama," diye açıklıyor kayıt düğmesine basarak. "Burada bir saat daha oturmanın sakıncası yok, değil mi?"

Ben huff.

"Güzel," diyor başını omzuma yaslayarak.

Fotoğraf çektiirmeyi bitirdiğinde, dünyanın döndüğünü görebilecek mi merak ediyorum.

Lucky'nin benimkinde daha kaç devrim olacağını merak ediyorum.

Bölüm 4

Ellis

Her şey değişmeye başladığında on yedi yaşıyordum.

Lucky bana dolabının içinde banyo ettiği fotoğrafları göstererek, "Şuna bakın," diyor. Bu yılın başlarında küçük bir alanı karanlık odaya dönüştürmüştü. "Ne kadar güzel, değil mi?"

Resim Nebraska'nın batısındaki Chimney Rock'a ait. İki hafta sonu babasıyla birlikte Oregon Yolu'nun o kısmındaki kayda değer kaya oluşumlarından bazılarını ziyaret etmek için o tarafa doğru yola çıktık. Lucky bu fotoğrafı gece çekmiş, öyle ki uzun, sütunlu kaya ayı havada tutuyormuş gibi görünüyor. Yıldızların aydınlatığı mavi bir çizgi tepede uzanıyor ve gökyüzünün geri kalanı siyah. Büyüleyici.

"Şans," başarıyorum.

İşliyor.

Lucky foto muhabirliği yapmak istiyor. Bu fikir birkaç yıl önce aklına düştüğünden beri aklından çıkmıyor.

"*Bu benim buradan çıkış biletim,*" dedi bana. Foto muhabirliği onu dünyanın dört bir yanına götürebilirdi. Olağanüstü hayatı.

Sanırım asla kalmayacağını biliyordum.

Yine de başımı kapıya doğru çeviriyorum.

"Evet," diyor Lucky fotoğraflarını. "Ben hazırım."

İkimiz kamyonetime bindik ve bizi kuzeye götürdüm. Arabayı sürerken Lucky radyoda mırıldanıyor, camı açık ve saçları yüzünde dalgalanıyor. Bu manzara beni gülümsetiyor ve Lucky beni izlerken yakaladığında dilini çıkarıyor.

Elini pencerenin dışındaki havada gezdirirken, "Jace'in dün tribünlerin arkasında ona oral seks yapmamı istediğini söylemiş miydin?" diyor.

İstemedi de olsa direksiyonu kırdım. Kamyonu sağa Lucky gülüyor.

"Açıkçası yapmadım," diyor ve kalp atış hızım düşmeye başlıyor. "Adam, hiçbir şey yapmak istemediğim bir sik."

Jace eskiden Lucky'yi rahatsız eden adamlardan biriydi. Artık değil, ama bildiğim kadarıyla kesinlikle dışarıda değil. Lucky bu konuda yalnız.

Lucky, "Eğer onu koridorda öpemiyorsam, kapalı kapılar ardında da onunla yatmayacağımı söyledim," diyor.

Tanrım. İşte yine kalbim gitti. En azından hayır dedi. Böyle biriyle Şanslı olma fikri.

"Bunu hiç düşündün mü?" diye soruyor.

Ona doğru baktığımda gözlerimin kocaman olduğuna eminim.

Yine gülüyor. "*Ben* değil, El. Hiç düşündün mü... bilirsin işte. Biriyle birlikte olmak mı?"

Oh.

Başımı sallıyorum çünkü gerçek şu ki hayır, . Lucky mırıldandı. "Yaptım."

Biraz kıpırdandım, bunu düşünmenin beni neden bu kadar huzursuz ettiğinden emin değilim. Daha önce de seks hakkında konuşmuştuk. Ya da Lucky konuştu ve ben dinledim. İkimiz de yapmadık. Lucky istiyor.

"Sorun değil, biliyorsun," diyor. "Eğer ilgilendiğiniz bir şey değilse içer

i." Omuz silkiyorum.

"Belki de bir uygulama denemeliyim," diye düşünüyor. Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavlıyor.

"Sence yapmamalı mıyım?"

Başımı sallıyorum. *Çok tehlikeli.* Bir mırıldanmayla konuyu .

Kırk beş dakika sonra Smith Falls Eyalet Parkı'na geldiğimde, Lucky etrafına bakınıyor.

"Yürüyüş mü?" diye soruyor.

Pek sayılmaz.

Kamyonetin arkasından hazırladığım çantayı alıyorum ve parkın kuzey ucuna doğru ilerliyoruz. Bir yaya köprüsünü geçtikten sonra, eyaletteki en yüksek şelale olan Smith Şelalesi'ne giden ahşap tahta kaldırıma ulaşıyoruz. Şelalenin gürültüsü kulaklarımıza ulaştığında Lucky'nin gözleri kocaman oluyor ve son köşeyi döndüğümüzde şelale karşımıza çıkıyor.

Lucky heyecanla zıplayıp kolumu tutuyor, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Biz daha tahta kaldırımın sonuna varmadan fotoğraf makinesini çıkarmış, deklanşöre basıyor. Lucky'yi izliyorum, göğsüm sıkışıyor.

Şelaleyi ziyaret eden birkaç kişi daha var, bu yüzden ön tarafta durabilmemiz için beklememiz gerekiyor. Küpeşteye vardığımızda su bizi hafifçe buğulandırıyor. Lucky lensinden temizlemek için durmak zorunda kalıyor.

"Bu harika El," diyor sonunda, alnı ve saçları nemle kaplanmış. Yanakları parlak ve gülümsemesi geniş. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Daha bitmedi," diyorum ve onu biraz çekiştiriyorum.

Lucky beni tahta kaldırımdan aşağıya kadar takip ederken meraklı görünüyor. Bizi işaretlenmemiş bir patıkaya yönlendirdiğimde daha da meraklı görünüyor. Birkaç dakika sonra, aradığım dönüm noktasını görüyorum.

Lucky bir atar. "Lütfen bana mayolarımızı getirdiğini söyle." Onları çantamdan çıkarıyorum.

Sonraki birkaç dakika plaj havlularının mahremiyeti altında üzerini değiştirme ve ardından serin suya atlama telaşıyla geçiyor. Lucky, şelalenin alt kısmının kayaların üzerinden hafifçe kayarak doğal bir havuza boşaldığı yere doğru ilerlemekte tereddüt etmiyor. Burada görünürde başka kimse yok.

"Bu harika!" Lucky bağıyor, suyun derinliklerine doğru ilerliyor ve şelalenin altındaki bir kaya yamacına tırmanıyor. Saniyeler içinde suya daldı ve benim tek yapabildiğim başını sallayıp gülerек çevredeki kuşları korkutup kaçırarak bir savaş çılgılığı atmasını izlemek oldu.

Arkasını dönüp kollarını iki yana açtığında bir an için *deja vu* yaşıyorum. Lucky'nin arkasında şelale değil, bir kasırga var ve yürek parçalayıcı uzunlukta bir saniye boyunca arkadaşım için korkuyorum. Korkuyorum çünkü o cesur, meraklı ve hiçbir zaman açıkça söylememiş olsa da tehlikenin heyecanını seviyor. Arkadaşımla sevdiğim bu özellikleri, *onu* eşsiz kılan bu özellikleri beni korkutuyor.

Bugün kasırga yok elbette. Ama Lucky suyun altında uzanmış dururken özgür görünüyor ve bununla rekabet edemeyeceğimi anlıyorum. Lucky'yi Nebraska'nın dört bir yanına sürükleyebilirim, hatta daha da ileri gidip ona kendi arka bahçesindeki harikaları gösterebilirim. Ama peşinde olduğu bu duygu her neyse, benden daha büyük, bu yerden daha büyük, bildiğim her şeyden daha büyük. Benim sunabileceklerim özgür ruhlu arkadaşım için asla yeterli olmayacak.

Bunun farkına varmak, olması gerekenden daha fazla acı veriyor. "Ellis!" Lucky bağıyor. "Kaldır kıcını da buraya gel."

Hayali acıyı üzerimden atarak Lucky'yi şelaleye kadar takip ediyorum. Yukarıdan üzerime yağan su hafifçe ısıyor, ama sağanak yağmura rağmen Lucky'nin gülümsemesi güneş gibi. Benimkini görünce yüzü biraz düşüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, beni kenara çekerek. Su yanımızdan aşağı akıyor, suyun gücü gürültüyü duyabilmek için daha yüksek sesle konuşmamıza neden oluyor.

"Neden gidiyorsun?" Neredeyse bağıracaktım. Faydasız olduğunu biliyorum ama bu anla ilgili bir şey aciliyet hissettiriyor. Sanki *denemezsem* hep pişman olacaktım gibi.

Lucky bir an beni izliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ne?"

"Neden?" Sorumun geri kalanını için hayal kırıklığına uğrayarak tekrarlıyorum.

Lucky bekliyor, göğsü inip kalkıyor. "Neden gitmen gerekiyor?" "Ellis," diyor ağzından. Kelimeyi duyamıyorum bile. Sadece görebiliyorum.

"Ben..."

"Ne?" Lucky öne doğru bir adım atarak aceleyle konuştu. "Sen değil misin *Ne?* Söyle."

Yapamam.

Yeterli olmadığımı biliyorum. Tek ve biricik arkadaşımı bırakmak istemeyerek bencil ve çocukça davranıyorum. Ama bu Lucky için adil değil.

"Kalmam için bir neden var mı?" diye soruyor, nefesi benimki gibi hızlı hızlı tükeniyor. Cevap vermediğimde, "Ellis!" diye bağırıyor.

"Sen..."

"Ne?" diyor, bizi suyun içine ayak parmağımıza kadar sokarak. Yavaşça uzanıyor, elleri belime yerleşiyor. Teni sıcacık olmasına rağmen sistemimde bir sarsıntı yaratıyor. Kalbim çarpıyor ve yeterince büyük bir nefes alamıyorum. "Neyim ben?" diye tekrarlıyor.

En iyi arkadaşım.

Lucky acı çekiyormuş gibi gözlerini uzun uzun kırıştıtarak kapatıyor. Yere bakıyor, benden uzağa bakıyor ve ben anlamıyorum. Saçlarını yüzünden çekmeden önce başını sallıyor ve sonra bir adım geri atıyor. Bunu bir kayıp gibi hissediyorum.

"Her zaman sen ve ben olacağız, El," diyor. "Ama yapamam... Burada kalamam. Daha önce hiç öpülmedim bile, biliyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bağlantıyı kurmam bir anımı alıyor. Lucky kalsa bile kiminle çıkacaktı? öpüşüp aşık olabilirdi, seks yapmaktan bahsetmiyorum bile? Burada onun için hiçbir seçenek yok ve bu daha önce hiç aklıma gelmemişti. Tabii ki bir erkek arkadaş isterdi. Birlikte bir hayat kuracağı bir eş.

Tabii ki Lucky'nin gitmesi gerekiyor.

Bunca yıldır aksini ummakla aptallık ettim. Sadece büyümek istemeyen aptal bir çocuktum. Elveda demek anlamına geliyorsa, hayır.

Ama her şeyi bir kenara bırakıyorum çünkü Lucky'nin şu anda nasıl görüldüğü - yüzünün nasıl çöktüğü, kollarının bir yarayı kapatır gibi karnının etrafında nasıl - dayanabileceğim bir şey değil.

Bir adım öne çıkarak Lucky'nin çenesine dokunuyorum. Gözleri gözlerimi yakalıyor ve dudakları aralanıyor; ağzımı onunkine bastırmak için eğildiğimde parmak uçları koluma giriyor. İtmiyor ama, tutuyor. Ben de daha önce hiç öpüşmedim ama Lucky onu seven biriyle ilk öpüşmeyi hak ediyor. En azından ben ona bunu verebilirim.

Ağzı sıcak, hatta yumuşak, ama burnu benimkine değdiğinde soğuk. Bu sadece bir baskı, gerçekten. Masum. Ama Lucky iç çekiyor, başını geriye atıyor ve dudaklarını açıyor ve...

Geri sıçradığımı hatırlamıyorum ama bir saniye sonra Lucky'nin yanıp sönen mavi gözlerine ve hafifçe aralanmış ağzına bakıyor, ellerimin neden titrediğini merak ediyordum. Bu güven gösterisinin neden beni Lucky'ye doğru ittiğini merak ediyordum ve... Bilmiyorum.

"Ellis." Lucky öne doğru bir adım atıyor, elini uzatıp karnıma bir anlığına dokunuyor ve sonra kolu yanında gevşiyor. "Kalmalı mıyım?"

Dün, evet derdim. Ona buna degeceğini söyledim. Buna *degeceğimi* çünkü biz en iyi arkadaşlarız ve en iyi arkadaşlar birbirlerine destek olurlar, değil mi?

Ama bugün? Bugün, her şey farklı.

Lucky burada mutlu olur muydu, gerçekten? sanmıyorum.

Başımı sallıyorum ve Lucky gözlerini kapatıyor. Gözlerini açmadan önce birkaç kez başını sallıyor ve çarpık, neşeli bir gülümseme yayıyor.

"Doğru," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Beni öptüğün gerçeği hakkında konuşacak mıyız, El?"

Gözlerimi deviriyorum ama en azından ayaklarım tekrar sağlam zemine basıyor.

"Bana da ilk oral seksimi yapacak mısın?" diye soruyor ve aniden yer altımdan vınlayarak çekiliyor.

Ben kayadan kayıp göğüs hizasında suya düşerken Lucky gülüyor, o yardıma koşarken bile. Ama sonra ikimiz de düşüyoruz, sesin kesildiği ve sadece ağırlıksız ve soğukla çevrili olmanın her şeyi kapsayan hissinin olduğu yüzeyin altına kayıyoruz. Bir an için, sadece Lucky'nin eli elimdeyken, kendimi evrende kaybolmuş hissediyorum. Sürükleniyorum ama yalnız değilim.

Yüzeye çıktığımızda Lucky yine gülüyordu. Dizlerimizin üzerine çöküyoruz -burada su derin değil- ve ben yüzümü siliyorum.

"El," diye soluyor Lucky, eli omzumda. "Bir gün biri seni bozacak ve umarım bunu görmek için orada olurum."

Kaşlarımı çatıyorum ama bu Lucky'nin daha çok gülmesine neden oluyor. Dudaklarımın titrediğini görmemesi için arkamı dönüyorum.

Sonunda sustuğunda beni biraz itti. "Hey." Arkamı döndüm.

"Sen olduğun için mutluyum," diyor. *Öpücük.*

Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar dudaklarına kayıyor. Dudakların üst kısmı kıvrık, alt kısmı ise daha dolgun. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Bakışlarım tekrar gözlerine döndüğünde Lucky ciddi görünüyor. Hâlâ şelalenin yakınındayız, suyun sesi sürekli bir davul sesi gibi, ama "Benimle gel," dediğinde onu gayet iyi duyabiliyorum.

Daha önce de söylemişti ama Nebraska'dan ayrılmayı hiç ciddi olarak düşünmedim. Ben Lucky gibi değilim; maceracı ruhluyum. Vahşi bir şey. Evimi ve bu toprakların rahatlığını seviyorum. Mısırın her zaman var olan toprak kokusunu ve kasabaya girdiğimde Maisy's Diner'ın beni bekliyor olacağını bilmeyi seviyorum.

Buradaki hayatımı seviyorum ama ilk kez Lucky'nin sözlerini dikkate alıyorum.

Anlayabiliyor. Gözleri hemen parlıyor. "Bu yıl üniversitelere başvuracağız," diyor, parmakları omzumdan suyun altındaki elime doğru ilerliyor. Sıkıca kavıyor, tırnaklarını geçiriyor. "En azından aynı yerlere başvuru yapalım, tamam mı? Karar vermek için hâlâ çok zamanımız var."

Başımı sallıyorum - çünkü ne zararı var? - ve Lucky öyle geniş sırtıyor ki nefesim kesiliyor.

"Harika olacak, El. Göreceksin."

Ne diyeceğimi bilemediğim için Lucky'nin elini tutuyor ve haklı olmasını umuyorum.

Bölüm 5

Ellis

Anneme teşhis konulduğunda on sekiz yaşımdaydım.

"Ellis, bebeğim, musun? Başımı döndürüyorsun." Öfkelendim.

Şu anda nasıl oturabilirim ki?

"Tatlım," diye ısrar ediyor annem.

Yanına gittim, kanepeye çöktüm. Hemen bana uzanıyor ve kolumu sıkıyor. Elindeki titremeyi fark ediyorum ve öfkem anında boşalıyor.

"Her şey girecek" diyor. Nasıl düzelecek? Düzelmeyecek.

"Henüz o kadar kötü değil," diye devam ediyor beni teselli ederek. "Doktor, semptomların ayarlamalar yapmamı gerektirecek kadar kötüleşmesi için önümde yıllar olduğunu söylüyor."

Ama zaten yıllardır semptomları vardı. Sadece ellerindeki karıncalanmanın ya da ayaklarındaki iğnelenmenin multipl sklerozun başlangıç aşamaları olduğunu biliyordu. Doktorların bunu daha önce yakalaması gerekmez miydi? Bir şeyler yapamazlar mıydı?

"Ellis, bana bak."

. Annemin çelik gibi ela gözleri benimkilere takılıyor.

"Bunun beni durdurmasına izin vermeyi reddediyorum" diyor. "Bu yoldaki bir tümsek, başka bir şey değil. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve o da kolumu tekrar sıkıyor.

"Tamam. Şimdi birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Şimdi bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor, bu yüzden dışarı çıkıp biraz çılgılık atmanı ya da ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum. Sonra geri döndüğünde sonraki adımları konuşuruz."

Tek kelime etmeden kollarımı anneme doluyorum ve o da derin bir nefes veriyor.

"Oh, tatlım. Her şey girecek."

Ben gözlerimin kuru kalmasını isterken eli kürek kemiklerimin üzerinde daireler çiziyor. Geri çekildiğimde yanağımı okşuyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

Çenesi sallanıyor. "Seni daha çok seviyorum."

Dışarı çıktığımda ayaklarım beni siloya doğru götürüyor. Kendimi bildim bileli aramızda kullanılmadan duruyordu. Babam bana

Büyükbabam birkaç nesil öncesine kadar bu siloda mısır depolardı, ancak büyük şirketler kasabadaki arazilerin çoğunu satın alınca küçük çiftlikler yerini seri üretime bıraktı. Silo o zamandan beri boş ve bir zamanlar ailemize ait olan arazi - evimizin ve Lucky'nin arkasındaki mısır tarlaları- onlarca yıl önce satıldı.

Kendisi de bir Husker olan babamın neden böyle çekip gittiğini hiç anlamadım. Bu topraklarla bir bağı yok muydu? Burada yaşanan anılarla? *Bizimle?*

Belki bazı insanlar kalmak için yaratılmamıştır.

Ambara vardığımda kendimi huzursuz hissediyorum. Tedirgin. İçeride hava ılık ve durgun, yıllar boyunca topladığım renkli camların bulunduğu raflara yöneliyorum. Çoğunlukla kavanozlar, ama arada bir tabak ya da kase de var. Genellikle renkler beni rahatlatır. Farklı tonları ve ışığın yüzeyde nasıl oynadığını incelemeyi severim. Bugün, yardımcı olmuyor.

Yere atılmış kavanozları görünce bir tanesini elime alıp tartıyorum. Kirli, berrak camı yıllarca hava koşullarına maruz kaldığı için bulanıklaşmış. Üst kısmında da bir çentik var. Hepsini duvara fırlatmadan önce parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Parçalanmış cam yağmuruyla patlıyor. Bir tane daha alıp uçuruyorum.

"Ellis?"

Lucky'nin çağrısını duymazdan geliyorum, iki kavanoz daha alıp fırlatırken gözlerim karıncalanıyor. Silonun kavisli metaline çarptıklarında çıkan ses tatmin edici. Çınlama, çarpma ve cevap veren yankı.

Lucky kapının içinde durduğunda gözleri kocaman açılmıştı. Bir kavanoz daha alıp dönüyorum ve karşı duvara fırlatıyorum. O kadar sert çarpmıyor ama yine de kırılıyor ve camlar yere sıcıyor.

"Annen aradı," dedi Lucky. Hiç şaşırmadım.

"Bana ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Her zaman.

Ben havada uçan bir kavanoz daha gönderirken Lucky öne doğru bir adım attı. "Hey."

Kaza.

Başımı kabaca sallıyorum, bir diğerine uzanıyorum ama hepsinin bittiğini fark ediyorum. Hepsini çoktan kırmıştım.

"Oluyor?" Lucky şaşırtıcı derecede sakın bir sesle soruyor. Ya da belki de ben sakın *değilimdir*.

Raftan mavi bir kavanoza uzandığımda Lucky'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hey," diyor tekrar, neredeyse bir uyarı gibi.

Duvara fırlatıyorum. Lucky kolumu tutuyor ama beni durduracak kadar hızlı değil. Gök mavisi camlar yere dökülüyor, pürüzlü buz denizindeki küçük süpernovalar gibi şeffaf kavanozların kalıntılarına katılıyor. Lucky yüzümü ona dönmem için beni çekiştirdiğinde bir adım sendeliyorum.

"Ellis," diyor şok olmuş bir halde.

Ellerim titreyerek elinden kurtuluyorum ve bir başkasını, on üç yaşımdayken bulduğum lavanta kavanozunu fırlatıyorum. Bir diğerini de antikacıdan aldığım deniz camı renginde bir kâseyi. Şimdi o da topraktaki atıklara katılıyor.

Açık kahverengi bir kavanoza uzanıyordum ki Lucky önüme geçip tüm ağırlığıyla beni geriye itti. Geri adım atmama neden olan şey her şeyden çok bunun şaşkınlığı. Bunu tekrar yapıyor, elleri göğsüme sertçe bastırıyor.

"Kes şunu," diye bağıyor.

Onu başından savmaya çalışıyorum ama Lucky tekrar üzerime geliyor. "*Dur* dedim."

Kendimi başka bir itiş için hazırlıyorum ama o itiş gelmiyor. Onun yerine Lucky kollarıyla beni sıkıca sarıyor ve yüzünü göğsüme yaslıyor. Gömleğimin içine sakinleştirici sözler mırıldanıyor, amansızca kavıyor ve o cam kavanozların duvara çarpıp kırılması gibi, vücudumdaki her bir mücadele zerresi paramparça olup toza dönüşüyor.

Lucky beni tutarken ağlıyorum, sırtım bunun gücüyle kabarıyor, saçları gözyaşlarımı topluyor. Arkadaşım beni ayakta tutan tek şey.

Lucky beni susturuyor, elleri gömleğimi sıkıca kavıyor. Gömlek gerginlikten kalkıyor ve avuçları tenimde bitiyor. Verdiği hisse, sağladığı bağa odaklanıyorum. Birkaç sonsuz an boyunca, Lucky burada olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini hayal edebiliyorum.

Lucky yüzünü yukarı çevirip neredeyse burun buruna geldiğimizde, gözlerinin de ıslak olduğunu fark ediyorum. Başparmağımı her birinin altına sürterek rengine hayret ediyorum. Daha önce buna yakın bir şey bulamamıştım.

Yerdeki cam kırıklarını hatırlayınca düşüncelerim anneme dönüyor. Lucky beni yakından izliyor, ben bir adım geri atıp onun elini bırakıyorum. Elini çekmeden önce yan tarafımı okşuyor ve ben de yüzüme vuruyorum.

"Benimle konuşacak mısın?" diye sorar.

Ve ne demek istediğini biliyorum. Mesele kelimeler değil; mesele onun içeri girmesine izin vermek. Başımı kapıya doğru eğiyorum ve havanın daha serin olduğu dışarı çıkıyorum. Toprakta çimenlere adımımı attığım anda nemli yanaklarıma doğru esiyor ve yüzümü gökyüzüne çevirip toprak, makine yağı ve narenciye kokularını içime çekiyorum. Sonuncusu Lucky.

Lucky ve ben yere oturduk, sırtımız metal siloya dönüktü. Saat tahmin ettiğimden daha geç, güneş tarlaların tepesinin altına batmış. Turuncu bir parıltı ufku aydınlatıyor ve benim evim çok da uzak olmayan bir mesafede duruyor. Onun ötesinde Lucky'nin evi var. Bu bölgede sadece ikimiz varız. Lucky biz on yaşındayken geldiğinden beri hep sadece biz varmışız gibi hissettirdi.

"Annem," diyorum sonunda, sesim boğuk çıkıyor.

"O iyi mi?" Lucky soruyor ama bunu yüzünden anlayabiliyorum. İyi değil ve o da bunu biliyor.

Başımı sallıyorum, o da uzun ve alçak sesle iç çekiyor. "Anlat bana?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve yavaş, durgun aralıklarla bugün öğrendiklerimizi anlatıyorum. Annemde primer progresif MS varmış. Yıllardır garip semptomları varmış ama bunları hep başka şeylere bağlıyormuş. Ellerindeki karıncalanma, kasabanın mısır işleme tesislerinden birindeki ofis işi nedeniyle karpal tünel olabilirmiş. Kas spazmları sadece diyetle ilgiliydi. Yorgunluk normaldi. Kim zaman zaman yorulmaz ki?

Lucky sabırla dinliyor, beni asla aceleye getirmiyor, asla bu kadar uzun sürdüğü hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Bitirdiğimde kucağıma uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarını elime doluyor.

"Özür dilerim," der ve söylenecek tek şey budur. Bu kadarı yeterli. Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor.

"Koleksiyonunu kırmışsın," diye sessizce ekliyor.

Omuz silkiyorum. Daha sonra pişman olabilirim ama... Bu sadece kırık cam. Tamir . Düzeltilebilir. Bazı şeylerin aksine.

Gözlerimi kapatıp çoktan verdiğimi bildiğim kararı tekrarlıyorum. Sanırım ilk kavanozu fırlattığım anda biliyordum.

Lucky'ye "Ben kalıyorum" dedim.

Eli benimkine doğru seğiriyor. "Ne?"

Beni duyduğundan emin değilim ama Lucky'nin gözlerini duyduğunu anlıyorum. Yine de kendimi tekrar ediyorum. "Ben kalıyorum."

Birkaç kez yutkunuyor, yavaşça başını sallıyor. Dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. "Tamam," diyor. "O zaman UNO'ya gideriz. Sadece birkaç saat uzaklıkta ve -"

"Hayır," dedim ona.

"Hayır mı?"

"*Kalıyorum*," diye tekrarlıyorum.

Söylediklerimi sindirirken nefesi kesiliyor. "Okulu bırakıyor musun?"

"Diplomamı alacağım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun Ellis," diyor ateşli bir şekilde, eli neredeyse benimkini ezecek. "Sen... ne yapacaksın? Üniversiteyi atlayıp Husker mı olacaksın? Pulper mı? Bunu gerçekten istiyor musun?"

Boyun eğerek başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok. Zaten yakın zamana kadar kendimi Nebraska'dan çıkarken hiç görmemiştim. Hep bir ömür boyu kalacağımı düşünmüştüm. Şimdi olacağım.

Lucky'nin burun delikleri alevlenir ve yüzünü başka yöne çevirir. Geri dönüp baktığında gözleri alev alev yanıyor. "Hayır," diyor. "Hayır. Sana izin vermeyeceğim."

Karar vermek size düşmez.

"Hayatını bir kenara atamazsın-"

"O benim annem!" Neredeyse bağıracaktım. "Bu sabah onu *taşımak* zorundaydım Luck. O..."

Başımı salladım. Bacaklarındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki yataktan kalkarken düştü. Giyinmesine ve arabaya gitmesine yardım etmek zorunda kaldım, böylece test sonuçları hakkında doktoruyla görüşebilecektik. Ben gidemem. Şimdi olmaz.

Lucky çenesini kapatır. "İyi o zaman. O zaman ben de kalıyorum." "Hayır."

"Hayır mı?"

Başımı kabaca sallıyorum.

"Bu senin seçimin değil, El," diyor. "Benim seçimim."

Ve hep gitmek istemişsinizdir.

"Diplomamı her yerde alabilirim."

Ama burada yapmak istemiyorsun.

"Bu benim seçimim," diye tekrarlıyor, sesini hiç duymadığım kadar inatçı ve kararlı çıkarıyor.

"Git," dedim ona.

"Hayır."

"Git."

"Hayır."

Başımı siloya yaslıyorum ve gökyüzüne göz kırpıyorum. Artık hava tamamen kararmış ve birkaç ateşböceği çıkmış, mısır sıralarının önünde göz kırpıyor. Bu gece neredeyse yeşil görünüyorlar, perili. Bir tanesi başımın hemen yanında yanıp söndüğünde, avucumu kaldırıyorum, ışık titreşiminin altında tutuyorum, elimi davet için kavriyorum.

Ateşböceği uzaklaşıyor ve ben elimi . "Gitmelisin," diye seslendim.

Lucky cevap vermiyor ve sonraki bir saati cırcır böceklerinin şarkılarını dinleyerek geçiriyoruz. Sabah annemin iş yerine gidip iş başvurusunda .

Bölüm 6

Ellis

Lucky ile sarhoş olduğumda 21 yaşımdaydım.

"Ellis," diye ısrar eder Lucky. "Bu bir geçiş töreni. Devam et."

Bira paketini elime alıyorum, kendimi her türlü yanlış hissediyorum. Ama bugün yirmi birinci yaş günüm, yani artık yasal olarak satın alabilirim.

Lucky beni kasaya kadar takip etti. Kasiyer kimliğimi kontrol ediyor, hevesli olmayan bir *doğum günü kutlaması* mırıldanıyor ve sonra Lucky ve ben kaldırımdayız, Nebraska Omaha Üniversitesi'ndeki yurduna doğru gidiyoruz. Elinde bir bardak Jack Daniel's var.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor sırtarak. Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet, evet, daha önce bira içtin," diyor dirseğiyle bana vurarak. "Ama hiç sarhoş olmadın."

Ona keskin bir bakış attım ve Lucky gözlerini devirdi.

"*Haydi*, El. Bu seferlik gevşe. Nasıl olsa bu gece burada kalacaksın, o yüzden biraz iç. Eğlenmene bak. Belki öpecek tatlı bir kız bulursun?"

Son öneriyi kaşlarımı sallayarak söyledim ama başımı salladım. Tatlı ya da başka türlü kızlarla ilgilenmiyorum. Kimseyle ilgilenmiyorum, gerçekten. Sadece...

Bu akşamki gayri resmi doğum günü partime gelecek olan arkadaşlarından bahsederken Lucky'ye bir kez daha bakıyorum. Saçları her zamanki gibi uzun, vahşi bukleler omuzlarına vuruyor ve kapüşonunun etrafından serbestçe dökülüyor. Konuşurken dudakları gülümsüyor ve elmacık kemikleri profilinde keskin bir çizgi oluşturuyor. Kaldırımda birinin yanından geçmeden önce bir anlığına göz göze geliyoruz ve bir kez daha maviyi merak ediyorum. Lapis mi?

Lucky'nin her zaman ruhani görüldüğünü düşünmüşümdür, sanki camdan kesilmiş ve cilalanmış gibi. Ama yol boyunca bir yerlerde, renk ve biçime olan hayranlığım... tamamen başka bir şeye dönüştü. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ne zaman onun dudaklarını ve benimkilere karşı nasıl hissettiklerini hayal etmeye başladım. Lucky ne zaman oral seks ve üniversitede bulduğu erkekler hakkında konuşsa *merak etmeye* başladığımda. O diğer erkeklerin ortadan kaybolmasını dilemeye başladığımda çünkü Lucky'nin *benim* olması gerekiyordu - arkadaşım, *benim* insanım - ve bunu bilmiyorlar mı? O bilmiyor mu?

Ama bu adil değil. Bunu biliyorum. Peki Lucky bilseydi ne derdi? Sakladığım bu duygular hakkında ne düşünürdü?

O da aynı şeyi hisseder miydi?

Sanırım sonuçta her şeyin ne zaman değişmeye başladığının bir önemi yok. Çünkü Lucky'nin yolu hayatıma girdiğı andan itibaren çizilmişti. "*Bir gün bu kasabadan gideceğim, El.*" O hiçbir zaman benim olmadı. Ne kadar istesem de.

"İyi misin?" Lucky kolumun yan tarafını dürterek soruyor. Şimdi onun yatakhanesine giden merdivenleri çıkıyoruz.

Ona başımı salladım.

"Sadece sen ve ben olmamızı mı tercih ederdin?" diye soruyor durup. "Bu kadar çok insanı davet etmek istememiştim ama nasıl olduğunu bilirsin. Sen birkaç arkadaşına söylersin, onlar da birkaç arkadaşına söyler ve sonra birdenbire parti olur."

Gerçekten bilmiyorum, hayır. Ama değil.

Başımı sallıyorum ve Lucky'nin kolunu çekiştirerek devam etmesini sağlıyorum. Kapıya kadar beni takip ediyor ve bu kez Lucky'nin odasına giden yolu ben açıyorum. Bu ilk ziyaretim değil.

Biz vardığımızda parti çoktan başlamıştı. Lucky'nin odası ve yandaki oda birbirine açılmış, ikisi de sardalya kutuları gibi dolu ve gürültüden vızıldıyor. Bir şişe Jägermeister elden ele dolaşırken insanlar ellerinde ucuz biralarla kaynaşüyor. Lucky tüm bunların arasından bir yol açarak beni odanın arka tarafına sürüklüyor. Viskisini kolayla karıştırmaya ve arkadaşlarından biriyle sohbet etmeye başladığında masasına yaslanıyorum. Lucky'nin oda arkadaşı da dahil olmak üzere partiye katılanlardan birkaçını tanıyorum, odanın öbür ucundan bana başıyla selam veriyor. Biralarımdan birini açıp bir yudum alıyorum.

Erkekler, kızlar ve kendini nonbinary olarak tanıtan bir kişi gece boyunca yanıma geliyor. Lucky onlara doğum günüm olduğunu söylediğı için bana içki veriyorlar ve havadan sudan konuşuyorlar. Ya da en azından deniyorlar. Karşılık vermediğimi fark ettiklerinde asla uzun süre kalmıyorlar. Lucky bir noktada gelip benden özür diliyor ama bu onun hatası değil. Yine de hiç ve gözleri sık sık beni buluyor.

Dördüncü biramı içtiğim sıralardaydı ki bir adam ortaya çıktı ve Lucky'nin yanına ilişti. Lucky bunu memnuniyetle karşılıyor, adam başını 'nin kulağına eğip şöyle derken gülümsüyor ve gülüyor

Görünüşe göre çekici bir şey. Avuç içi Lucky'nin sırtında aşağı doğru kayıyor, tutuşu sahiplenici. Tanıdık.

Ellerim yumruk oldu.

Lucky çok geçmeden bizi tanıştırıyor, içmekten yanakları biraz kızarmış. "El, bu Andrew."

"Ah, en iyi arkadaş," diyor Andrew, kolunu Lucky'nin beline dolamış. Bana gülümsüyor ama bakışları dostça değil.

Başımı salladım.

"Lucky bana senin mısır çiftçisi olduğunu söyledi," diyor adam birasından bir yudum alarak. Başparmağı Lucky'nin gömleğinin altına giriyor ve beni izlediğimi görünce biraz daha geniş sırtıyor. "Nasıl bir şey bu?"

Omuz silkiyorum, o da gözlerini kısıyor.

"Zor bir iş," diyor Lucky benim yerime. "Çok fazla fiziksel emek var."

"Arkadaşın bu yüzden mi tuğladan bir ev gibi inşa edilmiş?" Andrew sorar. Lucky biraz homurdanır. "Hayır, o sadece El."

Andrew'un gözleri üzerimde geziniyor ama Lucky'ye baktığı gibi değil.

"Futbol oynuyor musun?" diye soruyor.

Homurdanıyorum ve Lucky gülümsüyor. Sporla daha az ilgilenemeyeceğimi biliyor. Andrew ise ikimizin arasına bakarak sinirleniyor.

"Ne?" diye sorar. "Bu bir hayır mı?"

Lucky benim yerime "Ellis futbol oynamıyor," diye cevap

veriyor. "Ne yani, kendi adına konuşamıyor mu?" Andrew

karşılık veriyor. Lucky sertleşiyor. "Hıyarlık etme."

Andrew benden uzaklaşıyor ve Lucky'nin kulağına bir şeyler söylemek için eğiliyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama Lucky gözlerini deviriyor. Bu beni biraz yatıştırıyor, ama Andrew'un dudakları aşağı doğru inip Lucky'nin boynuna bastırıldığında ve Lucky'nin gözleri kapandığında, geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Lucky'nin çatı katına çıkan merdivene tırmandığımda kalbim küt küt atıyor. Onun ve oda arkadaşının yatakları odanın üzerine inşa edilmiş bir platformun üzerinde, bu da daha fazla ayakta durma alanı sağlıyor ama dar bir uyku alanı yaratıyor. Eğilip Lucky'nin yatağının üzerine kayıyorum ve duvarın yanına sıkışana kadar yuvarlanıyorum. Kimsenin beni çıkarken gördüğünü sanmıyorum.

Aşağıda partinin sesleri devam ederken ben tavana bakıyorum. Başımın üzerindeki sıvada neredeyse bir yel değirmenine benzeyen bir iz var ve parmağımın ucuyla şekli takip ediyorum. Dünyam biraz dönüyor ve bir an için Lucky'nin kamerasıyla yakaladığı yıldızlardan biri olduğumu hayal ediyorum.

Burada fazla kalmayacak. Gelecek yıl mezun olacak ve sonra gidecek. Suçluluk duygusuyla üniversitede kaldı. Mecburiyetten. İçimi sıkmaktan asla vazgeçmeyen bir gerçek. Ama yakında bir bahanesi kalmayacak. Diplomasını alacak. Hayallerinin peşinden koşmaya hazır olacak. Peki ya ben? Ben hala burada olacağım, nereye giderse gitsin arkadaşşıma gevşekçe bağlı olacağım.

Bir nefes verdim. Zamanımız kısıtlıydı. Ama Lucky gidecek - her zaman gidecekti ve bunun için onu suçlayamam bile. Onun mutlu olmasını istiyorum. Basitçe, gerçekten mutlu.

"El?"

Arkadaşımanın sesine doğru döndüğümde onu küçük bir kaş çatmayla bana bakarken buluyorum. Lucky çatı katına çıkan son basamağı da tırmanınca yüzündeki ifade düzeliyor. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve odanın sessiz olduğunu fark ediyorum. Ne zamandır buradayım?

"Özür dilerim," diyor.

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

"Tüm insanlar için," diye açıklıyor. "Sana olmadığını biliyorum." Omuz silkiyorum.

Lucky nefes vererek yanımda yüzüstü yatıyor. Başını kolunun üzerine koyuyor, altın sarısı saçları her yeri sarıyor ve ben onu daha iyi görebilmek için yan dönüyorum. Dünyam yeniden değişiyor, sanki denizde bir gemiymişim gibi ve belki de biraz sarhoş olduğumu fark ediyorum.

"Artık yoklar," diyor Lucky. "Parti yan tarafa taşındı."

Başımı sallıyorum. Lucky'nin bana kalmasından şikayet etmeyeceğim.

Hiçbir zaman. "Andrew?" diye sordum.

Lucky neredeyse irkilir. "Evet, o da gitti."

Başımı sallıyorum. Kastettiğim bu değildi ve sanırım o da bunu biliyor. "Biz arkadaşsınız. Çoğunlukla," diyor.

Çoğunlukla. Birlikte uyuyorlar.

Mideme kramplar giriyor.

Lucky, "Ondan hoşlanmadın," diye belirtiyor.

Hayır, söylemedim. Lucky'ye dokunma şeklinden hoşlanmadım ama bunu ona söylemedim.

"Ciddi bir şey değil, biliyor musun?" diyor, sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi. Sanki en benim iznime ihtiyacı varmış gibi. "Onunla sadece eğleniyoruz. Sadece anlamsız bir eğlence."

Anlamıyorum, tam olarak değil. Hiçbir zaman anlamsız bir şey istemedim. Seks için seks. Ne anlamı var ki? Şimdiye kadar istediğim tek kişi

dokunuş tam önümde ve aramızdaki hiçbir şey anlamsız olamaz. Benim için değil.

Buruk bir hatırlatma. Çoğu kişi gibi olmadığımı biliyorum. Benim tellerim biraz farklı çalışıyor. Ama Lucky bana Andrew gibi erkeklere baktığı gibi bakabilse bile, bunun ne yararı olurdu ki? Sonunda sadece daha fazla acı verirdi - bir tada sahip olmak, sadece onu kaybetmek. Hiç bilmemeyi tercih ederim.

Sanırım, belki de sahip olabileceğim tek şey bu. Çünkü başka kim beni Lucky gibi anlamak için zaman ayırabilir ki?

Ben bir şey söylemeyince Lucky bir nefes veriyor. "Kızlarla ilgilenmiyorsun, değil mi?" diyor, tam olarak bir soru değil. Daha çok kendisi için bir şeyi doğruluyor gibiydi.

Yine de başımı sallıyorum. *Hayır, sallamıyorum.*

Dudaklarını yalıyor ve sertçe yutkunuyor. "Ve... hiç başka erkekleri istedin mi?"

Kalbim tekliyor ve Lucky beni izliyor, bir cevap bekliyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra başımı yavaşça sallıyorum.

"Hayır," diyebildim.

Sadece sen. Sadece sen vardın.

Lucky omzumun üzerinden bir noktaya bakarak başını sallıyor ve ilk kez kafamın içindeki kelimeleri kaçırdığı için minnettar oluyorum.

"Annen nasıl?" diye soruyor.

Biraz başımı salladım. Son birkaç aydır durumu stabildi, bu da isteyebileceğimizin en iyisi. "Tekerekli sandalye rampasını taktırdım," diyorum ona.

Annemin eninde sonunda erişilebilirliğe ihtiyaç duyacağı zaman için evi donatmak yavaş bir süreç oldu. O aşamaya yaklaşıyoruz ama henüz tam olarak orada değiliz.

Lucky kolumu sıkıyor ve ardından elini orada bırakıyor. Avuç içi ön koluma karşı sıcak ve başparmağı neredeyse dalgın bir şekilde tenimi okşuyor. Bir an için gözlerimi kapatıp o hissin -yavaş, tatlı, uyuşturucu *isteğin*- içimden geçip gitmesine izin veriyorum.

"El," diyor Lucky ve ben gözlerimi açıyorum. "Bu gece sadece sen ve ben olmalıydık. Özür dilerim."

Başımı sallıyorum, Lucky'nin elini tutuyorum ve parmak eklemlerine hızlı bir öpücük konduruyorum. Nefesi kesildi.

"Eğer birini sevmeye karar verirsen," diyor yavaşça, "çok şanslı olacaklar."

Zaten öyle.

Lucky sırt üstü dönüyor, dar şilteye yerleşiyor, başı yastığının bir tarafında. Geri kalanı benim için. "Mutlu yıllar, El."

Belki de hala sistemimde dolaşan alkolün etkisiyle düşünmeden hareket ediyorum ama alnımı Lucky'nin omzuna yaslayıp kolumu göğsüne atıyorum, elim kalbine yerleşiyor. Uzun bir süre kıpırdamıyor ama sonra başı benimkine yaslanıyor ve eli bileğimin üzerinde kıvrılıp beni yerinde tutuyor.

Bir geceliğine Lucky'i istediğim gibi tuttum. Ve sabah, gidiyorum.

Bölüm 7

Ellis

Veda ettiğimde 22 yaşındaydım.

Lucky'nin arabasını görmeden önce ailesinin yoluna çıktığını duyuyorum ama çim biçme makinesinin kayışını değiştirmeyi neredeyse bitirmiştım, bu yüzden işime odaklanıyorum. Sonunda arkamı döndüğümde Lucky aracının yanında durmuş bana bakıyordu ve *anladım*.

Lucky çok uzun çimlerin arasından adımlarını atarken kalbim ağırlaşıyor, çim biçme makinesini sağa çekiyorum. Arka bahçeye ulaşmadan önce kasırga sığınağının kapağını geçti ve sonra beş metre önümde durdu.

Gözlerimi yavaşça onunkilere dikeyorum ve ağzını açtığında irkilmemek için elimden geleni yapıyorum.

"İşi aldım," diyor.

Başımı sallıyorum, ellerimdeki yağı silmek için bir bez kullanıyorum ve bezi cebime koyup ona doğru bir adım atıyorum. Dudaklarının kenarına dokunuyorum ve Lucky kaşlarını daha da çatıyor.

"Mutluyum," diyor.

Kendi duygularımı sıkı sıkıya bastırarak kaşlarımı kaldırıyorum. Çünkü biliyordum, bugünün geleceğini biliyordum ve Lucky benim desteğimden başka hiçbir şeyi hak etmiyor. Ama o beni şaşırtarak bir adım uzaklaşıyor.

"Mutluyum," diye homurdanıyor, bana doğru döndüğünde saçları yüzüne savruluyor. "Bu iş gerçek dışı. Dünyanın her yerine uçacağım. Beni Norveç'te başlatıyorlar. *Norveç*, El. Bunu ne kadar istediğimi biliyorsun." Bir kez başımı salladım. Lucky onlu yaşlarının ortalarından beri foto muhabiri olmayı kafasına koymuştu ve onun yapacağı gibi önde gelen bir doğa dergisinde işe başlamak büyük bir anlaşma.

Dünyayı görecek. Olağanüstü hayatını.

İşi aldığına zerre kadar şaşırmadım. Lucky son derece yetenekli ve bir şeyi kafasına koyduğunda onu durdurmak mümkün değil.

Ama aynı zamanda üzgün. Kendisinin iddia ettiğinin aksine, bunu gün gibi görebiliyorum.

"Ben de seni özleyeceğim," diyorum ona.

Kolları iki yanında gevşekçe sallanırken mırıldanıyor. "*Lanet*, El."

Ne...

Lucky omzumu iterek yanıma geldi. "Sen... sen öylece..." Yine ofluyor ve neden bu kadar sinirli olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Arayacağım. Ve

benimle konuşacaksın." Bu
bir tehdit gibi geliyor.

"Evet," diyorum.

"Bazen de e-posta göndeririz."

Başımı salladım.

"Ama işimiz bitmedi," diyor şiddetle, benim alanıma girerek. "*Asla*
bitmeyecek. Sen ve ben, bizim bir sonumuz yok."

Ben buna ne diyebilirim ki?

Kollarımı açtığımda, Lucky kollarıma düşüyor. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde
bir erkeğe dönüştü ama şu anda bana yaslanmış, başı çenemin altındayken sanki
yeniden çocukmuşuz gibi hissediyorum. Rüyaların uyanık dünyayı yönettiği bir
zamanda, sorumlulukları ya da görevleri olmayan iki genç çocuk.

Ama artık çocuk değiliz, değil mi? Dünya dönüyor ve biz de onunla birlikte
ilerliyoruz.

"Seni özleyeceğim El," diyor sonunda, sesi kalbimle birlikte çatlıyor.

Geri çekilmeden önce yanağımı siliyorum. "Anlat bana," diyorum.

O da öyle yaptı. Lucky bana New York'taki yeni görevinden bahsederken
ikimiz de büyümüş çimlerin üzerinde yan yana oturuyoruz. Bana eve yeni
döndüğü ikinci mülakattan ve geri dönmeden önce oradaki bir daireyi nasıl
kontrol ettiğinden bahsediyor. Bana Norveç'teki ilk görevinden ve fiyortları
görmek için nasıl sabırsızlandığından bahsediyor. Konuştukça daha da
hareketleniyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. Bunu görmek güzel. Bu
doğru.

Bu hafta içinde taşınacak ve çok ziyaret edeceğine söz veriyor. "Sen de beni
ziyaret etsen iyi olur Ellis," diyor sert bir ses tonuyla.

Ben haç çıkarıyorum ve Lucky homurdanıyor.

"Bana bir söz ver," diyor aniden.

Neymiş o?

"Mutlu olmana ihtiyacım var" diyor. "Burada mutlu olacağına söz ver."

"Olacağım," diyorum ona. Burayı seviyorum. Her zaman sevdim.

Başını sallıyor, yutkunuyor ve uzaklara bakıyor. Geri dönüp baktığında,

"Bir fikrim var. Eski günlerin hatırına izinsiz girmek ister misin?"

Bir kahkaha attım ve Lucky'nin gülümsemesi genişledi.

Gitmeden önce annemi kontrol etmek için içeride duruyorum. Yatağını
çoktan hazırlamış, uyumadan önce kitap okuyor. İyi olduğu konusunda ısrar etse
de, ona bir

Küçük bir atıştırma ve bir bardak su, ikisini de komodinin üzerine bıraktım. Lucky ile dışarıda buluştuktan sonra kamyonetime doğru ilerliyoruz.

Ben arabayı sürerken Lucky camı indiriyor ve toprak yolda ilerlerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gülümsemesinin köşesini her yakaladığımda göğsümde bir sızı hissediyorum ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Yel değirmeninin bulunduğu evin biraz aşağısına, aracımın yakındaki evlerin hiçbirinden görünmeyeceği bir noktaya park ediyorum. Gökyüzü daha yeni yeni kararıyor, bu yüzden Lucky ve ben araziden gizlice geçerken çok dikkatli davranıyoruz ve bunu yaparken kendimi biraz gülünç hissediyorum. Yine de yel değirmeninin tepesindeki platforma çıktığımızda buna değmiş gibi görünüyor. Gökyüzü bu gece pembe ve turuncu renklerle aydınlanıyor ve küçük, açık pencereden, yıllar önce yaptığımız gibi renklerin yayılmasını ve dağılmasını izliyoruz.

"On iki yaşındayken," diyor Lucky, "beni Bayan Brown'ın evinin arkasındaki mısır sıralarında bisikletlerimizle yarışmaya ikna etmiştin ve biçerdöver gelmeden önce neredeyse zamanında yetişemiyorduk, hatırlıyor musun?"

Ona bakıyorum, etkilenmedim.

"Evet," diye ısrar ediyor. "Beni ikna ettin."

O günle ilgili çok farklı hatıralarımız var gibi görünüyor. Kaderi kışkırtmanın eğlenceli olacağını düşünen Lucky'nin peşinden koştuğumu hatırlıyorum. Buralarda büyüyen her Nebralı, biçerdöverler çalışırken tarlalardan uzak durulması gerektiğini bilir.

Lucky omzunu benimkine çarparken kıkırdıyor. O gün bana neredeyse kalp krizi geçirtecekti ama itiraf etmeliyim ki bu olay beni artık arazide çalışırken daha dikkatli olmaya itti.

"Çamur kaymasını hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Lucky bir kahkaha atıyor, gözleri parlıyor. "On altı yaşındaydık," diyor. "Demiryolunun aşağısında inşaat yapıyorlardı."

Başımı salladım. Çitlerle çevrili inşaat alanına rastladığımızda günlerdir çok şiddetli yağmur yağıyordu. Sadece bir göz atmak istemiştik ama sonra kazılmış büyük bir toprak yığınına fark ettik. Ve Lucky mükemmel bir şekilde bükülmüş bir sac parçası bulduğunda, onu tepeden aşağı sürmek zorunda kaldık. Birkaç kez.

Lucky gülerken tüm vücudu titriyor. "O kadar kirlendik ki, senin evin önünde birbirimizi hortumla yıkamak zorunda kaldık," diyor gözünü silerken. "Kıçımda çamur vardı."

Ben homurdanırken daha sert gülüyor, başımla onaylıyorum.

"Hatırla..." Baştan başlamak zorunda kalıyor, kahkahasını dağıtmak için biraz mırıldanıyor. "Ondan birkaç hafta sonra beni baloya götürdüğünü hatırlıyor musun?"

Bakışlarım onunkilere takılıyor ve yüz ifadesi o kadar sıcak ki kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. O ana kadar Lucky'ye karşı farklı hissetmemiştim. O benim arkadaşım. *Sadece* arkadaşım. Ama çok üzgün görünüyordu ve sırf gidecek kimsesi olmadığı için baloyu kaçırmamasını istemedim.

"Mavi bir yaka çiçeği takmıştın," diyor sessizce, gözleri sanki hatırlıyormuş gibi göğsüme düşüyor. Rengi gözleriyle eşleştirmeye çalıştım ama tam olarak doğru değildi. "O gün gerçekten çok yakışıklıydın. Bunu sana hiç söylememiştim."

Kabaca yutkunuyorum, nabzım her şeyi bastırmak için elinden geleni yapıyor.

Başka.

"Baktın-" diye kestim sözümü, cümlemi bitirememiştim ama Son anda bunu yapmaktan kendimi alıkoydum.

Lucky biraz gülümseyerek beni bir kez daha dürtüyor. "Tamam mı?" diye soruyor.

Çok güzel.

Başımı sallıyorum ve Lucky iç çekerek tekrar pencereden dışarı bakıyor. "Her şey değişecek," diyor basitçe.

Zaten öyle. Lucky üniversiteye gittiğinden beri benden sürekli uzaklaşıyor. O zamanlar yollarımız ayrılmıştı ve ben ona hayatını yaşamasını çok görmüyorum ama o haklı. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu daha büyük.

"Arayacağım," diyor, daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "Ve sen cevap vereceksin."

Her zaman.

Lucky başını omzuma koyduğunda sessizliğe gömülüyoruz. Gökyüzü lacivert, yıldızlar cam kırıkları gibi parlıyor ve sonunda Lucky'nin başı öne doğru yuvarlanıp kendine geldiğinde, küçük alanda dizlerimizi birbirimize doğru bükerek uzanıyoruz. İkimiz de gitmeyi düşünmüyoruz.

Yel değirmeninin tepesinde uykuya direnirken Lucky elini uzattı. Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Mavi gözler karanlıkta bana göz kırptıyor ve ben kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum. Lucky ilk kez benimle birlikte sessiz kalıyor, ikimiz de tek kelime konuşmuyoruz.

O sırada annemin sesi aklıma geliyor, yedi yaşımdan bir anı fısıltısı. "*Herkes seni anlamayacak, Ellis. Ama bu*

Onları yapmak senin işin değil."

Lucky beni her zaman duydu. İlk tanıştığımız andan itibaren beni duydu. Diğerlerinden farklı olarak beni tanıyor.

O zaman elimi sıkıyor, sanki *evet* der gibi ve kırılmamak için her şeyimi veriyorum.

Hayır, bu bizim sonumuz değil.

Asla değil. Ama bu bir veda.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama Lucky'nin boğuk sesi adımı fısıldadığında hava hâlâ karanlıktı. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor, yüzü benimkinin üzerinde gezinerek. "Neredeyse gün doğuyor."

İkimiz de kısa yel değirmeninin içindeki sarmal merdivenden aşağı süzülüyoruz, adımlarımız hafif. Evin önünden izinsiz geçenler gibi koşarken neredeyse tökezlediğimde Lucky kıs kıs gülüyor. Toprak yolun kenarına park etmiş kamyonetime vardığımızda Lucky bana bakıyor ve ikimiz de kahkahalara .

Eve dönerken Lucky'nin yüzünde bir gülümseme var. Yaklaştıkça biraz azalıyor ama buna odaklanmamaya çalışıyorum.

Evimin önüne park ettiğimde Lucky'nin eli benimkinin üzerine düşüyor. O zaman anladım, korkusunu. Bilinmeyene karşı duyduğu endişeyi.

"İyi olacak," diyorum ona, azıcık uyuduktan sonra sesim hırıltılı çıkıyordu.

Sarsılarak başını sallıyor ve kamyonundan çıkıyoruz. Lucky'nin gitmesine daha birkaç gün var ama bu sürenin çabuk geçeceğini biliyorum. Toparlanıp her şeyi hazırlayacak ve az önce yaşadığımız gibi bir gece daha geçirme şansımız olmayabilir. Bu düşünce beni neredeyse dayanılmaz derecede üzüyor, ama Lucky'nin önünde kırılmayı reddederek kendimi sıkıca sarıyorum. Bu acı bana ait ve üstesinden geleceğim.

Duygularımın bu hale gelmesi onun suçu değil.

Uzun, gergin bir an boyunca karşılıklı duruyoruz. "Sonra görüşür ?" Lucky sonunda soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra o da sallıyor.

"Evet," diyor sessizce. "Ben ve sen, değil mi El?"

"Ben ve sen," diye cevaplıyorum.

Lucky gülümser ve gitmek için döndüğünde, sabah güneşi mısır tarlalarının tepesine vurur. Göz açıp kadar yanıyor, saçları bir hale gibi

parlatılmış altın. Evinin önünde durdu, bana baktı ve sonra gitti.

Lucky ile tanıştığımda on yaşındaydım. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. O bir ateşböceği. Işıltılı ve vahşi. Asla kapana kısılmaması gerekiyordu. Ne burada ne de benimle.

Ve birkaç gün içinde, sonunda onun uçup gidişini izleyeceğim.

Bölüm II: Azalan

Bölüm 8

Şanslı

"Vay anasını, bu harikaydı!" Danil elini indirerek tekneye çıkmama yardım etti.

Ağızlığını çıkarıp suç ortağıma sırtarak dalış rehberimizin benden sonra merdivenden yukarı tırmanması için yer açıyorum. Bazı teçhizatımı çıkarırken nefesimi tutmaya çalışıyorum, yüzeyin altında nefes alamadığım için değil, Büyük Mavi Delik'e dalmak muazzam bir heyecan olduğu için ve vücudum hala bunun yüksekliğiyle uğulduyor.

"Çekiç kafayı aldın mı?" Danil yüzü için bir havlu kaparak soruyor. Bana da bir tane fırlatıyor, ben de havadan kapıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Dalış kameramı serbest bırakarak karşılık veriyorum. Ekranı Danil'e doğru çevirmeden önce çekimler arasında geziniyorum.

Islık çalıyor. "Seni ısıracak sandım." "Tehlikeli değiller," diyorum çekiç başlı köpekbalığı için.

"Belki de değil, ama tam ortasına düştün," diye . Omuz silkiyorum. "Çekmek zorundaydım."

"Hı-hı," diyor, sanki o da benim kadar adrenalin bağımlısı değilmiş gibi. "Yeni ortağımı kaybetmediğim için mutluyum."

Danil ve ben beş aydır birlikte çalışıyoruz. Dergideki ilk ortağım o değildi. O Geofftu ve emekli olmadan önce iki buçuk yıl boyunca onunla birlikte çalıştım. Geoff altmışlı yaşlarının ortasındaydı ve tam bir ilham kaynağıydı. Geoff'un kendisi neredeyse hiç ter dökmezken And Dağları'ndaki Aconcagua dağına oflaya puflaya tırmandıktan sonra yeni bir idol kazandım. O, foto muhabirliği ortaklığımızın gazetecilik tarafıydı ve şimdi bu pozisyon Danil tarafından dolduruluyor.

Geoff hayatımda daha profesyonel ve sakin bir varlıkken, Danil tam bir kasırga. Benim yirmi beş yaşına karşılık o yirmi sekiz yaşında, etkileyemeyeceği bir erkek, kadın ya da çocukla hiç karşılaşmamış ve açık ve gururlu bir panseksüel. Biz iyi bir eşiz.

Danil'e "Şanslısın ki bugün köpekbalığı ısırtığı yok," diyorum. Keyifsizce homurdanıyor. "Sen de şanslısın, Şanslı çocuk."

Havlumu ona fırlatıyorum ve Danil gülüyor. Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyor.

Rehberimiz bizi kıyıya geri götürmek için tekneyi hazırlarken Danil yanımdaki ahşap güverteye oturuyor. Diğer adama doğru başını salladı.

"Daha sonra Tomasz'la buluşacağım," diyor iş arkadaşım sessizce. "Bizimle odama gelir misin?"

Bakışlarımı yavaşça ona doğru çeviriyorum. "Dalış rehberimizle flört etmek için ne zaman vaktin oldu ki?"

Danil bana muzipçe sırtıyor, ben de başımı sallıyorum. Adam bambaşka biri ama Tomasz'ı ilgisi için suçlayamam. Danil'in partnerlerini sinekler gibi tuzağa düşüren uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir cazibesi var. Ben de bir ya da iki kez -ya da yarım düzine kez- tuzağa düşmüştüm.

"Bu bir evet mi?" Danil bacağını bacağıma vurarak soruyor. "Muhtemelen birlikte yatmayı bırakmalıyız Dani."

Yüzü kızarmış görünüyor. "Ne için?"

Gülüyorum ve tekne harekete geçiyor. "İşle eğlenceyi karıştırmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Zevk asla kötü bir fikir değildir," diye mırıldanıyor adeta.

Yüzünü itiyorum ve bu sefer Danil gülüyor. Ama sonra suratını astı. "Tamam. Ama kalbimi kırdığını bilmeni isterim, Lucky."

"Bir şekilde hayatta kalacağını düşünüyorum."

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Evet, peki. Onun yerine ne yapacaksın? Ellis'ini mi arayacaksın?"

Benim Ellis'im.

Bu sözlere eşlik eden kalbimdeki çarpıntı bana en az adamın kendisi kadar tanıdık geliyor. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan Ellis'in gücü, istikrarlı sakinliğinde ve sarsılmaz güvenilirliğinde yatıyor. Ellis, gürleyen sesi uzaktaki gök gürültüsü gibi, çok nadiren var ama görmezden gelmek imkansız. Ellis, benim... arkadaşım. Her öte, o benim en iyi arkadaşım. Hâlâ. Her zaman.

"Evet," diyorum nefes nefese. "Ben de öyle yapacağım."

Danil omuz silkip teknenin baş bakmadan önce beni dikkatle izliyor. "Umarım telefon seksi buna değer."

"Telefon seksi yapmıyoruz," diyorum koluna vurarak.

Kaşlarından biri kalkıyor. "Saatlerce süren o telefon görüşmelerinde başka ne halt ediyorsun?" Cevap vermeyince ikinci kaşı da ilkine katılıyor. "Sadece konuşuyor musun?"

"Sadece konuşuyoruz," diye onaylıyorum.

Daha çok ben konuşurum, Ellis dinler.

Danil ve ben tekne dalgaların üzerinde yuvarlanırken ilerliyoruz, ama sonra yavaşlıyoruz, yarım gün önce yola çıktığımız iskeleye yaklaşıyoruz.

"Peki," dedi iş arkadaşım, "fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Ve Tomasz'ı."

"Evet," diyorum ama konu Ellis'e yetişmek ya da Danil'le seks yapmak olduğunda rekabet söz konusu olmuyor.

Kıyıya ulaştığımızda Danil rehberimizle kısa bir konuşma yapıyor ve ardından ikimiz yiyecek bir şeyler almak için yola koyuluyoruz. Ulaştığımız ilk yerde duruyoruz: sahilde, yanları sıcak akşam havasına açılmış küçük bir kulübe restoran. Günün balığı sandviçi alıyorum ve o kadar güzel ki ağlayabilirim.

Danil ve ben yere döndüğümüzde gökyüzü pembeye dönüyor. O bungalovuna girerken bana selam veriyor, ben de yorgun ve ağrıyan bedenimi kendi evime taşıyorum. Okyanusun ve günün yorgunluğunu atmak için duş almam, çektiğim fotoğrafları yüklemem ve hatta yarınki seyahat programımı gözden geçirmem gerekiyor. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Telefonumu açıyorum, Karayip Denizi'ne bakan verandamdaki hamağa uzanıyorum ve Ellis'i arıyorum.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "El?"

Yumuşak bir uğultu var ve vücudumdaki her kas sanki hala derin, koyu mavide yüzüyormuşum gibi gevşiyor.

"Selam," diyorum usulca. "Nasıl gidiyor?" Küçük bir homurtu.

"Güzel. Peki ya annen?"

"Evet," diyor. "İyi."

Telefona gülümsüyorum. Ellis çok uzakta konuştuğumuzda fiziksel işaretlere güvenemiyor, bu yüzden daha fazla konuşmaya alışmak zorunda kaldı. Bazen biraz zaman alıyor ama umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin," diyorum. Tuhaf bir uğultu.

"Belize. Burası çok güzel. Bence gerçekten seversin." Yine mırıldanıyor ama bu bir soru.

"Her yerde çok fazla renk var," diye açıklıyorum. "Su, gökyüzü, bitkiler. Dükkânlar bile. Her şey canlı pembeler, maviler ve turuncularla yıkanmış. Ve *Tanrım*, yengeç. Hiç yengeç yedin mi?"

Yaptığını sanmıyorum ve küçük bir homurtu bunu doğruluyor.

"Çok güzel," diyorum. "Tatlı, neredeyse. Sabah erkenden yakalıyorlar ve o gün servis ediyorlar. Kabuğuna dikkat etmelisiniz çünkü

her zaman kabuk vardır, ama buna değer. Ve burada o kadar ucuz ki, çalıntı gibi geliyor."

Ellis bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir ses çıkarıyor, ben de bekliyorum. Sahildeki palmiye ağaçlarının arasından esen rüzgâr büyük yaprakların hafifçe dalgalanmasına neden oluyor ve kıyıya vuran su sürekli bir film müziği gibi, eğer dinlemiyorsanız tekrarlayan vızıltıyı unutmanız kolay. Ellis'in şu anda hangi gökyüzüne baktığını merak ediyorum. Belize'de ondan bir saat gerideyim, o yüzden muhtemelen siyah geceye bakıyordur. Tabii dışarıdaysa.

"Maisy'nin geçen ay bir istiridye... spesiyali vardı," diyor, kelimeleri ara sıra duraksayarak biraz yapmacık çıkıyor.

"Uh-oh," diyorum.

Ellis gülüyor ve *Tanrım*, bu çok güzel bir ses. "İnsanlar hastalandı."

İnledim. Maisy's Diner harika kahvaltı ve öğle yemekleri sunuyor, ancak erişebilecekleri istiridyelerin taze olacağını düşünemiyorum. Nebraska'nın zavallı insanları.

"Sende var mıydı?" Ben sordum.

Evet anlamına gelen bir homurtu duyuyorum. Ben gülmeye başlayınca Ellis ofladı.

"Özür dilerim," diye .

"Hayır," diye karşı
çıkıyor. Beni iyi
tanıyor.

Ölçülü bir nefes alıp veriyorum, ayağımla hamağı iterek hareket ettiriyorum ve bu sırada neşemi dizginliyorum. "Hastalandığın için üzgünüm," diye açıklıyorum. *Ama güldüğüm için üzgün* değilim kısmı söylenmedi. Ne de olsa arkadaşlar böyle yapar.

Ellis yine ofluyor ama bu daha yumuşak bir ses. "Belize mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle. "Dani'yle birlikte Büyük Mavi Delik'ten aşağı indim."

Sessizlik olduğunda, kekeleyerek bir kahkaha daha atıyorum.

"Dünyanın en büyük su altı obruklarından biri," diye açıklıyorum. "Bu..."

Bunu nasıl tarif edebilirim ki? Sanki büyük bir bilinmeyeni keşfediyormuşum gibi hissettim. Sanki uçsuz bucaksız, yabancı ve güzel bir şeyin içine girmiştım.

"Maviydi," diye başlıyorum, Ellis homurdanıyor. Ben de onunla birlikte kıkırdıyorum. "Hayır, benimle kal. Tepede su büyüleyici bir Karayip mavisini, değil mi? Çok berrak ve neredeyse turkuazdı. Ama obruk, büyük bir daireydi.

Derin, koyu mavi, sanki uzay boşluğundan denize düşmüş gibi. Ve oraya indiğinizde, bu mağaralar var. Ve her yerde balıklar. Papağan balıkları, melek balıkları, resif köpekbalıkları. Bu..." Başımı hafifçe sallıyorum. "Az önce oradaydım, evlerindeydim, sonsuz maviyle çevriliydim ve çok güzeldi."

"Şans," diyor sessizce.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, adımın sesini içime çekiyorum ve beni koza gibi sarmasına izin veriyorum.

"Evet," diyorum. "Sanırım en çok papağan balıklarını seversin. Bazıları gökkuşağı kadar parlak."

"Anlat bana" dedi. Ben de .

Aradığımda genellikle yaptığımız gibi saatlerce konuşuyoruz. Ve ilk kez fark ediyorum ki, tüm bu maceraların en sevdiğim kısmı, o sırada sahip olduğum geçici eve geri dönüp bunları Ellis'le paylaşmak.

Sonunda iyi geceler dediğimizde neredeyse gece yarısı oluyor ve Ellis'in güneşle birlikte doğduğunu bildiğim için onu bu kadar geç saate kadar ayakta tuttuğum için biraz utanıyorum. Ama ona da söylediğim gibi, yoğun bir hafta geçireceğim ve muhtemelen bir süre daha arama fırsatım olmayacak.

Hamaktan indikten sonra Danil'in açık penceresinden gelen sessiz sesleri duymazdan gelerek içeri giriyorum. Bugünün fotoğraflarını dizüstü bilgisayarına aktarıyorum ve hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç tanesini Ellis'e gönderiyorum, sonra da soyunup günün yorgunluğunu atıyorum. Şaşırtıcı derecede rahat, olabildiğince dar yatağıma gömüldüğümde, Ellis'in de aynı şeyi yaptığını düşünüyorum.

Zihnimin oraya gitmesine izin vermek tehlikeli ama bu gece kendimi durduracak iradeyi kendimde bulamıyorum. Onu yanımda düşünüyorum, o derin, kahverengi gözleri bana doğru bakarken yumuşacık. İri ellerini -*Tanrım*, o elleri- ve omuzlarının devasa genişliğini düşünüyorum. Çenesini, sabit kalp atışlarını ve göğsümde asılı duran kolunu düşünüyorum.

Ve son uyanık düşüncelerimle eve gitmeyi düşünüyorum.

Bölüm 9

Ellis

Annem, "Bu çok güzel," diyor.

İşaret ettiği kâseye bakıp başımı sallıyorum. Güzel ama aradığım şey bu değil.

Antika dükkânının zikzaklı koridorlarında ilerlemeye devam ediyoruz, benim yürüyüşüm anneminkine uyacak şekilde yavaş. Bugün yürüme yardımcısı kullanıyor ve döndüğünde tekerlekler hafifçe gıcırıyor. O, kenarı mavi desenli bir çaydanlığı incelerken ben de eski bir Stanley Bailey ahşap işleme tahtası setine bakmak için duruyorum.

"Lucky nasıl?" diye sorarak sessizliği böldü.

Onunla göz göze geliyorum ve başımı sallıyorum.

"Şimdi nerede?"

Boğazımı temizliyorum. "Şehir."

"Ah," diyor. "New York'a geri döndüm."

Başımı sallıyorum. Görevleri arasında asla uzun süre orada kalmaz. Dergi onu ayda birkaç kez gönderiyor. Yeni ortağı Dani ile birlikte.

"Deniz kaplumbağalarının göçüyle ilgili bir makale görmüştüm," diyor. "Neredeydi o?"

"Endonezya," diye cevap veriyorum bir süre sonra, annem yeni bir reyon girerken onunla birlikte adım atıyorum. Burada mobilyalar ve eski püskü oyuncak bebekler var.

"Bu doğru. Resimleri çok güzeldi."

Her zaman .

Bahsettiklerini biliyorum gerçi. Lucky kaplumbağalarla birlikte kumun dibinde olmalı çünkü okyanusa değil ona doğru süzülüyor gibi görünüyor. Özellikle fotoğraflardan biri manşetlere çıktı. yumurtadan yeni çıkmış kaplumbağanın yüzgecinden tel sarkıyordu. Lucky olaydan sonra bana kaplumbağa suya ulaşmadan çöpü kaldırdıklarını söyledi, ancak bu insanların çevreyi nasıl etkilediğine dair keskin bir hatırlatmaydı ve birden fazla talk show Lucky'nin çektiği fotoğrafla birlikte makaleye yer verdi.

Annem, "Dün Marcus'la konuştum," diyerek beni şaşkına çevirdi.

Devam etmeden önce bana baktı. "Haber ver." "Anne,"
diyorum biraz üzülerek.

Başını sallar. "Vakit geldi bebeğim. Ve bana öyle bakma," diye ekliyor. "Her zaman benim bebeğim olacaksın, bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve annem iç çekiyor.

"Bacaklarım gidiyor," diyor gerçekçi bir şekilde, "ve artık zar zor yazabiliyorum." Ne demek istediğini kanıtlamak için elini uzatıyor. Titremesi eskisinden daha belirgin, ama tekrar yürüteğine tutunduğunda onu zar zor görebiliyorum. "Bu ayı bitiriyorum ve sonra işim bitecek."

Ona üzgün olduğumu söyledim ama bunu duymak istemediğini biliyorum. Ve elli dört yaşında, belki de MS onu teşvik etmese bile emekli olmaya hazır olurdu.

"Gabby benim yerime geçecek," diyor.

Gabby bir yılı aşkın süredir ofiste çalışıyor. Kasabaya Güney Dakota'dan taşınmış ve Toodles adında bir köpeği var - bunu biliyorum çünkü Gabby arkadaşça sohbet etmeyi seviyor. Ofisteyken bunu umursamıyorum ve o da benim pek karşılık vermememi umursamıyor gibi görünüyor.

"Çok tatlı, sence de öyle değil mi?" diyor annem ve beni şoka uğrattıyor. Durdu ve dönüp bana baktı. "Hayır mı?"

Ben bakmaya devam edince bir kahkaha atıyor ve yoluna devam ediyor. Annem bana asla biriyle çıkmak ya da kızlar hakkında soru sormaz. Ya da erkekler, bu konuda.

"O zaman bu bir hayır demek," diyor neredeyse kendi kendine.

Çabucak yetişiyorum ve annem kolumu titrek bir şekilde okşuyor.

"Burnumu ," diyor. "Sen bir yetişkinsin ve bu konuşmayı uzun zaman önce yaptık, o yüzden bu konuların halledildiğini biliyorum."

Aslında ben ergenlik çağındayken epeyce konuşmuştuk. Annem bana güvenli seks (her türlü) hakkında dersler verdi. Bana (hiç kullanmadığım) bir kutu prezervatif verdi. Ve bana birçok kez rızayı açıkladı (hayır diyebileceğim gerçeği de dahil).

Ama bunun ötesinde, aşk hayatıma hiç karışmaya çalışmadı. Ta ki- belki- şimdiye kadar.

"Tek istediğim," diye devam ediyor, "senin mutlu olman, bu ister biriyle olsun ister olmasın. Ama soruların olursa burada olduğumu biliyorsun. Annene ihtiyaç duymak için asla çok yaşlı değilsin."

Anneme sertçe başımı sallıyorum ve o da uzanıp saçımı kulağımın arkasına tarıyor. Bugünlerde ben ondan bir karış daha uzun olduğum ve o da ayakları üzerinde biraz daha titrediği için ayakta dururken bunu zar zor yapabiliyor. Ama bu hareket tanıdık geliyor ve kalbim acıyor.

"Cora ve Ron bizi bu akşam hamburger yemeye davet ettiler," diyor annem koridorda ilerlerken. Yürütecinin tekerleklerinden biri halının köşesine takılıyor, biraz sürüklendikten sonra serbest kalıyor. "Onlara orada olacağımızı söyledim. Umarım sakıncası yoktur."

Başımı sallıyorum. Tabii ki sevmiyorum. Lucky'nin ailesini severim. Bana ve anneme hep nazik davrandılar. İyi komşular. İyi insanlar.

"Belki şu limonlu çubuklardan yaparım" diyor ama benim aklım bir anda başka bir yerde.

Önümdeki rafta, birkaç ciltli kitabın arkasına sıkışmış ve neredeyse gizlenmiş pembe cam bir vazo var. Büyük, böyle yerlerde bulduğum çoğu parçadan daha büyük. Ama rengi mükemmel. Ona ulaşabilmek için kitapları kenara çekerken dikkatli davranıyorum. Camı hafif tozlu bir parlaklık kaplamış ama onun dışında kusursuz durumda. Aslında bir şey fark etmezdi. Renk doğru ve önemli olan da bu.

"Bir tane buldun mu?" diye soruyor annem ileriden.

Başımı sallıyorum, elimde çevirirken gözlerim vazoda. Altında bir etiket var. Yirmi dolar. Buna değer.

Bulduğumuz alanda başka gizli hazine olup olmadığını kontrol ediyorum ama bulamayınca annemle birlikte yavaşça mağazanın önüne doğru ilerliyoruz. Çıkmadan önce nakit ödeme yapıyorum ve sonra annemin kamyonete binmesine yardım ediyorum. İlk kez değil, engelli erişimine uygun bir şeyle değiştirmeyi düşünüyorum. Yakında.

Eve dönüş kırk dakika sürüyor ama annem birlikte çalıştığı bazı insanları özleyeceğinden bahsederken çok çabuk geçiyor. Onları hala görmeyeceğinden değil, bana söylediğinden emin, ama farklı olacak.

Bu duyguyu bilirim.

Yolda giderken klima açık, taksiyi serin tutuyor ve aklım arka koltukta oturan, özenle kâğıda sarılmış pembe vazoya takılıyor. Renklerin geri kalanına zaten sahibim. Bu ihtiyacım olan son parça.

Eve vardığımızda öğleden sonra olmuştu. Annem tek kelime etmeden tekerlekli sandalyesine yerleşiyor ve ben de içim burkularak onun mutfağa doğru manevralarını izliyorum. Bugünkü gibi bir günün ardından ek desteğe ihtiyaç duyması şaşırtıcı değil ama onu o sandalyede görmek midemi düğümlmekten de geri kalmıyor. Ben dizüstü bilgisayarımı çıkarırken o limonlu bar yapmaya koyuluyor.

Önce mesajları kontrol ediyorum. Lucky bir gece önce eve döndüğü için muhtemelen bir şey yoktur ama de kontrol ediyorum. Olmamaya çalışıyorum

boş gelen kutusunu gördüğümde hayal kırıklığına uğruyorum. Lucky'nin her gün mesaj atamayacak ya da arayamayacak kadar meşgul olduğunu biliyorum.

Öyle bile olsa, yeni bir e-posta başlatıyorum.

Selam, Şans. Bu sabah uyandığımda, gökyüzü bana seni düşündüren hafif bir camgöbeği idi. Bunun olması için fazla bir şey gerekmiyor. Ama yine de aklımda sen varken uyandım. Seni son gördüğümünden bu yana altı ay geçti. O kesici dişinle gülümsemeni gördüğümünden beri. Rüzgârda yüzünün etrafında uçuşan o altın tirbuşonları gördüğümünden beri. Parlak ve mavi gözlerinin bana senin baktığın gibi baktığını gördüğümünden beri. Seni kucaklayıp bir kez daha hoşça kal dememin üzerinden altı ay geçti. Gitmen hiç iyi değil ama senin için iyi olduğunu biliyorum.

Umarım mutlusundur. Mutlu olduğunu biliyorum. Umarım yaşıyorsundur. Bundan da hiç şüphem yok. Bazen benim seni düşündüğüm gibi senin de beni düşünmeni umuyorum. Ama umarım düşünmezsin çünkü seni özliyorum Luck. Ve senin de beni aynı şekilde özlemeni istemiyorum.

Sanırım kalbimin senin için attığını ilk kez on üç yaşında hissettim. Ve birazcık kırıldı. Çünkü biliyordum ki, o kasırga gibi, yolunun üzerinde yıkım bırakacaktın ve ben de senin gönüllü kurbanın olacaktım.

Yine olsa yine yaparım.

Seni seviyorum, benim parlak ateşböceğim.

İşim bittiğinde e-postayı kapatıyorum ve tıpkı diğerleri gibi taslaklarımda cansız bir şekilde duruyor. Bir hayalete yazmak neyi başarıyor bilmiyorum ama her seferinde kendimi daha iyi değil ama biraz daha hafif hissetmemi sağlıyor. Sanki kafamın içindeki söylenmemiş kelimelerin ağırlığından biraz kurtulmuşum gibi.

Bilgisayarımı kapattığımda annemle yüzleştim. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Mırıldanarak bana bakıyor. Diğerlerinden daha alçakta duran tezgahın önünde, bir kasede parlak sarı malzemeleri karıştırıyor. "Her şey kontrolüm altında," diyor bana. "Devam et. O vazoyla ilgilenmek için can attığını biliyorum. Unutma, bir saat içinde Buchanans'larda akşam yemeği var."

Anahtarlığımı alıp kapıdan çıkmadan önce anneme başımla selam veriyorum. Vazo kamyonette bıraktığım yerde duruyor ve onu kolumun altına sıkıştırdıktan sonra siloya doğru ilerliyorum. Eskiden hiç kilitli tutmazdık ama birkaç yıl önce bu önlemi ekledim. Buralarda hırsızlıkla ilgili hiç sorun yaşamadık.

Oraya vardığımda ağır kapının kilidini açıyorum ve gözlerimi alıştırmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırarak kapıyı açıyorum. İçerideki ışıkları yaktığımda

İç mekan marjinal olarak daha aydınlık, ancak yine de dışarıdan daha loş.

Cam, silonun kavisli iç duvarı boyunca uzanıyor ve burayı yenilemeye başladığımda alana uyacak şekilde tasarladığım rafların üzerine oturuyor. Bu raflarda akla gelebilecek her renk var. Pembeler ve morlar, sarı ve mavi. Kırmızı, siyah, yeşil, beyaz, altın.

Koleksiyonum son birkaç yılda oldukça büyüdü.

Vazoyu çalışma masama getirdim. Masa üstü ahşap, yıpranmış ama sağlam. Yeni parçayı dikkatlice açıyorum, tekrar bakarken kağıdı camın altında bırakıyorum. Pembe tam da aklımdaki gibi, duvardaki seçeneklerden daha parlak.

Bir bez alarak yüzeyindeki tozu temizliyorum. Su kullanmadan önce birkaç kez geçiriyorum, sonra da tertemiz olduğundan emin olmak için kuru bir bez kullanıyorum. İşim bittiğinde, düşük ışık altında parılıyor. Cerise, belki. Gerçekten çok güzel.

Tatmin olmuş bir şekilde vazoyu yan yatırdım ve eldivenlerimi giydim. Hiç tereddüt etmeden tezgahın kenarında duran çekici elime alıyorum.

Ve vazoyu parçalara ayırdım.

Bölüm 10

Şanslı

"Siktir," diye inliyor Danil, biz dans ederken ağzı kulağıma yakın. Elleri kalçalarımnda, başka bir adamın elleri de onun kalçalarında ve gözlerim kapalıyken tek duyduğum müziğin ritmi ve Danil'in ara sıra İngilizce ve Rusça küfürleri. Ta ki "Hadi gidelim buradan, Lucky-boy." diyene kadar.

Gözlerimin açılmasına izin veriyorum ve Danil'in göğüs ucunu iyice sıkıyorum. Gülmeden önce homurdanıyor.

"Bunu daha sonra tekrar yap."

"Şu lakabı bırak," dedim ona, "bir daha böyle bir şey yapma.

Kulüp.

"Lucky," diye mırıldanıyor, arkasındaki adamı umursamıyor gibi görünüyor. parmaklarını Danil'in kot pantolonunun önünden içeri sokuyor. "Senin yerin, benim yerim, fark etmez."

Tanrım, bu rahatlama gerçekten işime yarayabilir. Haftalar oldu.

"Tim de gelebilir," diyor Danil, sanki yumuşatmaya çalışıyormuş gibi.

"Tom," diye düzeltiyor arkasındaki adam.

Danil'in gözleri irileşiyor ve ben de onun *tühlerine* gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

yalakalık. Neyse ki Tom bunu göremiyor.

"Tom da," diyor Danil hızla. "Ne diyorsun?" Ben daha evet anlamında başımı sallamadan Danil gülümsüyor.

Üçümüz kulüpten çıkıyoruz, Tom piyango kazanmış gibi görünüyor. Caddeden bir taksi tutup Danil'in evine doğru gidiyoruz. Danil ve Tom arka koltukta öpüşürken ben de camı açıp derin derin içime çekiyorum. Hava egzoz, sokak satıcısının baharatlı eti ve burada yaşadığım onca zaman boyunca adını koyamadığım bir şey kokuyor. Nebraska'ya hiç benzemiyor.

Mısırın topraksı tatlı kokusunu özleyeceğimi hiç düşünmezdim.

Danil'in dairesi benimkinden çok daha güzel bir apartmanda. Paralı bir aileden geliyor - bu durum elden ele gezdirdiği süslü saatlerden ve binasında bir değil iki havuz olmasından anlaşılıyor - ama her şeye rağmen şaşırtıcı derecede gerçekçi biri. Yine de, dünya standartlarında manzaraya sahip üç yatak odalı evine adım atmak ve bu zenginlik seviyesini, beni kirli mağaralara veya üç günlük yürüyüş parkurlarına takip etmekte sorun yaşamayan iş arkadaşımınla uzlaştırmaya çalışmak her zaman biraz şok edici.

dergideki görevlerimiz. Heck, genellikle yarı tehlikeye ilk atlayan o olur.

şimdi Danil, Tom'u oturma odasına götürürken son derece zarif ve sofistike bir tavır , gözleri hep benim üzerimde. Danil Tom'u soyarken ve boynundan aşağıya doğru öperken bile o karanlık gözler benimkilere kilitli kalıyor.

Yaklaşırken yavaş bir nefes veriyorum ve Danil kanarya yakalamış kedi gibi sırtıyor. Danil'le bu oyunu sürdürme kararım için alkolü suçlayamam - kulüpte hiçbir şey içmedim- ve bunu istemediğimi bile söyleyemem. Beni ağına düşürmesine izin verdiğim her an heyecan verici. Bir anlamı olmayabilir, ama olması gerektiğini kim söyledi?

Danil Tom'un önünde dizlerinin üzerine çökerken gömleğimi çıkarıyorum ve zaman içinde mutlu bir erteleme için zihnimde yeşil ve mısır tarlaları ya da şelale anıları yok. Hayatımda bir şekilde hata yaptığım endişesi ya da kendime yasak olduğunu söylediğim şeylerin özlemi yok. Kısa bir süreliğine, kendimi sadece iyi hissetmeye bırakıyorum. Hatta neredeyse kendimi bunun yeterli olduğuna ikna ediyorum. Sonunda her şeyin biraz boş hissettirmediğine.

Telaş geçip gittiğinde ve üçümüz Danil'in oturma odasındaki pelüş halının üzerine yayıldığımızda ilk konuşan Tom oldu. "Kahretsin. Lanet olsun."

Danil kıkırdıyor, kolu Tom'un belinde ama başparmağı kalçamda bir tur atıyor. "Bu iyi mi?"

Tom gözlerini kırıştırarak tavana bakar. "Kahretsin."

"Affedersiniz," diyorum, kendimi yığından kurtararak. Danil kaşlarını çatıyor ama ben şortumu kaptığım gibi balkona çıkıyorum. Dışarı çıktığımda hava çok soğuktu ve neredeyse gömleğimi almak için geri dönecektim ama sonunda bir sandalyeye çöküp kollarımı dizlerime dolayarak soğuktan korunmaya çalıştım.

Danil birkaç dakika sonra bana katıldığında hiç şaşırmadım. "İşte," diyor, omuzlarıma bir battaniye atarak.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Danil yanıma oturuyor, gömleği ve kot pantolonu yerinde. Bir paket sigara çıkardı, bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çakmağını çaktı.

"Gerçekten durmalısın," diyorum ona.

Mırıldanıyor, sigarasını yakarken omuz silkiyor. İçine çektiği nefes bir iç çekişe benziyor. "Hoşuma gitti."

"Bu seni öldürür."

"Sağlığını önemsediğinizi duyduğuma çok sevindim," diyerek bana gülümsüyor.

"Sen benim arkadaşısın," diyorum battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sararak. "Tabii ki umurumda."

Danil yumuşak bir ses çıkararak uzun bacaklarını şezlongun üzerinde önüne uzatıyor. Konuştuğunda sesi çok uzaklarda, sanki sadece kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Ve yukarıda, ay yuvarlak oturuyor, ve biz, onun ışığında. Dalgalanır, küçülür, hiç kaybolmaz. Geceyi görmek için bir hediye."

Sigarasını tekrar dudaklarına götürürken Danil'e bakıyorum. Ciğerlerinden üflediğinde duman tembelce havaya karışıyor.

"Bazen unutuyorum," diyorum ona.

"Neymiş o?" diye soruyor, karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Senin bir şair olduğunu."

Alay ediyor, kolunu sandalyesine dayıyor. "Ben bir gazeteciyim, şair değil." "Ama kelimelerle aran iyi," diye karşı çıkıyorum.

Ve öyle de yapıyor. Danil çok iyi bir gazeteci, yazılı olarak da şahsen olduğu kadar ilgi çekici. Yazılarını okuduğumda, tanıdığım bu sikik çocuğun bu kadar içgörülü habercilik yapabilmesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Ve - görünüşe göre- spontane şiirler.

"Hoşuna gitti mi Lucky-boy?" diye soruyor bana tembelce. "Bana bunu mu söylüyorsun? Kulağına tatlı sözler fısıldayayım mı?"

Neredeyse alay edecektim. "Elbette, Dani. Sanki beni yatağına için tatlı sözlerle ihtiyacın varmış gibi."

Bir an için beni izliyor, bakışları daralıyor, ta ki bir şeyler tıkırdayınca kadar "Hayır," diyor yavaşça, sigarasını söndürerek. "Tanrı aşkına Lucky, bana romantik olduğunu söyleme. Demek istediğim, neredeyse benim kadar büyük bir sürtüksün - elbette alınma - ve bu da bir şey söylüyor."

Bu sefer ben alay ediyorum ama Danil'i yıldırma mümkün değil. Bacaklarını yere doğru sallayıp bana doğru eğiliyor.

"Neden çıkmıyorsun?" diye soruyor. "Ne?"

"Seni tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile biriyle çıkmadın," diye belirtiyor.

"Neden yapmıyorsun?" Savaşıyorum.

"Hayır, hayır," diyor. "Bu benimle ilgili değil. Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum, ama o mükemmel romantizmi , değil mi? İşte bu yüzden

İnsanların içeri girmesine asla izin vermiyorsun. yüzden sana açılmalarını sağlamak neredeyse imkansız."

"Neden bahsediyorsun sen?" Ona soruyorum. Ben insanları dışlamam, değil mi? "Kimse senin kafadaki ideallerle boy ölçüşemez," diye devam ediyor kendi kendine başını sallayarak. "Sen ümitsiz bir romantiksin, bir kadının arkasında küstahlık kalkanı."

Danil'in değerlendirmesine tamamen hazırlıksız yakalandığım için bir an bocaladım. "Ben... Sen yanıyorsun."

"Öyle miyim?" diye soruyor, kara kaşları havaya kalkıyor.

"Lanet olsun Dani," diye homurdanıyorum. "Ben..." Ona, kendime ya da kim bilir neye sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tamam, iyi, belki bir zamanlar romantiktim ama artık değilim. Gençken her şey farklı, biliyor musun? Dünya tatlı, parlak bir şey ve sen her şeyin nasıl sonuçlanacağını *bildiğini* sanıyorsun. Ama sonra büyüyorsunuz ve gerçek hayatın dağınık ve öngörülemez olduğunu ve hiçbir erkeğin sizi mutlu etmek için iki mavi yaka çiçeğiyle kapınıza gelmeyeceğini fark ediyorsunuz. Çünkü cidden, bunu kim yapar ki?"

Nefesimi içime çekerken Danil bana göz kırpmıyor. Kalbim çarpıyor ve şehir trafiğinin sesi aşağıdan süzülürken ondan uzaklaşıyorum.

"Bu inanılmaz derecede spesifikti," diyor sonunda. "Ellis'in mi?"

"Mesele o değil," diye homurdanıyorum, on altı yaşındaki Ellis'in kiralık smokin giydiği anıyı zihnimden silmeye çalışarak. "Sadece... beni psikanaliz etmeye çalışmayı bırak. Pek çok insan gündelik seksi biriyle çıkmaya tercih ediyor." Ona sert bir bakış attım.

Beni görmezden geliyor. "Ona kafayı takmışsın."

"Ben-" *Hay sikeyim.* "Ellis'e takılmıyorum. O sadece benim arkadaşım." Kalbimdeki fısıltı bana yalancı olduğumu söylüyor.

"O zaman bana açıkla," diyor Danil. "Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama her gün ondan bahsediyorsun. Ailen hakkında ya da işimiz hakkında bile bu kadar çok konuşmuyorsun. Ama her gün Ellis hakkında bir şeyler duyuyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "O benim en iyi arkadaşım Dani," diyorum, anlamasını sağlamaya çalışarak. "Nebraska'ya taşındığımda sahip olduğum tek şey oydu. Bu yeni yerde yeni insanlarla birlikteydim ve *Tanrım*, bazen bundan nefret ediyordum. Hayatımın köklerinden koparılmasında söz hakkım olmamasından nefret ettim. Arkadaşlarımı ve sevdiğim her şeyi geride bırakarak. Ama sonra..." Balkonun korkuluklarından dışarı bakıyorum ve Nebraska'daki sakin kasabamızda yeni komşumla tanıştığım o geceyi hatırlıyorum. "Sonra Ellis vardı ve bana her şey yolunda gidiyormuş gibi hissettirdi."

iyi olmak için. Güvendeydim ve sadece benim olan birine sahiptim ve... ve o her zaman yanımdaydı. Hâlâ da her zaman yanımda."

Danil sessizce, "O senin çapan," diyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, gözlerim dolunaya kayıyor. "O gelgitle savaşıyor. Onu kontrol ediyor."

İş arkadaşşıma dönüşen dostum iç geçiriyor ve gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Romantik," diye ısrar ediyor.

Belki de haklıdır.

"Tom'u yalnız bıraktın," diyorum, umutsuzca bizi bu konudan uzaklaştırmak istiyordum.

Danil homurdanıyor, bana sırtımdan önce omzunun üzerinden camın arkasına bakıyor. "Tom kendi döl havuzunda sızmış durumda."

"Tanrım, kaba olabiliyorsun."

Gururla göz kırpmıyor. "Dediğin gibi bir şair."

"Mhm," diye mırıldanıyorum. "Lütfen, bana şiirlerinden daha çok hediye et."

Danil hiç vakit kaybetmeden şöyle der: "Bir zamanlar Dani adında bir tanrı vardı, hamuru kadar uzun bir aleti vardı."

"Aman Tanrım."

"Ve çocuklarını emerken çığlık attırdı-" Danil'in sözleri, elimi ağzına götürdüğümde kesildi ve bana karşı güldü.

"Tanrım," diye inliyorum. "Bu artık benim hayatım."

Danil beni yalamadan önce kaşlarını sallıyor. Avucumu gömleğine silmemi umursamıyor bile. "Biliyor musun," diyor, koltuğunda arkasına yaslanmış, elleri başının arkasında ve bacakları bileklerinden çapraz, "bir gün, *çok uzak* bir gelecekte, eğer bir gün yuva kurarsam, sevgilime şiirlerimi hediye edeceğim. Ve onlar da buna bayılacaklar."

"Bundan şüphem yok," diye itiraf ediyorum, battaniyeyi tekrar kollarımın üzerine sararak. "İstedğin zaman pürüzsüz oluyorsun."

Kirpiklerini bana doğru kırptıştırıyor. "Teşekkür , şanslı

çocuk." "Ve aynı zamanda bir sik," diye ekledim.

Elini göğsünün üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Ondan sonra bir süre sessiz kaldık ve ne kadar denesem de cırcır böcekleri duyulmuyor. Burada yok.

Tam ayağa kalkıp içeri girmek üzereyken Danil'in sesi beni durduruyor. "Bana doğruyu söyle," diyor. "Hiç... arkadaşına aşık oldun mu?"

Zor yutkunuyorum. "Belki bir zamanlar," diye itiraf ediyorum. Bu tam olarak bir yalan değil, o aşk hiçbir zaman tam olarak geçmemiş olsa bile.

"Peki ya Ellis?" Danil diyor. "O aynı şeyi hissetmedi mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, kalbim sıkıca sıkışıyor. "Hayır, yapmadı."

Ayağa kalktığımda Danil beni durdurmuyor, battaniyeyi omuzlarıma doluyor ve hafifçe söylediği "Utanç" sözünü ve sırtımdaki ayı görmezden gelerek kapıdan içeri giriyorum.

Bölüm 11

Ellis

Gabby bana köpeğinin yeni saç modelinin hikayesini anlatırken, "Başta bundan emin değildim," diyor. Görünüşe göre Lhasa Apso her altı haftada bir tımar ediliyormuş. "Ama sanırım buna ısındım. Bazen tımarcıya güvenmek gerekir, anlıyor musun?"

Bilmiyorum ama mırıldanıyorum ve Gabby düşünceli bir ifadeyle başını sallıyor.

"Evet. Ve Toodles mutlu görünüyor. Hiç olduğundan değil," diyor kıkırdayarak. "O çok iyi bir köpek. Onunla tanışırsanız görürsünüz."

Üzerinde çalıştığım traktörün bağlantı sistemine bakmak için eğilerek başımı sallıyorum. Son zamanlarda kepçeyi çalıştırırken tıngırdıyor ve ihtiyacımız olan son şey ön uç ataşmanın birinin ayağına düşmesi. Ya da daha kötüsü.

Ben makinelere bakarken Gabby devam ediyor. "Sana onu geçirdiğim yeni yüksek proteinli diyetten bahsetmiş miydim? Yemin ederim son zamanlarda adımlarında ekstra bir coşku var. Sanki yeniden yavru olmuş gibi."

Dengeleyici kolda gevşek bir cıvata var. .

"Tanrım, bugün hava çok sıcak," diyor Gabby. Saçlarını geriye doğru çekip gevşek bir at kuyruğu şeklinde omuzlarından ayırıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Kendimi deponun beton zemininden iterek alet sandığının yanına gidiyorum. Marcus makineler üzerinde büyük işler yapmamızı istemiyor -bunun için şirketten adam çağırıyor- ama bir cıvatayı sıkmamı sorun etmeyeceğini biliyorum. Anahtarı elime aldığımda Gabby'ye göstermek için havaya kaldırıyorum ve o da başını sallayarak saçlarını bırakıp yüzünü yelpazeliyor.

"Gelecek hafta sonu mısır festivaline gidiyor musun?" diye soruyor.

Traktöre doğru yürürken omuz silkiyorum. Kasabamızda ben hayatta olduğumdan daha uzun bir süredir yaz mısır festivali düzenleniyor. Çocukken gitmeyi, farklı patlamış mısır çeşitlerinden tatmayı ve mısır labirentinden geçmeyi severdim. Lucky prensip olarak bu festivalden nefret ederdi ama kasabaya geldiğinde festivali daha eğlenceli hale getirdi. Lucky'nin her zaman her şeyi eğlenceli hale getirme yeteneği vardı.

Bugünlerde festival benim için parlaklığını yitirdi. Belki de bunun nedeni içindir - sonuçta bir yetişkin mısır konusunda ne kadar heyecanlanabilir, özellikle de her gün onunla çalışan biri? Ya da belki de orada edindiğim yeni anıların eskileriyle boy ölçüşemeyeceğini bildiğim içindir.

Her iki şekilde de, gitmeyeli yıllar oldu.

Kendimi yere bırakırken Gabby, "Bu yıl mısır ekmeği yarışması yapacaklarını duydum," diyor. Kolumu cıvatayı sıkamak için gereken noktaya getirmek garip bir açı. "Ben de katılabiliyim diye düşünüyordum. Büyükannemden kalma bir tarifim var..."

Sürgüye ulaşmak için doğru açıyı bulduğumda Gabby uzaklaşıyor. Yan yatıyorum, denge için bir bacağım önde ve kolum yukarıda. Cıvatayı yerine oturtmak için sadece birkaç kez döndürmem yetiyor ve sonra konuşmayı kesen Gabby'ye dönüp bakıyorum.

Gözleri yüzüme kayıyor ve bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Um, evet. Bu iyi bir şey. İyi bir tarif."

Diğer cıvataları kontrol etmeden önce başımı sallıyorum ama geri kalanların hiçbiri gevşek değil. Ben ayağa kalkıp gömleğimi düzeltirken Gabby sessiz.

"Hey," diyor yüzünü tekrar yelpazeleyerek. "Annenin gideceğini duyduğuma üzüldüm."

İç çekişim derinlerden geliyor, bir sestten çok bir his. Gabby'ye başımı sallıyorum ve yüzü sempati ile kıvrılıyor.

"O çok iyi bir kadın," diyor. "Her zaman sabırlı."

Öyledir.

"Bu adil görünmüyor..."

Gabby cümlesini bitirmiyor ama bitirmesine de gerek yok. Hayır, annemin yaşadıkları adil değil. Ama hayat adaletle işlemiyor, değil mi?

"Doğru," diyor Gabby, sesi yumuşak. "Şey, muhtemelen işe dönmeliyim."

İngiliz anahtarını kaldırırken ona bir kez daha başımı sallıyorum. Durmadan önce bir adım atıyor, güneş elbisesi dizlerinin etrafında uçuşuyor.

"Hey, Ellis?"

Bekliyorum.

"Benimle gelmek ister misin diye merak ediyordum. Festivale."

Tepki vermem bir an alıyor ama Gabby yüzünde nazik, umutlu bir gülümsemeyle bekliyor. "I..." Ve sonra tıklar. "Arkadaş mı? Yoksa... bir randevu mu?"

Başını hafifçe yana eğiyor, nedenini söyleyemesem de biraz savunmasız hissettiren bir hareket. Gülümsemesi yerinde kalıyor. "Bir randevu, eğer öyle olmasını istiyorsan. Ve eğer istemiyorsan, o zaman arkadaş olarak."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu tam olarak doğru değil. İçgüdüsel olarak, tepkim ona randevuya hayır demek, onunla ilgilenmediğimi söylemek.

şekilde. Peki ya olabilseydim? Zaman zaman, çekiciliği neyin yarattığını merak etmişimdir. Bunu sadece belirli bir kişi için hissettim, ama başkaları için aynı olmadığını biliyorum.

Cazibe, orman yangını gibi hızlı, anlık ve her şeyi tüketen bir şey olabilir. Zaman içinde yavaşça işlenebilir ve sürekli değişen bir tuval, resim netleşene kadar birbiri üzerine inşa edilen fırça darbeleri olabilir. Sanırım bazıları için kaybolabilir.

Ama bir insanın diğerine bakıp *evet, bu* diye düşünmesine neden olan şey nedir? *Bunu istiyorum?* Kalplerinin daha hızlı atmasını sağlayan nedir? Vücutlarının tepki vermesini sağlayan nedir?

Asla anlayamayacağımız bir seviyede çalışan atomlarımız mı? Kader mi, kismet mi ya da dışarıda bir yerde ipleri birbirine bağlayan bir şey mi? Yoksa tüm bunlardan daha mı basit? İnsanlığımız, başkalarıyla bağlantı ve yakınlık kurma ihtiyacımız mı?

Bunu asla bilebileceğimi sanmıyorum ama belki de tam da bu yüzden evet demeliyim. Gabby'de evim gibi hissettiren bir şey bulabilir miyim? Belki.

İstiyor muyum?

Bu bir ihanet değil.

Öyle hissettiriyor ama.

Sonunda yavaşça başımı sallıyorum ve Gabby'nin gülümsemesi genişliyor. "Benimle çıkacak mısın?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

Çok mutlu görünüyor ve umarım bir hata yapmıyorumdur. Onu incitmek istemiyorum ama bir randevu söz vermek değildir. İnsanlar her zaman çıkar.

Kendim aşına olduğumdan değil.

Gabby ayaklarının üzerinde biraz zıplayarak bana bir an Lucky'yi hatırlatıyor. "Harika," diyor. "Yarın görüşür müyüz?"

Başımı sallıyorum ve Gabby son bir kez gülümseyerek dönüp gidiyor. Bir süre gidişini izliyorum, bizi birlikte hayal etmeye çalışıyorum. Saçlarını parmaklarımın arasında ya da dudaklarını dudaklarımda hayal etmeye çalışıyorum. Gözlerini düşünüyorum - ne renk, yeşil mi? - ve zevk içinde kaybolmuş gibi nasıl görünebileceklerini. Ama tek hayal edebildiğim pırıl pırıl mavi ve tirbuşon sarısı ve görüntüleri hızla zihnimden siliyorum.

Yine yalnız başıma traktöre tırmanıyorum. Traktör vınlayarak çalışıyor ve bu kez bağlantı, fazladan tek bir takırtı olmadan kepçeye takılıyor. Gülümsüyorum, traktörü kapatıp aşağı inmeden önce ön tarafın indirildiğinden emin oluyorum.

Öğleden sonrasının geri kalanı hızla geçiyor. Riley ile birlikte sahadaki çiftlik ekipmanlarını temizlemek için çalışıyorum, kiri ve her türlü pisliği makinelerden ve kanalizasyondan temizliyorum. Ben de dahil olmak üzere sınıf arkadaşlarımızın çoğu gibi Riley de kasabada kaldı ve çiftçi oldu. Brandon, duyduğuma göre, kağıt fabrikasında çalışıyormuş. Lucky'nin dudağını patlattığı için onu affettiğimi söyleyemem. Riley, en azından, bunun bir parçası olduğu için özür diledi. Artık yeterince iyi anlaşıyoruz.

Bazı günler burada depoda ya da Gabby ve annemin çalıştığı bitişikteki mısır işleme tesisinde hiç vakit geçirmiyorum. Özellikle ekim ve hasat mevsimlerinde, günlerce ya da haftalarca tarlada olmak alışılmadık bir durum değil. Sanırım bu yolu tercih ediyorum, sadece ben ve toprak. Lucky hariç, her zaman kendi arkadaşlığımı başkalarınıninkine tercih etmişimdir. Kelimelerimin doğru çıkmaması konusunda endişelenmek zorunda olmadığım da daha kolay oluyor. Ya da hiç çıkmamasından.

Bu Lucky için hiç sorun olmadı.

En azından Riley, benden kaçan ya da bağırarak onları daha iyi duymamı sağlayacaklarını düşünen bazı yaşlı çiftçilerin aksine, benim konuşmamamı umursamıyor gibi görünüyor. Onları gayet iyi duyuyorum ama beni tanımayan insanların bu tepkisine alışkınım. Kasabadaki çoğu insan nazik ve doğruyu söylemek gerekirse, mısır çapalamak da dahil olmak üzere burası o kadar da kötü değil. İş monoton ve çoğu zaman yorucu olabiliyor ama bu hayatta bir rahatlık var. Günümün tam olarak ne getireceğini bilmek.

Vardiyamız sona erdiğinde Riley ile vedalaşıyoruz ve o kamyonetine doğru yola çıkıyor. Önce elimi yüzümü yıkamak için bir dakikamı ayırıyorum; ellerimdeki, kollarımdaki ve tırnaklarımdaki altındaki kirleri temizliyorum. Ellerimi kurularken arka cebimdeki telefonum çalışıyor. Ekranda ismi gördüğümde gülümsememle yanaklarım acıyor.

Kapıya doğru yönelirken cevap

veriyorum. "Ellis?" diye soruyor ses.

Mırıldanıyorum, sessiz bir ses. Memnun bir ses.

Lucky kıkırdar. "Sesini duymak güzel." Başımı

sallıyorum. *Ukala*.

"İşten izinli misin?" diye sorar.

Homurdanan bir evet.

"Güzel," diyor, sesi sanki bir yere yerleşiyormuş gibi çıkıyor. Yatağa mı?

"Tahmin et neredeyim."

Zihnim dönüyor, saat farkının onu benden bu kadar geç kıldığı bir yerde olabileceğini anlamaya çalışıyorum. "Portekiz mi?"

Meraklı bir ses çıkarır. "Kahretsin, bu çok yakın. Fas."

Mırıldanmam biraz kendini beğenmişlik gibi.

"Bunu nasıl ?" Lucky tekrar yer değiştirerek sorar.

"Çarşafılar," diyorum ona ve dışarı çıkıyorum. Güneş tam tepeme vuruyor ve gözlüklerimi indirmeden önce birkaç kez göz kırpiyorum.

Lucky bir an sessiz kalır. "Çarşafıları duyabiliyor musun?" dedi sonunda. sorar

"Mhm."

Bir duraklama daha. "Benim de çıplak olduğumu duyabiliyor musun?" Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum, vücudum ateş gibi kızarıyor.

Lucky kıkırdayarak, "Yargılamayın," dedi, sanki bana onun çıplaklığı önemli değil. Ve sanırım Lucky için de değil. "Çarşafılar ipek kadar yumuşak. Burası dergiye epey pahalıya mal olmuş olmalı."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyorum ama aklım Lucky'nin ipeksi pürüzsüzlükteki çarşafılara cırtlıçıplak uzanmış görüntüsünde takılı kalıyor. Kalbim hızlanıyor, bedenim ısınıyor ve *işte orada*. İşte orada, o soyut, manyetik güç beni fiziksel olarak bile göremediğim birine doğru çekiyor.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, düşüncelerimin beyazlaşmasına yardımcı olacağını umuyorum. Lucky şimdi Akdeniz'den ve Dani'yle birlikte daha önce ziyaret ettikleri pazar yerinden bahsediyor.

"Ama ikimiz de Darice ya da Arapça bilmediğimiz için fiyat pazarlığı konusunda rehberimize güvenmek zorunda kaldık. Dani'nin kız kardeşi için altın bir kolyeye gereğinden fazla para ödediğinden eminim ama açıkçası bunu karşılayabilir. Hey, geçen hafta gönderdiğim paketi aldın mı?"

Telefona başımı sallıyorum, şimdi kamyonetimdeyim. Taksiye binmek yerine bagaj kapağını indiriyorum ve kendimi yatağa atıp tekerlek yuvasının yanındaki sıcak metale oturuyorum. "Evet," diyorum ona. "Çikolata. Annen onu severdi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Hiç şaşırmadım. Peki ya sen? Senin favorin hangisiydi?"

Lucky bazen maceraya atıldığında küçük bakım paketleri gönderiyor. Dünyanın neresinde olursa olsun küçük bir tat alıyormuşum gibi hissetmek güzel. Çok uzakta olsa bile kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor.

"Fındıkları sevdim," diye itiraf ediyorum. Kavrulmuş kaju fıstığı biraz da yıldız anasonu vardı. Daha önce hiç böylesini yememiştim.

Lucky kıs kıs gülüyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor.

"Siktir git," diyorum ona yavaşça ama kararlı bir şekilde.

Daha sert gülüyor. "Özür dilerim." Üzgün *değil*.

"On iki," dedim ona. Anladı.

"Hepimiz özünde çocuğuz," diyor ipek gibi çarşafı yeniden hışırdarken. *Hayır, artık kesinlikle çocuk olmadığınızı* düşünüyorum ama söylemiyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

Geçmişimizden gelen anılara tutunuruz, değil mi? İyi ya da kötü, bizi biz yapan parçalara tutunuruz. Çünkü eğer yapmazsak... eğer onları yakınımızda tutmazsak... kim olduğumuzun o parçasını kaybedebiliriz.

"Resimler mi?" Ben soruyorum.

"Ah, doğru," diyor Lucky, uzun ve alçak sesle iç çekerek. Onu yatağında yatarken hayal edebiliyorum, saçları yastığına yayılmış. Dudaklarındaki gülümsemeyi *duyabiliyorum* ve tekrar konuştuğunda bir merak da var. "Erg Chebbi."

Meraklı bir ses çıkarıyorum.

"Çok güzeldi El," diye fısıldıyor neredeyse. "Altın sarısı bir kum denizi. Kum tepeleri zaman içinde rüzgâr tarafından oluşturulmuş ve büyükler. Süpürüyor. Hava da sıcaktı." Kıkırdıyor. "Gerçekten çok sıcaktı ama buna değdi. Güneş en tepedeyken sanki... sanki tüm dünya bakırla yıkanmış gibiydi. Sanki güneş ve kum bir bütündü."

Gözlerimi açtım, kapattığımı fark etmemiştim. Lucky'yi orada, çölde hayal etmek çok kolay. Bahse girerim saçları kumlar kadar altın sarısıydı.

"Develere bindik," diye ekliyor biraz gülerek. "Belki o deneyimi tekrar yaşamadan da gidebilirim."

Ben homurdanıyorum ve Lucky bana kışının ne kadar acıdığını ve develerin şimdiye kadar karşılaştığı en kötü kokan hayvan olabileceğini anlatmaya devam ediyor. Bu çok normal ve *iyi* hissettiriyor ve Gabby'yi ve ilk resmi randevum için ne kadar gergin olduğumu paylaşmayı unutmuş olsam da, muhtemelen en iyisi bu.

Ondan hoşlanabileceğimden korktuğumu ona nasıl söyleyebilirim? Kalbimin ondan başkası için atmadığını nasıl açıklayabilirim?

Akşam yemeği vakti yaklaşırken Lucky sözünü , anlaşılan bugün için kelimeleri tükenmiş. "Gitmeliyim," diyor yumuşak bir sesle.

Evet.

"Yakında konuşacak mıyız?" diye soruyor.

Mırıldanıyorum. *Mümkün olduğunca çabuk.*

"Evet," diye nefes alıyor. "İyi geceler, El."

Gittiğinden beri geçen üç yıl boyunca hiç kolaylaşmayan iki kelimeyi ona söylüyorum. "İyi geceler, Şans." Diğer ikisini kendime saklıyorum. *Seni özledim.*

Fısıltıyla bir "hoşça kal" deniyor ve sonra hat kesiliyor. Bir dakika daha kamyonetimin arkasında oturuyor, tarlalara bakıyor ve kabuğa sarılmış mısır yerine altın kumları hayal ediyorum. Lucky'yi yanımda hayal ediyorum.

Ve acaba onu bırakabilecek durumda mıyım?

Bölüm 12

Şanslı

"Ne düşünüyorsun?" Danil, özenli dikişleri olan orman yeşili bir tunik tutarak soruyor. "Bunu çıkarabilir miyim?"

"Dürüstçe mi? Evet, bence yapabilirsin," diyorum ona. Danil hemen hemen her şeyin içinde iyi görünüyor.

Dudaklarını büzüyor, tezgâh sahibine dönmeden önce gömleği inceliyor. Fas'taki son sabahımız ve bugün rehberimiz olmamasına rağmen Danil ve ben havaalanına gitmeden önce birçok pazar yerinden birinde dolaşmaya karar verdik.

Ben tezgâhın dışına çıkarken Danil hafta başında öğrendiği tüyoları kullanarak pazarlık yapıyor. Bulduğumuz dar sokak hareketlilikle dolup taşıyor, turistler ve yerli halk alanı dolduruyor. Sokağın karşısındaki tezgâhta baharatlar satılıyor, her bir çeşit büyük, sığ kâselerde toplanmış. Bunların arasında zerdeçal, karabiber, safran ve tarçın yığınları var. Renkler bana kum tepelerini hatırlatıyor. Bunun yanında parlak renkli battaniyeler, kurulama bezleri ve eşarplarla dolu bir tezgah var. Özellikle yeşil, kahverengi ve sarı renklerle bezenmiş bir eşarp bana Ellis'i düşündürüyor. Nebraska'yı ve mısırı.

Her zaman lanet mısıır.

"Hazır mısın?" Danil yanımda diyor.

Ona başımı sallıyorum ve Arnavut kaldırımlı sokaktan çıkışa doğru ilerliyoruz. Bir sonraki sokakta küçük bir sandviç dükkanı var ve orada duruyoruz, Danil nane çayı alırken ben de Fas baharatlı kahvesi alıyorum. Yemeğimizi beklerken içeceklerimizi yudumluyoruz.

Danil'e New York'a dönüş planlarının ne olduğunu sormak üzereyken telefonum çalıyor. Annemin adını görünce gülümseyerek açıyorum.

"Selam anne. erken değil mi?"

"Sana da merhaba," diyor. "Gayet iyiyim, sorduğun için teşekkürler." Bir kahkaha atıyorum ama annem konuşmaya devam ediyor.

"Bugün eve gidiyorsun, değil mi?"

Home.

"Evet, bu gece New York'a dönmüş olacağız," diye cevap veriyorum. Mırıldanıyor. "Yeterince dinleniyor musun?"

"Evet anne," diyorum itaatkârca. "İyi uyuyorum."

Danil'in dudakları titriyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Güzel, güzel," diyor annem. Boğuk bir ses duyuyorum ve sonra, "Babanın selamı var."

"Merhaba baba," diyorum ve annem mesajı iletiyor. "Hanımefendi nasıl? Cole?"

Annem küçük, zoraki bir iç çekişten sonra, "O iyi, Lucky, her şey düşünüldü. Bu hafta başında fabrikadaki son gününü geçirdi, o yüzden şimdi evde. Sanırım bu en iyisi. Son zamanlarda tekerlekli sandalyesini daha çok kullanıyor ama Ellis... Onun yanında."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. Bundan hiç şüphem yok.

Bazen onun için endişeleniyorum," diyor annem.

Nabzım titriyor. "Nedenmiş o?"

"O çok iyi bir çocuk. *Adamım*," diye düzeltiyor. "Ama kendi hayatını askıya aldığından görmekten nefret ediyorum. En azından bu hafta sonu mısır festivalinde bir randevusu var."

Sözlerinin kafama dank etmesi bir saniye sürüyor ama bir kez dank ettiğinde zar zor nefes alabiliyorum. "Ne?" Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşerek soruyorum.

Danil kıpırdamadan duruyor, beni dikkatle izliyor ve ben kalbimin çarpıntısını dinlemeye çalışırken gözlerimi kırıştırarak başka tarafa bakıyorum.

"Bir randevu," diye tekrarlıyor annem. "Birlikte çalıştığı hoş bir kız. Umarım onun iyiliği için her şey yolunda gider. Kendi mutluluğunu hak ediyor."

Yapamam.

Ellis'in randevusu mu var?

"Sen de bunu hak ediyorsun," diyor. "New York'ta görüştüğün biri var mı?"

Ona cevap vermeye çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Belki de Ellis'in kelimeleri çıkmadığında böyle hissettiği gibi belirgin, ezici bir fikre kapılıyorum. Bu düşünceyle neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, kalbim sızlıyor ve zamansız bir kahkaha atmadan önce elimi ağzıma kapatıyorum. Çocukluk aşkımı ne kadar da *unutamadığımı* fark etmenin tam zamanı.

Sikeyim.

"Ben, um," diye idare ediyorum. "Hayır, kimseyle görüşmüyorum. Ve fark etmedim... randevuyu kastediyorum. Bu iyi bir şey. Onun için."

Annem başka bir şey söylüyor ama yemeğimizin gelmesiyle dikkatim dağılıyor. Boğazımı temizlemeden önce o kişiye teşekkür ediyorum.

"Anne, gitmeliyim. Danil ve benim yakında havaalanında olmamız gerekiyor." "Elbette," diyor. "İyi yolculuklar, tatlım. Ve bana haber ver bir dahaki ziyaretinizde. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

buralarda parlak bir yüz."

"Evet anne," diye cevap veriyorum. "Ben... Belki yakında."

Telefonu kapatmadan önce anneme onu sevdiğimi söylüyorum ve sonra titreyen elimi tabağımın yanına, masanın üzerine koyuyorum.

"misin?" Danil soruyor, gözleri endişeyle kırışmış. "I..."

Borneo'ya gitmemize kaç gün kaldı? Altı mı? Danil'e

"Sanırım Nebraska'ya gideceğim" dedim.

Kaşları kalkıyor ama başımı sallıyorum, her şeyden çok kendi kendime. Şimdi aklıma geldiğine göre, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Bir planım bile yok. Neyi başarmayı umduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ama New York'a geri dönüp bu hafta sonu Ellis... benim gibi onu tanımayan, birlikte çalıştığı *hoş bir kızla* çıkarken öylece oturamam. Ya onu incitirse? Ya incitmezse?

"Evet," diyorum kesin bir dille. "Nebraska'ya gidiyorum."

Danil telefonunu çıkarır. "Bakalım uçuşlarımızı ne kadar çabuk değiştirebileceğim."

"Bizim mi?" Şaşkınlıkla söyledim.

İş arkadaşımın sırtışı çok çekiciydi. "Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Kendim bile hiçbir fikrim yokken Danil'in ne yaptığını nasıl bildiğini sorgulamıyorum. Sadece başımı sallıyorum, sandviçime yumuluyorum ve uçağımızın bizi mümkün olan en kısa sürede mısır ve yeşil denizine indirmesini

umuyorum.

"Şey, bu..." Danil bizi kasabaya götürürken etrafına bakınarak başlıyor. Uzun bir yolculuk günü oldu ve bu, jet lag ile birlikte vücudumu mücadeleyi bırakmaya hazır hale getirdi. Ama aklım yerinde ve ailemin evine yaklaştıkça parmaklarım durmadan direksiyona vuruyor.

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Çok fazla mısır var," diyor Danil.

Hafif histerik bir kahkaha attım. "Sana söylemiştim. Burası bir tarım kasabası." "Orada bir dükkan mı var?" diye soruyor aniden. "Durabilir miyiz?"

"Dani," diye inliyorum, çaresizliği sesimden uzak tutmayı başaramıyorum. Hareket etmeye devam etmem gerek. İhtiyacım var...

"Beş dakika," diyor. "Lütfen, Lucky-boy. Havaalanından çıkarken bir şey almama izin vermedin."

"Peki," diye mırıldanıyorum, kasabamızın tek marketinin küçük otoparkına giriyorum. Danil araçtan inmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor. İstemeye istemeye onu içeri kadar takip ediyorum, sadece sigarasını hızlıca aldığından emin olmak için.

İçeri girdiğimde kapı şingirdiyor ve aşinalık yüzüme çarpıyor. Mekanın her santimetresi hatırladığım gibi. Yalnızca...

"Ne..." Cadde tarafındaki vitrinin önündeki sergiye doğru yürürken mırıldanıyorum. Büyük bir cam balık bir kaide üzerine yerleştirilmiş ve şeffaf bir kılıfla kaplanmış, muhtemelen yoldan geçen birinin bu narin yaratıma dokunmaması ya da kırmaması için. Bir metre eninde ve bir metre boyunda olan bu balık dikkat çekici. Pullar sayısız renkte, tüm camlar o kadar kusursuz bir şekilde birbirine bağlanmış ki, pürüzsüzce işlenmiş tek bir parça gibi görünüyor. Kısmen şeffaf, içi boş ve ekranın içinde bir "satıldı" tabelası yer alıyor.

Bu bir papağan balığı.

"güzel, değil mi?" diyor yanımda biri.

Birlikte okula gittiğim Melody Shaffer'a şaşkınlıkla bakıyorum ve başımı sallıyorum. Tişörtündeki logodan artık burada çalıştığını anlıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, ne diyeceğimi bilemez halde.

"Sanatçı her ay yeni bir parça bırakıyor," diyor bana, kollarını önünde gevşekçe kavuşturmuş cam balığı incelerken. "Genellikle bir ya da iki saat içinde satılıyor. Evde bir kaplumbağam var. Görmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve Melody telefonunu çıkarıyor. Bir süre sonra ekranı bana doğru çevirdi. Muhteşem bir deniz kaplumbağası şömine şöminesine benzeyen bir şeyin üzerinde oturuyor. Yüzgeçleri uzanmış ve başı hafifçe yana eğilmiş. İşçilik nefes kesici.

"Küçük biblolar da yapıyor," diyor. "Dekoratif küreler, süs eşyaları ve bunun gibi şeyler. Onlar da aynı hızla satılıyor, ama bunlar" - papağan balığını gösteriyor - "insanların görmek için kaldırırda sıraya girdiği şeyler."

Hiç şaşırmadım. Bu saf sanat.

"Kim?" Ben soruyorum. "Sanatçı kim?"

"Bu kısmı bir sır," diyor Melody, bana küçük bir gülümseme vererek. "Anonim kalmayı tercih ediyor." Ben daha tek kelime edemedim, "Seni tekrar görmek , Lucky" diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, o başım dönüyor.

"Hazır mısın?" Danil elinde küçük bir çantayla yanımda belirerek soruyor.

Midemde bir çarpıntı hissediyorum. "Evet. Hadi gidelim."

Ailemin yanına varmamız sadece beş dakika sürüyor. Garaj yolu her zaman olduğu gibi çakıllı ve hem evin içinde hem de yan tarafta ışıklar yanıyor. Kalbim sanki uçup gidecekmiş gibi hissediyorum.

"Ee," diyor Danil bir dakika sonra ben hareket etmeyince yavaşça. "Arabadan inecek miyiz?"

"Yakında," diyorum, gözlerim Ellis'in arazisinin arka tarafındaki açık baraka kapısında. Yani teknik olarak annesinin mülkü. Ama artık onun da.

"Neyi bekliyoruz?" Danil etrafına bakınarak soruyor. "Ailenin evi çok şirinmiş."

"Evet," diye mırıldanıyorum, ama sonra işte orada, kulübeden çıkıyor, yıpranmış kotu kalçalarını sıkıyor ve koyu kırmızı tişörtü vücudunun üst kısmına yapıyor. Epey *uzakta* ama aylardır ilk kez *tam karşımda* duruyor ve birden ciğerlerime oksijen gitmesini unutuyorum.

İlk başta bizi görmedi. Arabayı çoktan , bu yüzden ışıklar onu uyarmadı. Ve bu çok garip bir şey, ama ilk defa ona ne söyleyeceğim konusunda endişeliyim.

Ağzımdan çıkabileceklerden korkuyorum. Buraya neden döndüğümden korkuyorum. Avuçlarım terliyor, vücudum kızarıyor ve tam bu noktaya doğru koşturduğum bir günün ardından nihayet, ne mutlu ki buradayım, kendimi . Danil yanımdan öne doğru eğilerek, "Ho-ly shit," diyor. "*Bu... bu* Ellis'in mi?"

Sesi kesinlikle kuşkulu geliyor ve ben de ona bir bakış atıyorum. "Evet, bu o. Neden?"

Ve kalbim neden bu kadar hızlı atıyor?

Danil şok içinde bana bakıyor. "Bana adamın lanet olası bir oduncu olduğunu hiç söylemedin, lütfen. Yani, lanet olsun, Lucky, beni bütün olarak yutabilir." "Eğer o kadar şanslı olsaydım." diye fısıltıyla ekledi.

"Dani," diye mırıldanıyorum, içimde çok yakından incelemek istemediğim nahoş *bir* kıvrılma hissediyorum. "O bir oduncu değil. O bir çiftçi."

"Sanki mesele buymuş gibi," diyor Danil. "Cidden o yolculuğa hiç çıkmadın mı?"

Bakışlarımı kulübenin kapısını kapatmakta Ellis'e çeviriyorum. "Asla... O öyle biri değil," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Ne gibi değil?" Danil soruyor. "Çünkü, lanet olsun, Lucky-boy, öneri için beni bıçaklamandan endişe etmeseydim, katılmak için yalvarırdım.

Seni şu dağa çıkaracağım."

Ellerimi gözlerime sürerek inliyorum. "Dur, lütfen."

"Gördün mü?" diyor, suçlayıcı bir parmakla beni işaret ederek. "Onun hakkında bir şeyler hissediyorsun."

şu anda Danil'le tartışmaya girmek istemediğim için başımı sallıyorum. Onun yerine, "As olduğuna eminim," diyorum. "Seksin ona çekici bile gelmediği türden bir as."

"Bunu sana o mu söyledi?" Danil yüz ifadesi değişerek soruyor.

Ellis'in evinin arkasına doğru ilerlemeye başlamasını izlerken yutkunuyorum. Yan tarafa park etmiş fazladan arabayı hâlâ fark etmemişti.

"Bu konuyu en son konuştuğumuzda," diyorum yavaşça, "kızlara ya da erkeklere ilgi duymadığını söylemişti. Eğer bu değişseydi bana söylerdi."

O zaman neden biriyle çıkıyor?

"Hm," diyor Danil.

"Fark etmez," diyorum çabucak. "Burada olma sebebim bu değil. Ben sadece... Ben sadece..."

Bu cümleyi beni yalancı yapmayacak şekilde bitirmenin bir yolunu bulamıyorum. Onun yerine kolu tutup kapıyı iterek açıyorum. Arabadan inerken Danil'in yumuşak "iyi şanslar "ı beni takip ediyor. Ellis neredeyse arka güverteye varmış, devasa gövdesi akıcı bir şekilde hareket ediyor. Bazen sadece sesini duyabildiğimde Ellis'in ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Dağ gibi bir adam ama tanıdığım en nazik ruh. Ve o...

Yavaşça nefes alıyorum. O çok güzel; bunu inkar bile edemem. Doğal dünyanın güzel olduğu gibi o da güzel. Kusurlu ama hayat dolu. Kaba yontulmuş ve kendine özgü. O sadece... Ellis. O benim Ellis'im.

Arabanın kapısını kapattığımda, gözlerinin beni araması için kafası bir parça dönüyor. Ve işte o zaman, bakışlarımız yarım yıldır ilk kez çarpıştığında, endişem azalıyor, gerginliğim dağılıyor ve her bir parçam doğruluk ve rahatlama içinde şarkı söylerken öne doğru sallanıyorum.

Çünkü *nihayet*, nihayet evimdeyim.

Bölüm 13

Ellis

Bir an için gördüklerimin gerçek olduğundan emin olamıyorum. Ama sonra onu hissediyorum, o çıtırtıyı, Lucky'de yaşayan o kıvılcımı ve yeterince hızlı hareket edemiyorum.

"Şans," diye idare ediyorum.

Ve *Tanrım*, gülümseme şekli.

Evlerimizin arasında yarı yolda birbirimize ulaşıyoruz ve ben daha onun burada olduğu gerçeğini idrak edemediğim kollarım ona sarılıyor. İmkansız görünüyor. Bir rüya gibi.

Ama bu bir rüya değil. Lucky'nin göğsüme yaslanmış hissi beni buna ikna etmeye yetiyor. O gerçek. Ve o burada. *Burada*. Ve ona duyduğum arzuyla *titriyorum*. Daha yakın olma ihtiyacıyla. Bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde daha yakın.

Bir daha asla gidemesin diye kendimi ona bağlayabilir miyim?

"Tanrım," diyor Lucky, sesi neredeyse hıçkırığa dönüşüyor. "Seni görmek çok güzel,

El."

Homurdanıyorum çünkü tek bir kelime yetmiyor.

"Şanslı Buchanan!" diye bir ses geliyor. "Sen misin?"

Lucky ıslak bir şekilde kıkırdarak göğsümden geri çekildi. "Merhaba, Bayan Cole." "Oğlum geleceğinizi biliyor muydu?" diye soruyor annem arkadan.

Kapı.

"Hayır, yapmadı," diye yanıtlıyor Lucky.

Annem huffs. "Döndüğüne sevindim. Gitmeden önce ziyarete gel, duydu mu?"

Gitmeden önce.

Lucky anneme geleceğini söylerken kelimeleri aklımdan zorla çıkarıyorum. Annem kapıyı kapatıp beni ve Lucky'yi yalnız bırakıyor. Bana bakıyor, gözleri beni içine çekiyor, sanki bütün olduğuma dair kendine güvence veriyor. Ben de aynısını yapmadığımı söyleyemem.

Biraz nefes verdiğinde bakışlarımı tekrar yüzüne yöneltiyorum. "Dani'yi getirdim," diyor arabayı işaret ederek. Görünüşe göre onun işaretini alan Dani el sallayarak araçtan iniyor. Ben de elimi kaldırıyorum ve çenemin sıkışma isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

"Ne kadar ?" Lucky'ye dikkatimi tekrar ona vererek soruyorum.

"Birkaç gün," diye cevap veriyor. "Salı günü Borneo'ya gidiyoruz." Başımı sallıyorum. Bu yeterli bir zaman değil, ama bunun üzerinde durmayı reddediyorum.

"Aç mısın?" Ben soruyorum.

Biraz kıkırdıyor. "Kuşkusuz, evet. Yemek için durmadık. Ama önce aileme bir merhaba demem ."

Başımı evime doğru eğiyorum ve Lucky başını sallıyor.

"Evet," diyor kolumu sıkarak. "Bize on dakika ver, sonra işimiz bitecek."

Biz, o ve Dani. Bu kısmı da görmezden geliyorum, saçını nazikçe çekiştiriyorum.

İyi görünüyorsun.

Bir kahkaha atıyor. "Sen de, koca adam."

Lucky gitmek için döndüğünde, hemen döneceğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bir yere *gitmiyor*. Yine de, yanında Dani varken yan kapıdan kayboluşunu izlemek iyi hissettirmiyor.

Eve girdiğimde annem bekliyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme var. "Sürpriz ziyaret," diyor. "Acaba bu kararı vermene ne sebep oldu?"

Kalan kebapları almak için buzdolabına giderken başımı sallıyorum. Hiçbir fikrim yok.

"Hm," diyor tekerlekli sandalyesinden titreyerek kanepeye geçerken.

Onu izlemek için durdum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ben sorarım.

Annem başını sallıyor, kumandayı eline almadan önce kucağını bir battaniyeyle örtüyor. "Bir şey değil. Git arkadaşına yetiş."

Başımı sallıyorum, biftek ve dolmalık biberleri bir tabağa yığıyorum. Yemekler ısınırken buzdolabından önce iki, sonra üç bira alıyorum. Bir kase salata da dahil olmak üzere her şeyi güvertedeki masaya getiriyorum. Beklerken oturamayacak kadar gerginim, bu yüzden korkuluklara yaslanıp arka bahçeye bakıyorum. Yakınlarda tek bir ateşböceği yanıp sönüyor, azalan akşam güneşinde o kadar silik ki neredeyse kaçıracaktım.

Önce onu duyuyorum, onlar yaklaşırken Dani'yle sessizce konuşuyor. Bedenimi sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum ve dönüyorum.

Basamakları ilk çıkan Lucky oluyor ve beni anında on altı yaşımıza geri götüren ışıltılı bir gülümseme takınıyor. Ya da on bir, on sekiz ya da yirmi iki. Bu gülümseme milyonlarca anıyı bir arada barındırıyor ve paylaştığımız tarihin üstesinden gelerek bu anıların altında eziliyorum. Bizi birbirimize bağlayan o kadar çok bağ var ki.

Asla çözülebileceğimizi sanmıyorum.

Dani, Lucky'nin topuğunda. Yüzünde geniş bir gülümseme var ve elini uzatarak bir adım öne çıkmakta tereddüt etmiyor. Lucky'nin iş arkadaşının fotoğraflarını daha önce ama ilk kez karşılaşıyorum.

onunla yüz yüze. Klasik yakışıklı, uzun boylu ama zayıf kaslı ve asla taklit etmeyi umamayacağım bir havası var.

"Ellis," diyor ellerimiz birbirine kenetlendiği anda sıcak bir şekilde. İkinci elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Başımı salladım, ses tonundaki gerçek samimiyet beni biraz şaşırttı. Onun da diğerleri gibi olmasını bekliyordum. Andrew ve Lucky üniversitedeyken tanıştığım diğer çocuklar gibi.

Dani geri adım atmadan önce başını hafifçe sallar. "Aman Tanrım. Ne kadar uzun

Öyle misin?" diye soruyor. Onunla aramda birkaç santim var.

"Altı-beş," diye cevaplıyor Lucky, Dani ılık çalarken masaya doğru ilerliyor. Beni süzmesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum ama Lucky dikkatimi çekiyor. "Bunları sen mi yaptın?"

Evet diye mırıldanıyorum, Lucky'nin bana gülümsemesiyle göğsüm ısınıyor. Izgara kebapları her zaman sevmiştir. Lucky oturduğunda Dani ve ben de onu takip ediyoruz. İkisi de tabaklarını hazırlarken bana teşekkür ediyor ve ben de aç olmadığım için biramı yudumlayıp Lucky'nin ilk lokmasıyla gözlerini kapatışını izlemekle yetiniyorum. Gözlerini açtığında bana doğru parlıyorlar ve göğsümdeki sıcaklık mideme doğru akıyor.

Dani boğazını temizler. "Ellis, bilmek için sabırsızlanıyorum. Lucky'nin en utanç verici çocukluk hikâyesi nedir?"

Lucky bana sert bir bakış fırlatmadan önce tükürüyor. "Sakın buna cüret etme."

Dani hınzırca sırıtarak, "Lütfen cesaret et," diye karşı çıkıyor. İçimden bir ses adamın da en az Lucky kadar belalı olduğunu söylüyor.

Ona "Boya" demeden önce bir süre tartıştım. Lucky inlerken o başını eğiyor. "Devam et," diyor Dani.

"On dört yaşındaydık," diyorum yavaşça, "Luck okula boya getirdiğinde..."

Dani ben hikayeyi anlatırken sabırla bekliyor, devam etmeden önce kelimelerimi birden fazla kez toparlamak zorunda kalıyorum. Asla sözümü kesmiyor, ancak bocaladığımda bir iki kez Lucky'ye baktığını fark ediyorum. Ona Lucky'nin nalburdan nasıl bir galon indirimli mavi boya aldığını anlatıyorum. Sırt çantasında okula nasıl soktuğunu. O gün öğle yemeği sırasında, tuvalet duvarlarından birindeki grafitiyi kapatmak amacıyla boyayı tuvalete nasıl getirdiğini. Kutuyu açtığında nasıl da devrilmiş, Lucky'yi ve yeri maviye boyamıştı. Lucky ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir sonraki ders için zil çalmadan önce zamanında temizleyememişti.

dönem. Ve müdürün odasına götürüldüğünde, mavi çizme izlerinin onu nasıl takip ettiğini.

"Hafta sonunu temizlik yaparak geçirmek zorunda kaldı," diyorum gözleri yaşaran Dani'ye. "Her yer boyalı."

Lucky bana başını sallıyor ama gözlerinde bir parıltı var. Gerçekten umursasaydı hikayeyi anlatmazdım.

Dani biraz soluk soluğa, "Aman Tanrım," diyor. Lucky'ye baktığında hıçkırığa hıçkırığa gülüyor. "Kendini maviye boyamışsın."

Lucky Dani'nin omzunu itiyor ve iş arkadaşı kahkahalara boğuluyor. Elimde olmadan ben de katılıyorum, Lucky'nin beni de itmesine hiç aldırmıyorum.

"Şerefsizler," diye mırıldanıyor, ama bunu söylerken hiç de ciddi değil.

"Neyi örtbas etmeye çalışıyordun?" Dani birasından bir yudum almadan önce soruyor. "Tezgâhta yani."

Lucky'nin yüzü biraz düşüyor ve bana bir bakış fırlatıyor. Bu beni rahatsız etmiyor ama bugün Lucky'yi rahatsız ediyor gibi görünüyor. Elindeki bira şişesini masanın üstünde döndürdükten sonra Dani'ye sessizce, "Birisi Ellis'i tanımlamak için inanılmaz derecede boktan, aşağılayıcı bir terim kullandı," diyor.

Bana geri zekalı dediler.

Dani bir an sessiz kalıyor ve yakınlarda bir tilki sincabı cıvıldıyor. "Bu çok zalimce," diyor sonunda, sert bir ses tonuyla.

Omuz silkiyorum. "Çocuklar."

Lucky kararlı bir şekilde, "Hayır," der. "Bunun bir mazereti yok. Bunu senin yüzüne söylemeye asla cesaret edemezlerdi."

Yumruğumu avucuma vuruyorum ve Lucky bir kahkaha atıyor.

Dani yumuşak bir sesle, "Arkadaşının hatırı için okulunun içine zarar verdin," diyor. Lucky'ye verdiği gülümseme kişisel-gizli-ve Lucky sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor. Anında onu savunma ihtiyacı hissediyorum.

"Yapardım..."-bir anımı alıyor-"bunu da yapardım." Umarım Dani ne demek istediğimi anlamıştır.

Gülümsemesi bana doğru kayıyor. "Hiç şüphem yok."

"Pekâlâ," diyor Lucky, bira şişesini yere bırakırken usulca çınlıyor, "paylaşım zamanı bittiyse sana misafir odasını gösterebilirim Danil."

Dani homurdanıyor. "Ohh," diyor bana. "Bana tam isim verdi. Başım belada."

Ben kaşlarımı çatarken Lucky gözlerini deviriyor, ama Dani rahatsız olmadan ayağa kalkıyor.

Dani Lucky'ye, "Eminim ailen bana yolu gösterebilir," diyor. Bana, "Seninle tanışmak gerçekten harikaydı, Ellis. Umarım, birlikte

"Ben şehirdeyken birlikte biraz zaman geçirelim."

Başımı sallıyorum ve Dani masadan kalkmadan önce bana gülümsüyor. Giderken Lucky'nin omzunu sıkıyor ama Lucky kararlı bir şekilde önündeki boş bira şişesine bakıyor. Kendi ayağımla Lucky'nin ayağını dürtmeden önce Dani'nin gitmesini bekliyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Başını sallarken dudakları seğiriyor. "İyiim. Sadece... Yok bir şey. Dani meraklı olabiliyor, hepsi bu."

Omuz silkiyorum. Önemsiyor gibi görünüyor. Sanırım Lucky'nin hayatında ona göz kulak olacak başka bir arkadaşı olduğu için minnettar olmalıyım.

Keşke bundan fazlası da olmasaydı. Uzanıp

Lucky'nin bira şişesine dokunuyorum.

Başını sallar. "Böyle iyiim, teşekkürler."

Arkama yaslanıp ayağımı yanımdaki sandalyeye koyuyorum. Lucky arka bahçeye bakıyor. Güneş henüz batmış ve gökyüzü koyu, alacakaranlık bir maviye bürünmüş. Cırcır böcekleri cıvıldıyor, arada bir televizyondan gelen bir ses açık pencereden dışarı süzülüyor ve uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor. Kulağa ev gibi geliyor.

"Kafamda hep buranın toprak ve mısırdan başka bir şey olmadığı vardı," diyor Lucky. Tüm anılarımda, buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum."

Başımı sallıyorum çünkü bunu biliyorum.

"Ve sonra..." diye devam ediyor. "Sonra buraya geri geldim ve sanki..." Nefesini bırakıyor, gözleri kapanıyor. "İyi hissettiriyor. Ve ben bunu anlamıyorum. Bir yerin" -gözlerini bana çeviriyor- "nasıl başlangıç noktası gibi hissettirebildiğini anlamıyorum. Benim başlangıcım gibi. Çünkü ben burada büyümедim. Buraya gelmekten nefret ettim. Ama bağlandım ve özlüyorum. Hiç istemedim ama istiyorum. Özlüyorum ve seni özlüyorum ve ben..."

Sonra sözünü kesiyor, avluya bakarken başını hafifçe sallıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve uzanıp elimi Lucky'ninkinin üzerine koyuyorum.

bakmadan avucunu yukarı çevirip beni sertçe sıkıyor. Neredeyse bir şey söyleyecektim. Neredeyse ağzımı açıp ona ne kadar

Ben de onu özlüyorum. Ama o bunu biliyor. Parmaklarının benimkileri sıkıca kavrayışından bunu hissedebiliyorum. Bunun yerine, burada olduğumu bilsin diye elimi onunkinin içinde tutuyorum. Her zaman eve dönebileceği bir yeri olacağını.

Lucky'nin ağırlaşan göz kapakları açıldığında saat geç olmuştur ve yan odaya gitmek için ayağa kalkar. Gitmek istemiyor gibi görünüyor. "Yarın, bütün gün

Bütün geceyi birlikte geçirelim," diyor. "İşten eve döner dönmez, ne bileyim. Harika bir şey yaparız."

Başımı sallıyorum. Tabii ki harika olacak. Onunla olacak.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Lucky sonunda ağır adımlarla uzaklaşıyor. Tabaklarımızı ve boş şişeleri masadan toplamadan önce ailesinin evine kadar olan kısa mesafeyi yürümesini izliyorum. İçeride oturma odası boş, annem yatak odasına taşınmış. Temizlenip kendi odama gidiyorum.

Yatağa girmeden önce dizüstü bilgisayarımı aldım. Açıyorum, Lucky'ye yeni bir e-posta göndermeye başlarken yatağımın kenarına oturuyorum. Yüz adımdan daha az bir mesafede olduğunu bildiğim halde ona yazdığım için neredeyse homurdanacaktım. Ama göğsüm sıkışıyor, başım dönüyor ve bu baskının bir kısmını dışarı atmanın yardımcı olacağını biliyorum.

Parmaklarım bir süre tuşların üzerinde gezindikten sonra nihayet tip.

Merhaba, Luck. Buradasın, bunu biliyor muydun? Elini tuttuğumdan beri On dakika önce, avucumun altındaki et ve kemiklerin gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bazen seninle ilgili anılarım o kadar güçlü oluyor ki neredeyse hissedebiliyorum. Parmak uçlarımın altında nasıl ısındığını. Vücudunun benimkine karşı sertliğini. Ama anılarımın hiçbirisi gerçeğiyle kıyaslanamaz. Yapabilseydim, bir kavanozda şişelerdim -kolumdaki elinin her bakışını, parmaklarının her küçük sıkışını ve fırçasını, göğsünü benimkine her bastırışını. Gittiğinde seni hissedebilmek için hepsini saklardım.

En zayıf anlarımda, kalmanı diliyorum. Kendime asla söyleyemediğim sözleri duymanı dilerdim. Keşke kalbimdeki en derin sırları bilsen ve bir şekilde seninkilerle paylaşırsan.

Bir yel değirmeninin tepesinde senin yanında oturduğumda on beş yaşındaydım, dudağın yarılmış ve parmak eklemlerim gibi morarmıştı. Dünyaya karşı bizdik, Luck. İkimiz, her zaman. Sen ve ben.

Büyüdük. Tabii ki . Ama yine de, her zaman, seni seviyorum. Bu sefer çok uzun süre uzak kalma, sevgili ateşböceğim.

Uykuya daldığımda, mavi zihnimi dolduruyor ve bir an için yıldızların döndüğünü görebiliyorum.

Bölüm 14

Şanslı

Danil sabahleyin "Onu seviyorsun," diye suçlar.

Banyodan çıkarken yanından geçip gidiyorum, omzum kapı eşiğinde onunkine çarpıyor. Dönüyor ve koridorda odama kadar beni takip ediyor. Yıllar önce taşındığımdan beri pek değişmemiş. Ailem posterlerimi indirdi, yerlerine yıllar içinde çektiğim çerçeveli resimlerimi koydu ve bazı ıvır zıvırlarımı kutulayıp dolaba kaldırdılar. Ama duvarlar hala açık yeşil ve mobilyalar aynı.

Valizime yöneliyorum ve içinden kıyafetlerimi çıkarıyorum. Danil kapıyı kapatıyor ve üzerimi değiştirdiğim süre boyunca bakışlarını üzerimde hissediyorum. Arkamı döndüğümde kaşlarını kaldırmış beni bekliyor.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum," diyorum ona. Çünkü *hayır* diyemem. Yalan söyleyemem. Kafamın ve kalbimin içinde ne kadar inkâr etmeye çalışsam da bu konuda değil.

Danil kollarını iki yana açarak ofladı. "Bana bir şey söylemene *gerek* yok Lucky, ama ben senin için buradayım, biliyorsun. Sevişmiş olmamız, her şeyden önce senin arkadaşın olmadığım anlamına gelmez."

"Önce iş arkadaşısı olduğumuzu sanıyordum," diye mırıldanarak yatağının ayak ucuna oturuyorum.

Danil bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor. "Anlambilim, seni küçük pislik. Neden..." Kapıyı itip yanıma oturuyor. Ona doğru bakmayı kendime yediremiyorum. "Neden onun hakkında yalan söyledin?"

"Ben ," diyorum otomatik pilotta.

," diye karşı çıkıyor. "Bir *keresinde* aşık olduğunu söylemiştin. Duygularını küçümsedin."

"Çünkü bunun bir önemi yok," diyorum biraz ateşli bir şekilde. "Ellis beni o şekilde görmüyor ve ben de bunun için ona asla baskı yapmam. Sırf o aynı şekilde hissetmiyor diye arkadaşlığımızı . Ben her şeyden önce hâlâ onun arkadaşayım."

"O senin *büyük* aşkın olsa bile," diyor Danil, kelimelerin altını çizerek.

Onunla göz göze geliyorum, yanaklarım kendime rağmen sıcacık. "Ellis ve ben *hiç* o oldu."

Bana kendini beğenmiş bir şüpheyile bakıyor. "*Doğru*. Bir zamanlar çocuk olan adam

-İki mavi yaka çiçeğiyle kapınıza gelen. Bu

Sanırım balo? Elbette bunda romantik bir şey yok."

Danil'e Ellis'in de bana ilk öpücüğümü verdiğini söylemeye cesaret edemiyorum, her ne kadar bu daha sonra olsa da. Ona geceleri gizlice kaçıp mısır tarlalarında oturduğumuz zamanlardan bahsetmiyorum, yıldızların altında sadece o ve ben. Ona Ellis'e olan hislerimin büyümesine izin veren binlerce sessiz anı ya da bir keresinde bileğimi kırdığım için beni kollarında eve nasıl taşıdığını anlatmıyorum.

Bunları söylemeye cesaret edemiyorum çünkü hiçbirisi romantik *değildi*. *Arkadaş* olan iki çocuk, sonunda genç bir adamdı. Yakın olan. Birçoğundan daha yakın, elbette. Ve evet, yol boyunca bir yerlerde -belki de o iki mavi yaka çiçeği yüzünden- duygularım büyüdü. Ama bu Ellis'le olan geçmişimi hiç olmadığı bir şeye dönüştürmez.

"Biliyorsun," diyor Danil yavaşça. "Eğer gerçekten de aseksüelse, bu onun romantik bir ilişki istemesine engel değil."

Bunu duyunca kalbimin umutla çarpmasından nefret ediyorum.

"Geçenlerde bana neden kimseyle çıkmadığımı sordunuz," diye devam ediyor. "Aromantik olduğumdan oldukça eminim. Hiçbir zaman başka biriyle bu tür bir ilişki istemedim ve isteyeceğimi de sanmıyorum. Öte yandan seksten çok keyif alıyorum."

"Farkındayım," diye mırıldanıyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Evet, öylesin," diyor yine kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama senin Ellis... Bir eş istiyor *olması* mümkün mü? Hayatını paylaşacak birini istiyor olabilir mi?"

Bu hafta sonu biriyle buluşacak.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Bir kez bile sormayı düşünmemiştim. Belki de aklımdan geçmeliydi ama her ne sebeple olursa olsun, hiçbirini istemediğini varsaydım. Birden fazla kez Ellis'in *beni* isteyebileceğini ummuştum. Ona doğrudan ya da dolaylı olarak pek çok kez sordum. Beni istediğini göstermesi için ona pek çok şans verdim. Ama o hiç istemedi. Ve eğer beni istemiyorsa, sanırım ben de onun *kimseyi* istemesini istemiyordum.

Hâlâ başka birini istemesini istemiyorum. Belki bu beni bir pislik yapar, ama sanırım bu hakkı kazandım. Hiç kimse Ellis'i benim tanıdığım gibi tanıyamayacak.

Yine de bilmediğim şeyler , değil mi? "Bir an yaşıyorsun," diyor Danil sessizce.

"Evet."

"Neden buraya geldin Lucky?" diye sorar. "Neden bu kadar ani?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onun bir randevusu var."

"Ah," diyor Danil, yatakta yanına doğru kayarak. "Onu durduracak mısın?"
Evet. Hayır.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"En kötü ne ki?" "Kendimi aptal durumuna düşürürüm."

Danil, "Sırf *arkadaşının* duygularını korumak için kendini mavi boyaya bulayan adam söylüyor bunu," diye karşı çıkıyor.

"Beni ," diyorum başka bir taktik deneyerek. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra..." Zihnim yine uğulduyor.

"Seni terk eder miydi?" Danil soruyor. "Bağlarını koparır mıydı?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bunu yapacağını sanmıyorum. Ama *bilirdi*. Buna katlanabilir ?

"Peki ya," diyor Danil yavaşça, "evet derse? Ya o da seni istiyorsa?"

Umut etmek istemediğim için başımı sallıyorum. "O değil."

"İşler değişir," diyor usulca.

"Bunu neden teşvik ediyorsun?" Ona doğru dönerek soruyorum. "Neden... zorluyorsun?"

Danil iç geçiriyor, aniden yirmi sekiz yaşından daha yaşlı görünüyor. "Şanslı çocuk, seni tanıdığım yarım yıl içinde, sönmüş bir yanardağın önünde gözlerinin parladığını gördüm. Doğru atışı yapabilmek için bir bufalo sürüsüyle birlikte koştuğunu gördüm. Korkusuzluğunu koluna taktığını gördüm ama dün geceye kadar kalbini hiç görmemiştim. Cesaretin nerede şimdi? Neden ondan kaçırıyorsun?"

"Ben-"

"Öylesin," diye ısrar ediyor, sesi yükseliyor. "Buraya bir hevesle geldik ama o dışarıdayken sen burada, ailenin evinde oturuyorsun." Kolunu genişçe sallıyor, bakışları yalvarıyor. "Neden onunla birlikte değilsin?"

"Korkuyorum!" Sonunda bağırdım. "Onu kaybedemem Dani.

Kaybedemem." "Az önce yapmayacağını söyledin," diye dikkat çekiyor.

"Ama gerginlik çıkabilir. Ben..." Ne? "Onu daha az gör."

"Peki ya şimdi, onu yılda birkaç kez gördüğün zaman?" Danil öyle diyor. "Annen daha az ziyaret ettiğini söyledi. Başlangıçta ayda bir kez geldiğini söyledi."

Veda etmek çok zordu.

"Onunla bu konuyu ne zaman konuştun?" Başımı sallamadan önce sordum. Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. "Boş ver. Bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Bırakabilir misin? Lütfen?"

Danil başını sallayarak onaylamadan önce gergin bir an boyunca beni izliyor. "Düşmüş say. Ben senin sadık, gözü pek arkadaşın olarak görevimi yaptım. Eğer aptal olmaya devam etmeyi seçersen, bu senin sorumluluğunda."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum alnımı ovuşturarak. "Seni burada bırakacağım. Umarım bunu biliyordursun."

"Asla," diyor Danil, ayağa kalkarak. "Beni özlersin." Yanıma yaklaşıyor ve bir kolunu boynuma dolayarak yanağımdan öpmek için beni kendine çekiyor.

"Burada sikişmiyoruz," diye bilgilendirdim onu.

"Ben-" Kolunu bırakmadan önce inanmaz bir ses çıkarıyor. "*Destekleyici ve sevecen* davranıyorum. Pantolonuna girmeye çalışsaydım, bunu bilirdin."

Yatak odasının kapısını açarken dudaklarım titriyor.

"Sanki şu anda denerim de," diye ekliyor, koridorda beni takip ederken. "Senin Ellis beni ikiye bölebilir. Ben küçük bir adam değilim, Lucky-boy. Ama o adam beni korkutuyor."

"O bir oyuncak ayı," diyorum, aklım okulda Ellis'in Brandon'ı hiçbir şey olmamış gibi yere serdiği o güne gidiyor. "Çoğunlukla."

"Hı-hı," diyor sessizliğe gömülmeden önce. Danil'in yetişmesini bekleyerek anahtarlarımı alıyorum ama fuayenin girişinde duraklıyor.

"Ne oldu?" Ben sordum. Evde sadece ikimiz varız. Babam işte, annem de Bayan Cole ve zaman zaman bir araya geldikleri birkaç hanımla brunch yapmak için şehre ineceğini söyledi.

Danil orada durup bir cevap hazırlarken alışılmadık derecede ciddi görünüyor. "O... farklı biri. Öyle değil mi?"

Ben kılانıyorum, o da yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırıyor.

"Bunu kötü anlamda söylemiyorum," diyor. "Sadece hiç söylemedin ve ben de bunu beklemiyordum."

Ön kapıyı gereğinden biraz daha sert çekerek açıyorum. "O Ellis. Hepsi bu," diyorum. *Bu fazlasıyla yeterli.* "Şimdi geliyor musun? Sana şehri gezdirebilirim."

Danil başını sallıyor ve bütün sabah ya da öğleden sonra Ellis ya da benim sözde pek de arkadaşça olmayan hislerim hakkında tek kelime etmiyor.

Danil ve ben eve döndüğümüzde saat beşi geçiyordu. Bana yapması gereken bazı işler olduğunu söyleyip tabletiyle misafir odasına çekildi ama sanırım Ellis'le beni yalnız bırakmaya çalışıyor. Bunu takdir etmediğimden değil.

Ellis'in eve gelmesini beklerken arazinin sınırında yürüyorum. Bugün hava sıcak - Nebraska genellikle yaz aylarında sıcak olur - ve gömleğim sırtıma rahatsız edici bir şekilde yapışıyor. Kalbimin hızla çarpması ve zihnimin çılgınca çalışması da yardımcı olmuyor.

Danil'in söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Buraya neden geldiğimi merak etmeyi bırakmadım. Bir şey *söyleyebilir* miyim, söylemeli miyim diye.

Ne bekliyorum ki? Ellis'in on yedi yaşında beni öpüp sonra geri çektiğinden farklı hissetmesini mi? Beni daha önce hiç *istemediği* bir şekilde isteyeceğini ve bir kez olsun kalmamı isteyeceğini mi? On beş yıllık arkadaşımın aniden ve damdan düşer gibi atış yapmanın benim için iyi sonuçlanacağını gerçekten düşünüyor muyum?

Bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum.

Ben geçerken mısır sapları yapraklarını bana doğru sallıyor. Parmaklarımın yeşilliklerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum, köşedeki tarlanın çizgisini takip ederek çok uzakta olmayan silonun bulunduğu yere geliyorum. Her zamanki gibi görünüyor ama kapıya geldiğimde asma kilitli olduğunu fark ediyorum. Şaşkınlıkla bakıp çeğiştiriyorum ama yerinden oynamıyorum.

"Kilitli," diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde Ellis'in sabit bir hızla yaklaştığını görüyorum. Üzerinde hâlâ kirli kot pantolonu ve iş gömleği var, göğüs cebindeki logoda gülümseyen bir mısır parçası görülüyor. Kafasında bir beyzbol şapkası var ve bana kalbimi durduran bir gülümseme veriyor.

Çok güzel.

Ellis cebinden küçük bir anahtarlık çıkarırken kenara çekiliyorum. Kapının kilidini açıyor ve beni ileriye doğru el sallayarak kapıyı aralıyor. Kalbim küt küt atarak silonun içine adım atıyorum, ancak iki adım atmadan aniden duruyorum.

"Ne..." Ben de diyorum ki.

Silo tamamen dönüştürülmüş. Raflar tüm geniş kabuğun etrafında kıvrılıyor ve üstlerinde Ellis'in eskiden sahip olduğundan çok daha kapsamlı bir cam koleksiyonu oturuyor. Ortaya yakın büyük bir ahşap masa ve yanında çeşitli aletlerin bir raf var. Ve en önemlisi, yuvarlak yapının arka tarafına doğru

büyük bir tuğla fırına benzeyen bir yer var. Farkındalık yerine oturduğunda bir fırın olduğunu anlıyorum.

"Papağan balığı," diyorum, bir adım öne çıkarak. Ellis arkamdaki siloya doğru ilerliyor. "Papağan balığını sen yaptın."

Ona bakacak gücü kendimde bulduğumda başını sallıyor. Yüzünde meraklı bir ifade var. Muhtemelen ilk etapta bunu nasıl bildiğimi merak ediyor. Çünkü bana hiç anlatmadı. Bana bunların hiçbirinden bahsetmedi.

"Ne... ne oluyor, El?" İsteddiğimden biraz daha sert bir şekilde bağıryorum. "Bu da ne böyle?"

Ellis ensesini ovuşturuyor. "Cam stüdyosu," diyor sonunda.

"Nasıl..." Sesim beni yanıltıyor. "Bu ne zamandır burada?" Önce iki, sonra üç parmağını kaldırıyor.

İki ila üç yıl arasında. *Yıllardır* cam sanatı yapıyor ve bu konuda tek kelime etmedi. Ne *oluyor* be?

Peki ben neden fark etmedim? Gerçekten o kadar mı yoktum? "Neden bana bundan bahsetmedin?" diye soruyorum, sesim kısık. Omuz silkiyor ve bu beni çok kızdırıyor.

"Sırlarımız yok sanıyordum," diyorum, artık çocuk olmadığımızı, serçe parmağımla verdiğim sözün her şeyden daha önemli olduğunu bilsem de. Bu kadar incinmeye hakkım olmadığını *bilsem* de.

Ellis'in gözleri yavaşça bana doğru kayıyor. "Sen ve Dani," diyor basitçe. Enayi yumruğu gibi hissettiriyor. "Sen ve iş yerindeki kız," diye tükürüyorum.

Ellis irkildi.

"*Siktir*," diye mırıldanıyorum, arkamı dönüyorum. Saçlarımı geriye tarıyorum, gözlerim karıncalanıyor. Bunu benden neden sakladı?

"Biz... bir zamanlar olduğumuz gibi değiliz," diyor Ellis arkamdan, beklediğimden daha yakın.

Başımı hızlıca sallıyorum çünkü hayır. Değişmedik. Ve şu ana kadar tam olarak ne kadar değiştiğimizi fark etmemiştim. Ne kadar değişmeye *izin verdiğimizi*.

"Ama biz hala..." diyor.

Ve başımı sallıyorum. *Evet*. "Ben ve sen," diye cevap verdim.

Ama ikimiz de eskisi gibi değilsek, bu neyi değiştirir?

Biz mi?

Bölüm 15

Ellis

"Şans," diyorum sessizce.

Arkasını dönmüyor, ben de şapkamı çıkarıp arka cebime koyuyorum ve şansımı deneyerek öne doğru bir adım atıyorum. Lucky'nin kolları karnını sarıyor, ben de kendi kollarımı yavaşça onunkilere doluyorum, başımı eğip alnımı saçlarına dayıyorum. Hafif portakal kokuyor ve eskiden kullandığı şampuanı kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

"Özür dilerim," dedim ona. *Yalan söyledığım için. Kendimden parçaları senden sakladığım için. Seni inciten her neyse onun için.*

"Neden bana söylemedin?" diye tekrar sorar.

"Neyi?" Ben soruyorum. *Bardağı mı, Gabby'yi mi?* "İkisi de," diye cevaplıyor. "İkisi de."

Burnumu saçlarına gömerek yavaş bir nefes alıyorum. "Bu... cam... olması gerekiyordu..." Biraz omuz silkiyorum, kollarım omuzlarını okşuyorum. "Benim."

Lucky'yi yakınımda tutmanın yolu. New York'ta ya da dünyanın öbür ucunda olsa bile onu yanımda tutmanın yolu. Bu *benim* başa çıkma mekanizmamdı.

Ama bundan daha fazlası da var. Bu benim kalbim. Lucky'ye göstermeye korktuğum bir aşk mektubu. Kendime saklamak daha güvenliydi. Tıpkı taslaklar klasörümü dolduran tüm o e-postalar gibi.

Kendini koruma güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

"Ve..." diyor yutkunarak. "Kız mı?" "Gabby," diyorum ona. Biraz titriyor. "Yeni."

Başıyla küçük bir selam veriyor, saçlarını yüzüme değdiriyor. Uzaklaştığında, nefret etsem de gitmesine izin veriyorum. Lucky arkasını dönmeden önce yüzünü siliyor ama o zaman bile göz göze gelmiyoruz. Bakışları silonun etrafında dönüyor, raflardaki camları ya da kim bilir başka neleri görüyor.

"Dani'yi biliyordun," diyor.

Başımı salladım. Tabii ki seviştiklerini biliyordum. *Daha fazlası* olduğu için bir şey söylemediğini düşündüm. Belki de bir şeylerin başlangıcı. Ve doğrusu, bilmek istemiyordum.

Onları birlikte görmediğim için artık öyle olduğunu sanmıyorum. Ama her ne sebeple olursa olsun, Lucky bunu benden sakladı. Tıpkı benim ondan bir şeyler sakladığım gibi.

"Ne oldu lan?" diye soruyor, sonra bana bakıyor, sahip olduğumdan emin olmadığım cevapları soruyor.

Büyüdük mü? O gittiğinden beri geçen yıllar içinde birbirimizden biraz mı uzaklaştık? İlerledik ama bunu farklı yerlerde mi yaptık?

"Hayat," diye cevap veriyorum.

Lucky kafasını kaldırıp birkaç kez göz kırpmıyor. Tepesindeki ışıkları görünce hareketsizleşiyor ve sonra başı dönüyor. "El..."

Birkaç adım uzaklaşıp elektriği açıyorum. Lucky buraya son geldiğinden beri elektrikler yeni. Başımızın otuz metre yukarısında asılı duran iki düzine cam ateşböceği parladığında nefesi kesiliyor. Her biri bir beyzbol topu büyüklüğünde -ama buradan daha küçük görünüyorlar- ve merkezlerine yerleştirilmiş LED aydınlatma sayesinde yumuşak bir sarı renkte parlıyorlar. Onları tam olarak yerleştirmek uzun zamanımı aldı, ama şimdi, ipleri olmadan yüzüyor gibi görünüyorlar. Uçuyor. Elinizi kaldırdığınızda sanki onlara dokunabileceğiniz gibi.

Lucky'nin bakışları yavaşça bana yöneliyor. "Çok güzeller."

Onlar sensin. Seni yakalamaya en çok yaklaştığım an.

Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, mavi gözleri yumuşak ışıktaki bana kırışıyor. Aklından neler geçiyor bilmiyorum, bana kızgın mı yoksa varsayılan olarak affedildim mi hiçbir fikrim yok, ama sormaya cesaret edemiyorum.

Sonunda gözlerini kaçırıyor. "Geri dönmeliyim," diyor, sesi pürüzlü. "Dani'yi yalnız bıraktım."

İçim titrerken bile başımı sallıyorum. Ona bu gece birlikte olmamız gerektiğini hatırlatmak istesem bile. Lucky bir adım atıyor ama ben atamıyorum.

"Şans."

Durdu, arkasına baktı.

"Tamam mı?" diye

soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor ama gözleri hüznü. "Evet, El. Her zaman iyi olacağız."

Bununla birlikte, o gidiyor ve ben yardım edemem ama dünyamın birazcık çatladığını ve bizi daha da uzaklaştırdığını hissediyorum.

Akşam yemeğini hazırlamak için içeri girmeden önce uzun bir süre bekliyorum. Ama gitmeden önce cebimden telefonumu çıkarıyorum. Hâlâ, *her zamanki* gibi duygularımın gerçekliğiyle yüzleşerek Gabby'ye mesaj atıyor ve

randevumuzu iptal ediyorum.

Lucky o akşam geri gelmedi. Ve ertesi sabah onu görmedim. O ve Dani evden uzak durdular, ben de

Gabby ile birlikte olmam gereken mısır festivali. Siloda biraz zaman geçirdim, yeni bir parçaya hazırlanmak için cam kırdım. Parçalar eritilecek ve yeniden şekillendirilecek. Yeniden şekillendirilecek. Daha büyük bir şeye dönüştürülecek.

Süreci öğrenmek aylar sürdü. Çoğunu kendi kendime öğrendim, videolar izledim ve sonra silonun sıcağında saatler geçirdim, camı dikkatlice üfledim ve şekillendirdim. Ama aynı zamanda buradan birkaç saat uzaklıkta bir hafta süren bir atölyeye katılarak bir uzmandan ince noktaları öğrendim.

Şimdi, teknikler ikinci doğa, ancak sonunda mükemmel görünüp görünmediğini hiç umursamadım. Bu daha çok katarsisle ilgili. Lucky'nin kafamda çizdiği resimleri alıp hayata geçirmek. Ekstra gelirin de zararı yok. Kasabadaki insanların cam işleri, hatta ellerimi ve zihnimi meşgul etmek için yaptığım küçük parçalar konusunda bu kadar heyecanlı olmalarını beklemiyordum, ancak bunlar üretebildiğimden daha hızlı satılıyor.

Öğleden sonra geç saatlerde, Lucky ve Dani her neredeseler oradan döndüklerinde ben arka güvertedeydim ve yeni duş almıştım. Araba durmadan önce çakıllı yolda gıcırıyor ve iki adam da iniyor. Dani yandaki eve yöneliyor, ama Lucky elleri ceplerinde bana doğru geliyor. Yine genç görünüyor. Savunmasız.

"Hey," diyor yaklaşınca.

Dışarıdan getirdiğim büyük cam kavanozu yere bırakıyorum ve Lucky gülümsüyor.

"Güneş çayı mı yapıyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Suyu ocakta ısıtmak yerine bu şekilde içmeyi her zaman daha çok sevmişimdir. Lucky'nin aylar önce gönderdiği poşet çaylardan biraz kullandım ve biraz limon ekledim. Güneşte demlendiğinde çok lezzetli olacak.

Lucky biraz iç çeker ve gülümsemesi bozulur. "Özür dilerim, El. Dün gitmemeliydim."

Omuz silkiyorum, bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyorum. İkimiz sık sık kavga etmeyiz ama suç Lucky'de değil. Ondan bir şeyler sakladım ve bu benim suçum. Üzgün olduğu için onu suçlamıyorum.

"Sen..." Sustu. "Günün iyi geçti mi?" Başımı sallamadan önce düşündüm. İyiydi.

Lucky de başını sallayarak yutkunuyor. Neden olduğundan emin olmasam da biraz rahatsız görünüyor. "Evet, tamam," diyor. "Şey... Bu gece bir şeyler yapabilir miyiz? Sadece ikimiz?"

Gülümsemem anında gerçekleşiyor ve Lucky'nin yüzü yumuşuyor, ifadesi düzeliyor.

"Evet, evet," diyor kıkırdayarak. "Sanki sormak zorundaymışım gibi. Şimdi hazır mısın?"

Başımı sallayıp parmağımı kaldırıyorum. Ben içeriden telefonumu alırken Lucky bekliyor. Annem oturma odasında, kas kramplarına iyi gelmesi için birkaç egzersiz yapıyor. Artık onları sandalyesinden yapıyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor, gözleri güvertedeki Lucky'yi takip ediyor. Başımı sallıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bebeğim. Bu gece iyi vakit geçir."

Yine de beni öne doğru itiyor, ben de kanepenin etrafından dolanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Sonrasında o da benimkini okşadı.

Dışarıda anahtarlarımı tutuyorum ve Lucky sırtıyor. "Aynen öyle," diyor. "Kamyoneti özledim."

Homurdanıyorum ama evin önüne doğru ilerlerken Lucky'nin adımlarında bir hafiflik var ve bu beni iliklerime kadar rahatlatıyor.

Ondan bir saniye sonra taksiye bindiğimde Lucky açık camı tokatlıyor. "Devam et, Ellis. Bana dünyayı göster."

Salam veriyorum, o da gülüyor.

Toprak yollarda ilerlerken kamyonetimin içinde en iyi arkadaşım ile oturmak geçmişten bir kesit gibi. Okulun önünden geçerken bana bıkkın bir gülümseme atıyor ve Maisy's Diner'ın önünden geçerken geniş gözlerle *istiridye* ağzını açıyor ve her anı içime çekiyorum. İyi hissettiriyor. Tekrar biz gibi, bu kadar kolay.

Lucky "Peki nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda şehir merkezinin beş dakika kadar dışındaydık.

Arabayı kullanan ben olmama rağmen ona bir bakış attım. *Nereden bileyim? Beni sen davet ettin.*

Gülüyor. "Sanırım bunu gerçekten düşünmemişiz, ha?"

İçimi çektim, gülümsememi zar zor tutabildim. Sonunda geri dönüp markete gidiyoruz, birkaç kolay yiyecek seçeneği ve bir kasa bira alıyoruz. Sonra bizi şehrin dışına, terk edilmiş olacağını bildiğim bir araziye götürüyorum. Motoru kapatmadan önce kamyonetimi mısır sıralarının önündeki düz araziye sürüyorum. Kabinin arkasından eski bir battaniye kaparak Lucky'ye beni takip etmesini işaret ediyorum. Sanki daha önce milyonlarca kez mısır görmemiş gibi bir an için araziye bakıyor ve sonra arkasını döndüğünde gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, beni kamyonetin kasasına kadar takip ederek. Battaniyeyi çoktan sermiştim ve şimdi plastik market şantamızdan yiyecek ıkartıyordum.

"Piknik," diye homurdandım, sanki belli değilmiş gibi.

"Tanrım, El," diyor Lucky sessizce, başını sallayarak. Yüz ifadesi yumuşak ve sevecen, ama sonra biraya bakarken biraz muzipleşiyor. "Eğer sarhoş olur ve ikimiz de araba kullanamazsak, beni eve sen götüreceksin."

Sırıtıyorum ve Lucky tepki veremedi onu itfaiyeci hamlesiyle ayağından çekiyor.

Bağırıyor. "Lanet olsun, Ellis! Sen ne-"

Kıına vurduğumda sustu ve ardından gelen sessizlikte kalbim çarpmaya başladı. Onu hemen yere bırakıyorum, arkamı dönüp birayla oynuyorum. Yanaklarım yanıyor. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

"Sen," diyor Lucky, sesinde boğuk bir kıkırdamayla, "tam bir baş belasisın." Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum. "Bu sensin."

Öfkelendi. "Sanırım arayı ." "Uh-oh," diye kestirip atıyorum.

Lucky yine gülüyor, bu sefer daha yumuşak ve gerginliğim azalmaya başlıyor. Battaniyenin üzerine yan yana yerleştiğimizde saat henüz beş buçuktu ama akşam yemeğimizi hazırlamaya başladık. Lucky ağzına üzüm atarken ben de bir somun ekmek ve dilimlenmiş biftekle hızlıca bir sandviç yapıyorum. Yarısını Lucky'ye veriyorum, o da bana açık bir bira uzatıyor.

Lucky, "Biliyor musun, dünyanın hiçbir yeri burası gibi kokmuyor," diyor.

Hayır mı?

"Hayır," diyor. "Eskiden beni rahatsız ederdi. Kokunun mevsimden mevsime değişmesi. Yılın hangi zamanı olursa olsun mısırdan kaçamazdım."

Kıkırdaması hüznü.

"Ve şimdi," diye devam ediyor, "eğer burada değilsem, o kokuyu hiçbir yerde bulamıyorum. Ve *bu* beni rahatsız ediyor."

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Evim," diyorum, ne demek istediğimi basitleştirerek. Burası onun üzerinde büyüdü. Geçen gün kendisi de söyledi.

Sert bir şekilde yutkunuyor ve bunu bir yudum birayla kovalıyor. "Sanırım öyle" derken gözleri bana kayıyor.

"şans," diyorum sandviimden arta kalanları yere bırakırken. "Özür dilerim. Cam hakkında. I..."

Ben düşüncelerimi kelimelere dökerken Lucky bekliyor. Güneş oturmuş, yüzünün önündeki saç tutamlarını aydınlatıyor. Dönen altın teller gibi görünüyorlar ve bir an için kendimi onlara kaptırıyorum.

Sonunda, "Sen... gittiğinde, sen... Hayatını paylaşıyorsun. Benimle. Maceralarını ve... Ve neşeni." Devam ederken bakışlarımı mısıra dikiyorum. "Bu benim için dünyalara bedel, Luck. Bunun bir parçası olmak için. Lütfen sadece... sadece ben... olduğum için durma..."

Korktuğumu söyleyemem. Söyleyemem.

Devam etmeden önce küçük bir nefes verdim. "Senin dünyanda sahip olduğum yeri asla kaybetmek istemiyorum."

Lucky en uzun süre bana bakıyor. Bakışlarını başımın yanında hissedebiliyorum ve sonunda göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırmıyor. "Çok az şey söylüyorsun," diye neredeyse fısıldıyor. "Ama sonra, bazen..."

Elimi tutuyor ve yutkunuyorum, karıncalanmalar birbirini kovalıyor. Kol.

"Beni kaybetmeyeceksin, El," diyor. "Asla."

Şiddetli bir sarsıntıyla başımı sallıyorum ve Lucky ile yemeğimizi bitiriyoruz. Bir saat geçirdik.

Kamyonetimin arkasındaki battaniyenin üzerinde birkaç saat geçirdik, hikâyeler anlattık ve gökyüzünün kararmasını izledik. Ve önceki gerginliğe rağmen ona inandım. Ne de olsa daha önce de söylemişti.

"Asla bitmeyecek. Sen ve ben, bizim bir sonumuz yok."

Bölüm 16

Şanslı

", " Danil. "Değilim," diye karşı çıkıyorum.

"Ben de."

"Nesin sen, beş mi?"

Bana dilini uzatıyor ve ben de yüzüne bir gömlek fırlatıyorum. Bir saniyeliğine işe yaradı, ta ki ben toplanmaya geri dönene kadar.

"Hâlâ bir şeyler söylemen gerektiğini düşünüyorum," diyor Danil. "Bu işin peşini bırakacağını söylediğini sanıyordum."

"Düştü," diye cevap veriyor çabucak, dudaklarını mühürleyerek. Gömleğimi tekrar katlayıp yanıma geliyor ve bavulumun içine yerleştiriyor. " gitmemiz gerekiyor."

Hatırlatma nazıkçe, ama kendimi hızlanmaya ikna edemiyorum. Kaçınılmaz olanı ertelediğimi biliyorum ama o uçağa binmeye hazır değilim. İçim içimi yiyor, her zerrem huzursuz.

"Uçağımızı kaçırırsak Chelsea'yle sen konuşacaksın" diyor. *Patronumuz.* Omzuma bir tokat attı ve odadan çıktı.

Mümkün olduğunca uzun süre erteledim ama sonunda bavulumu hazırlayıp fermuarını çektim. Annemi aramaya gittiğimde, onu ailemin yatak odasında buluyorum. Okuma gözlüklerini takmış, bilgisayarın başında oturuyordu.

"Merhaba tatlım," diyor arkasına yaslanarak. "Gitmeye hazır mısın?"

Hayır. "Evet."

Başını salladı ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Dikkatli ol, tamam mı? Seni tek parça halinde seviyoruz."

"Yapacağım," diyorum kıkırdayarak. Ayrıldığımızda gözlerim şifonyere takılıyor. "Bu..."

"Oh," diyor annem gülümseyerek. "Ellis'inkilerden biri. Çok güzel değil mi?"

Üzerinde camdan bir yelkenlinin durduğu şifonyere doğru yürüyorum. Papağan balığından biraz daha küçük ama o kadar da değil. Teknenin tabanı opak beyaz, ama yelkenleri sarı ve turuncu karışımı, neredeyse bir gün doğumu gibi. Basitçe yapılmış - üzerinde fazladan bir parça ya da fırır yok - ama karmaşık. Narin.

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diyorum parmağımı küçük yelkenin üzerinde gezdirerek. "Yeni öğrendim."

Mırıldanıyor. "Sana neden söylemediğini merak ediyorum."

Ben de hala bundan emin değilim. Tepkimden korkmuş gibi, neredeyse utanmış gibiydi. Onu desteklemeyeceğimi mi düşündü?

Bu düşünce acı veriyor.

"Bunu ne zaman yaptı?" Cevabı bildiğimi hissederek soruyorum.

Annem bunu . "Bir buçuk yıl önce mi?"

Grenadinler'e yaptığım geziden sonra. İlk ortağım Geoff'la birlikte üç gün boyunca yelken açtık, adaları gezdik ve bölgedeki az bilinen plajlardan bazılarını keşfettik. Her zaman yaptığım gibi Ellis'e detayları anlattığımı hatırlıyorum. Beyaz kumlar. Tuzlu hava. Suyun üzerinde sanki bir kuşmuşum gibi süzülme hissi. Teknede espresso yudumlarken Geoff'la birlikte tadını çıkardığım gün doğumu. Ve sanki güneş gökyüzüne doğru kanıyormuş gibi suyun üzerinde tepelenen sarılar ve turuncular.

Onu hayata geçirdi. Ellis onu hayata geçirdi.

Elimi bardaktan çekiyorum. "Gitmeliyim," diyorum anneme.

Omzumu sıkıyor. "Tabii ki. İndiğinde bana haber ver."

Bir kez daha sarıldıktan sonra Danil'i oturma odasında beni beklerken buluyorum. Ayağa kalkıyor ve telefonunu cebine atıyor. "Hazır mısın?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyor?

Başımı salladım ve bavulları alıp kiralık arabaya doğru yola çıktık. Babam kağıt fabrikasına gitmeden önce sabah erkenden onunla vedalaşmışım bile. Ve hepimiz - ben, Danil, annem, babam, Bayan Cole ve Ellis - Pazar gününün birlikte ızgara yaparak ve hasret gidererek geçirdik. Ben de Ellis'in annesiyle vedalaşım.

Geriye kalan tek şey Ellis'in kendisi.

Kasabadan geçerken bir marketin önünde durdum. Danil'e "Sadece kısa bir mola vermem gerekiyor" diyorum.

Başını sallıyor, ben binaya girerken arabada kalıyor. Melody'yi kasanın yanında buluyorum ve bana şaşkın bir şekilde gülümsüyor.

"Hey, Melody."

"Lucky," diyor. "Hâlâ şehirde misin?"

"Çıkmak üzereydim aslında. Ben sadece..." Dükkânın önünde gururla sergilenen papağan balığına bakıyorum. "Neden hâlâ burada?"

Melody kalçasını tezgâha vuruyor. "Satılan ilk birkaç tanesi hemen insanlarla birlikte eve gitti, ancak kasabadaki insanlar duymaya başladıktan sonra

Onlar hakkında yüzlerce kez, önce eserlerin sergilenip sergilenemeyeceğini sordum. Sanki burada bir sanat galerimiz varmış gibi."

Başımı sallıyorum. Bunu yapmayacağız.

"Artık insanların gelip görebilmesi için üç hafta boyunca burada kalmaları gibi bir kuralımız var" diyor. "Ondan sonra yeni evlerine gidiyorlar ve sanatçı yeni bir eser getiriyor."

Cüzdanımı çıkarıp bir kartvizit çıkardım ve Melody'ye uzattım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Birkaç saat içinde tükenmeyen bir tane olursa beni arar mısın? Ben satın alırım."

Melody küçük bir kahkaha atarak kartı kabul ediyor. "Bunu yapacağım, ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

"Teşekkürler," diyorum ona her şeye rağmen. Gitmek için dönüyorum ama son anda duruyorum. "Hey, Melody? Jace nasıl?"

Gözlerini deviriyor. "Kardeşim şu anda Minnesota'da, bunu biliyor muydun? O ve erkek arkadaşının Kanada sınırına yakın bir yerde evleri var."

"Erkek arkadaşı mı?" Şaşkınlıkla sordum. Son bildiğim, tribünlerin altında bana evlenme teklif eden Jace'in hâlâ dolapta *olduğuydu*.

Başını sallıyor. "İki yıldır birlikteler."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim ona. *Aferin ona*. "Peki, tekrar teşekkürler. Kendine iyi bak."

"Sen de Lucky," diyor ve dikkati tezgâha gelen bir müşteriye kayarken bana el sallıyor.

Arabaya bindiğimde Danil kaşlarını kaldırıyor. "Her şey mi?" diye soruyor. "Evet, hadi gidelim."

Ellis'in çalıştığı tesise varmak sadece on dakika sürüyor. Bana bu sabah orada olacağını söyledi, ben de park ettikten sonra ona bir mesaj attım, o da benimle dışarıda buluşacağını söyledi.

Diğer birkaç çalışan gelip giderken ben bir akçaağacın gölgesinde bekliyorum. Biri traktöre binmiş gidiyor. Bir diğeri binanın dışına yaslanmış, ayçiçeği çekirdeği kabuklarını yere tükürüyor. Az , kasabanın çok sayıdaki işleme tesislerinden biri duruyor, duman bacaları havaya yükseliyor.

Ellis çok geçmeden kapıdan çıkıyor, sabah güneşi gözlerini kışmasına neden oluyor. Beni hemen fark ediyor ve bana yöneliyor. O yaklaştıkça kalbimin çarpıntısını durduramıyorum ve içimdeki yuvarlanma on katına çıkıyor.

Sırtımda güvenli bir paraşütle ilk kez uçaktan atlamadan önce hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Biraz korkmuş. Çok kararlı.

"Hey," diye selam veriyorum Ellis daha durmadan. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle benimle birlikte ağacın gölgesinin altına giriyor.

"Şans," diyor basitçe.

Sızlanmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ben, uh... Dışarı çıkıyoruz," diyorum, her ne kadar o da bilse de. Ellis başını salladı.

"I..." *Siktir, ama.* "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Her zaman," diye cevaplıyor.

Sanki ağzımın aniden kurumasına yardımcı olacakmış gibi dudaklarımı yalıyorum. "Bir partner istiyor musun? Romantik bir ilişki yani. Bu istediğin bir şey mi?"

Ellis'in kaşları hafifçe çatıldı ve ben buna şaşırmadım. Sorum bir anda ortaya çıktı.

Bir süre sonra, "Doğru kişiyle" diye cevap veriyor.

Başımı sallıyorum, biraz sersemlemiş hissediyorum. "Peki, hiç seks yaptınız mı?"

Kaşları havaya kalkıyor ve bu gerçekten hiç utanmadan başını sallıyor. Ellis'te hep sevdiğim bir şey bu. Neyin *normal* kabul edildiği umurunda değil. Çoğu insanın yirmi beş yaşındaki bir bakireye tuhaf gözle bakması onu rahatsız etmiyor. Bu onun için bir endişe değil. O sadece kendisi olmak istiyor.

Umarım bu hiç değişmez.

Verdiği cevap beni rahatlatmış, çünkü benden bu kadar büyük bir şey saklamadığı anlamına geliyor. Ama yine de, bunu açıkça konuşmayalı yıllar oldu ve Danil'in dediği gibi, bazen işler değişir.

Yutkunarak bir sonraki sorumu zorluyorum. "İstiyor musun?"

Ellis neden seks yapmak isteyip istemediğini sorduğumu merak ediyorsa da bunu belli etmiyor. "Doğru kişi," diye tekrar cevap veriyor.

Nabzım gümbür gümbür atıyor. "Peki son zamanlarda kimse oldu mu?" Soruyorum, sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Gözüne çarpan biri oldu mu?"

Cevap vermesi biraz zaman alsa da Ellis bir kez olsun gözlerini kaçırıyor. "Bir kişi," diyor sonunda. "Bir kişi."

Gabby.

Tepki vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Duygularımı kilit tutmak için. Keşke şimdi bir paraşütüm olsaydı çünkü *lanet* olsun, yer

incindim.

"Doğru," diyorum titrek bir gülümsemeyi zorlayarak. "Şey, Dani ve benim havaalanına, yani-"

"Neden?" Ellis araya girer.

"Neden ne?" Titreyen ellerimi ceplerime sokarak soruyorum.

"Neden soruyorsun?"

Küçük bir iç çekiyorum ama bir adım öne çıkıp kollarımı Ellis'e doladığımda göğsümün tamamı iniyor. "Çünkü sen benim en yakın arkadaşımın," diyorum ona, gerçeği gömleğine saklayarak. "Sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Kolları yavaşça bana dolanıyor, ama bu çok doğal bir şey, birbirimize uyum sağlamamız. Kısa bir an için de olsa umutlanmama izin verdiğim için nefret ediyorum. Ama eğer Ellis Gabby'den hoşlanıyorsa, eğer Gabby onun ilgi ilk kişiye, *belki de hiç*, buna engel olmayacağım. Nasıl engel olabilirim ki?

Her parçam tekrar bakmasını istese bile bu kadar önemsiz olmayı reddediyorum. *Beni görmesini. Tanrım, sadece beni görsün.*

Onun yerine, gitmesine izin verdim. Yüz ifadesi çökmüştü ve bu vedaların onun için de benim kadar zor olup olmadığını merak ediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Müsait olduğumda arayacağım," diyorum ona. Gerçi o bunu biliyor.

Yine de başını sallıyor. "Daha iyi."

Acı dolu bir kahkaha attım. "Seni seviyorum, El. Sadece mutlu ol, tamam mı?" Kaşlarını çatarak başını sallıyor.

Ona son bir kez sarılmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Biraz fazla uzun tutuyorum, varlığını ve yanağımdaki sert hissini içime çekiyorum. İznim olmadan, on yedi yaşındayken avuçlarımın altındaki teninin hissini hatırlıyorum. Ellis beni bir şelalenin altında öptüğünde. Benim ilk öpücüğüm.

İlk aşkım.

Gözlerim yanıyor, geri çekiliyorum. "Hoşça kal El," diyorum hızla, dönerek. Onun "Güle güle, Şans" sözü peşimden geliyor.

Arabaya döndüğümde Danil kaşlarını çatıyor. Ona başımı hızlıca sallıyorum ve o da başını sallıyor. Arabayı geri çektiğimde Ellis hâlâ akçaağacın yanında duruyor ve onu artık göremeyene kadar dikiz aynasından izliyorum.

Umut için çok fazla.

Bölüm 17

Ellis

Annem doktora, "Geceleri daha zor oluyor," diyor.

Başını sallıyor, buna pek de şaşırmış görünmüyor. "İlaçlarınızı ayarlayabiliriz ve bu gece kas sertliğine biraz yardımcı olacaktır. Ayrıca size yatakta yapabileceğiniz esneme hareketlerini içeren bir kâğıt vereceğim. Fizyoterapistiniz de bu konuda size yardımcı olabilir."

Annem başını sallıyor, doktor hayati bulgularını kontrol etmeden, bazı rutin testler yapmadan ve yeni bir reçete yazmadan önce onunla birlikte esneme hareketleri yapıyor. Her şey düşünüldüğünde ortalama bir ziyaret ama nedense bugün beni daha çok etkiliyor. Annem yedi yıl önce teşhis konulduğunda olduğundan daha yaşlı, daha zayıf görünüyor. Bazı günler, haftalar, aylar, değişim o kadar az ki zar zor görebiliyorum. Diğer zamanlarda ise ne kadar çok şeyin değiştiğini görmezden gelmek imkansız.

Bana hayatımdaki başka bir şeyi hatırlattı.

Gitmeden önce doktor, kas spazmları özellikle kötü olduğunda anneme yardımcı olabileceğim birkaç yol öneriyor. Dikkatle dinliyorum, bitirdiğinde teşekkür ediyorum.

"Eve dönerken eczaneye uğramalıyız," diyor annem, kamyonete binmesine yardım ederken. Kemerini çalışırken elleri titriyor, ben de emniyet kemerini yavaşça ondan alıp yerine oturtuyorum. Devam etmeden önce ben araca binene kadar bekliyor. "Mağazaya da gidebiliriz. Akşam yemeği için özel bir şeyler alırız."

Ona doğru hızlı bir bakış attım.

"Neden olmasın?" diyor omuz silkerek. "Arada bir kendini şımartmamak için hayat çok kısa. Sizi bilmem ama ben biraz biftek yiyebilirim."

Gülümsemem titrek ama başımı sallayarak yola çıkıyorum.

"Patates de," diyor. "Fırında. Ekşi krema ve frenk soğanı ile. *Oh*, evet." Mırıldanıyor. "Tam yerine oturacak."

Marketin önüne park ediyorum ve annem motorlu bir araba kullanarak alışverişe başlarken ben de koşarak caddenin karşısındaki eczaneye gidiyorum. Geri dönerken telefonum çalıyor ve dükkanın önünde durup onu serbest bırakıyorum.

Lucky'den değil de *babamdan* gelen bir e-posta olduğunu fark ettiğimde yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Açmak için tıkladığımda parmaklarım titriyor. Üç basit cümle bana bakıyor. *Merhaba, Ellis. Umarım sakıncası yoktur ama Sandra'dan e-postanı aldım. Konuşabilir miyiz?*

On beş yılı aşkın süredir adamdan ilk kez haber alıyorum ve hepsi bu mu? *Konuşabilir miyiz?* Hayır, *umarım iyisindir.* Hayır, *seni ve anneni öyle bırakmamalıydım.* Hayır, *özür dilerim.* Üç kişiliksiz cümle; tüm alabildiğim bu.

Annemin arkadaşı Sandra'yı aklıma bile getirmiyorum. Telefonumu cebime geri soktum ve kapıya doğru döndüm.

Annemi buzdolabının peynir reyonunun yanında, çedar ve Colby-Jack arasında tartışırken buluyorum.

"Hangisi?" diye sordu bana.

Kaşarı gösteriyorum, o da başını sallayarak arabaya koyuyor. Arabayı sürmeye devam ettiğinde önce kıpırdamıyorum ama sütün yanında ona yetiştigimde bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Başımı salladım. Cevap vermeyeceğim kesin olan bir e-posta için annemi endişelendirmenin anlamı yok. Ne anlamı olabilir ki?

Mırıldanıyor. "Ekşi kremamız var mı?"

Başımı sallıyorum ve ürünlere doğru gidiyoruz.

"Lucky nasıl?" diye soruyor. Sanırım balık tutuyor. Aklımda ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Önemsediği için onu suçlayamam.

"İyi," diyorum ona ve bildiğim kadarıyla bu doğru. Son iki aydır, o gittiğinden beri konuşmalarımız biraz daha yapmacıklaştı. Bundan nefret ediyorum ama nasıl *düzelteceğimi* de bilmiyorum. Kısa bir süre de olsa onu görmek için New York'a uçmayı düşündüm ama annemi yalnız bırakma fikri beni dehşete düşürüyor. Ya ben yokken bana ihtiyacı olursa?

Lucky ve ben birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız. Değil mi? "Neden patatesleri almıyorsun?" dedi annem. "Ben de

Frenk soğanı."

Başımı ve ayrıldık. Adımı duyduğumda russet ya da Yukon gold arasında tartışıyordum.

"Hey, Ellis."

Döndüğümde Riley'i buluyorum, elinde küçük bir alışveriş sepeti var. Ona bir

Başını salla.

"Bu akşam maç mı izliyorsun?" diye soruyor, bir çift soğan kaparak.

Hangi oyundan -ya da spordan- bahsettiğini bilmediğimi düşünerek başımı sallıyorum.

Başını sallıyor, görünüşe göre bekliyordu. Neyse ki Riley hiçbir zaman beni havadan sudan konuşmaya zorlayan biri olmadı. "Pazartesi görüşür müyüz?"

Evet.

Duraklamadan önce bir adım uzaklaşıyor. "Hey, Ellis? Eğer istersen, ben ve birkaç arkadaşım çoğu cuma bara gideriz." Hangi bar olduğunu söylemesine gerek yok. Şehirde sadece bir tane var. "İstersen gel. Ya da bana mesaj atabilirsin. Numaram sende var."

Bu teklif karşısında biraz şaşırarak başımı sallıyorum ve Riley gitmeden önce bana gülümsüyor.

"Patatesleri aldın mı?" diye soruyor annem, motorlu arabasıyla neredeyse baldırıma çarparak.

Onları sepete atıyorum ve kasaya doğru gidiyoruz. Dışarı çıktığımızda "Gördüğüm Riley Evans mıydı?" diye sordu.

Evet diye homurdandım.

"Çok iyi bir genç adama benziyor. Gönüllü itfaiye ekibinde olduğunu biliyor muydun?"

Yiyeceklerimizi kamyonu yüklerken başımı sallıyorum ve annem arkadaşı Lydia ve kedisinin çatıda mahsur kaldığı zaman hakkında bir hikayeye başlıyor. Görünüşe göre kediyi aşağı indiren Riley olmuş. Doldurduğu reçeteyi almak için caddenin karşısına koşarken annem anlatmaya ara veriyor ama ben sürücü koltuğuna oturur oturmaz devam ediyor.

Dinliyorum ama bakışlarım pencereden dışarı kayıyor. Bir zamanlar yaz yeşili olan mısırlar hasada hazır kahverengiye dönmüş ama dikkatimi çeken bu değil. Uzakta gri ve uğursuz fırtına bulutları toplanıyor. Altlarındaki gökyüzü sanki renklerini kaybetmiş gibi soluk. Yağmur geliyor gibi görünüyor.

Eve gittiğimizde annem patatesleri yıkarken ben de ızgarayı ısıtıyorum. Sıcaklıklar düştüğü için daha uzun süre ızgara yapamayacağız. Ben hâlâ güvertedeysen Lucky'nin babası geldi. İçeri girerken bana el sallıyor ve ben de karşılığında elimi kaldırıyorum, düşüncelerim gelen kutumdaki e-postaya kayıyor.

Bunca zaman sonra babam benimle ne hakkında konuşmak isteyebilir ki? Umurumda mı ki? O gitti. Beni, annemi, büyüdüğü evi terk etti. En kolay şeymiş gibi eşyalarını topladı ve ben içeride oturup izlerken bir nakliye kamyonuna yükledi.

Garaj yolundan geri geri çıkarken el salladı. Bunu asla unutmayacağım. O zamandan beri ondan haber almadım. Bugüne kadar.

İçeri döndüğümde annem haberleri açmıştı. Patatesler fırında pişiyor ve biftekler bir tabakta bekliyor. Televizyona doğru başını sallayarak "Fırtına geliyor," diye haber veriyor. Önümüzdeki birkaç gün için yağmur ve gök gürültülü fırtına tahminleri yapılıyor ve alttaki bir afiş olası hortumlar konusunda uyarıyor.

", " diyorum.

Annem tekerlekli sandalyesini kullanmaya başlar başlamaz, fırtına sığınağına akülü bir asansör kurdurdum. Bu yıllar , ancak sadece bir kez kullanmak zorunda kaldık.

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, öyle. İyi olacağız."

Izgara ısınırken dizüstü bilgisayarımı alıp mutfak masasına oturuyorum. E-postalarımı açarken televizyonun alçak uğultusu beyaz gürültü oluyor. Babamdan geleni görmezden geliyorum, onun yerine Lucky'den aldığım son mesajı açıyorum. Yunanistan'a gidiyor ve mesajın tonu heyecanlı olsa da -daha önce oraya hiç gitmemişti- göstermelik ve sessiz. Lucky hiçbir zaman sessiz olmamıştır. Bana karşı değil.

Çıkıyorum ve yeni bir konu açıyorum.

Şans. Hey. Bundan hoşlanmıyorum. Aramızda eskiden olmayan bir mesafe var. Seni geri getirmek için ne söyleyebilirim? Ne yapabilirim? Sanırım arkadaşlığımızı hafife alarak aptallık ettim. Bizi mahvedecek hiçbir şey yapamayacağımı düşünerek. Sana zarar veremeyeceğimi düşündüm ama yanılmışım. Bazen senin yenilmez olmadığını unutuyorum. Tıpkı benim gibi kanadığını. Sen her zaman hayattan daha büyük oldun. Bir güç. Ama kalbin büyük ve ben onu zedeledim, değil mi?

Keşke senden bir daha hiçbir şey saklamayacağımı söyleyebilseydim ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Senden en büyük şeyi saklıyorum. Eğer sana söyleseydim, bu durumu düzeltir miydi? Seni nasıl sevdiğimi bilseydin, anlar mıydın? Yoksa sadece başka bir kama mı?

Seni Smith Falls'ta öptüğümde on yedi yaşındaydım. O zaman ne hissettiğimi anlamamıştım ama daha önce bilmediğim bir şekilde seni takip etmek istediğimi biliyordum. Seninle gitmek istiyordum. Sadece yakınında olmak bile buna değirdi. Sen ve ben, her şeyin üstesinden gelebilirdik.

İşler o şekilde yürümedi. Bunu biliyorsunuz. Dünya her zaman nazik değildir ve koşullar değişir. Annem... Onu terk edemezdim. Annem gibi değil.

O kadar. Onun yaptığı gibi değil. Ama bu bir bakıma seni terk ettiğim anlamına geliyordu. Belki de bunu ben başlattım.

Eğer durum buysa, özür dilerim. Pek çok şey için özür dilerim. Lütfen beni affet. Lütfen. Lütfen.

Seni özledim, benim değerli ateşböceğim.

İşim bittiğinde e-postayı kapatıyorum ve Lucky'den gelen e-postayı yeniden açıyorum.

Bu kez mesajımın okunması gerekiyor.

Selam, Luck. Umarım Yunanistan'a sağ salim varmışsındır. Neler yapacağını duymak için sabırsızlanıyorum.

Daha önce de söylediğimi biliyorum ama cam için özür dilerim. Niyetim asla seni incitmek değildi ve geriye dönebilseydim her şeyi farklı yapardım. Senden saklamazdım. Gabby'ye gelince, daha yeni olmuştu. Sana söyledim ama sonra sen geldin ve şimdi... Şimdi buradayız. Ama sanırım niyetler bir yere kadar.

Özür dilerim, tamam mı? Bektan bir arkadaş oldum. Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum.

Lütfen bana inanın.

Ellis

Derin bir nefes alarak gönder tuşuna bastım. Umarım biraz da olsa yardımı dokunur. "Biftekleri unutma bebeğim," diyor annem.

Tabağı aldım ve dışarı çıktım. Biftekleri ızgaraya yerleştirirken yağmurun ilk damlaları koluma çarpıyor. Büyük, yağlı ve tuval üzerindeki boya gibi üzerime sıçırıyorlar. Ciddi bir şekilde yağmaya başlamadan önce aceleyle içeri giriyorum.

Fırtına geliyor. Uygun gibi.

Dizüstü bilgisayarımı kaldırmadan önce babamdan gelen e-postayı tıklayıp açıyorum ve hızlıca bir yanıt yazıyorum. Konuşabilir miyiz diye soruyor?

Hayır.

Gönder tuşuna bastım ve aklımdan çıkardım.

Bölüm 18

Şanslı

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu kötü bir fikir Lucky-boy."

Alay ediyorum, Danil'in gömleğini daha yukarı çekiyorum ve meme ucunu yalamak için eğiliyorum.

Tıslıyor, elleri beni itecek gibi olsa da bana doğru eğiliyor. "Bizi herkes görebilir."

"Ve bu bir sorun, neden?" Dudaklarımı boynuna götürürken başparmağımı tomurcuğun üzerinde gezdirerek karşı çıkıyorum.

Kafasını duvara vuruyor. "Çünkü yabancı bir ülkedeyiz, evimizden ve yasal temsilden uzaktayız ve bir *aile restoranının* arka salonunda uygunsuz teşhircilikten tutuklanmamızı istemiyorum."

Biri yanımdan geçip banyoya doğru yürürken boynuna doğru oflayıp geri çekiliyorum. "Ne zamandan beri mantığın sesi oldun?" Tişörtünü çekiştirerek soruyorum.

İki eliyle saçlarını tarıyor, göğsü inip kalkıyor ve kot pantolonu geriliyor. "Ah, bilmiyorum," diye tersliyor. "İki ay kadar önce kırık bir kalbi atlatmanın her türlü potansiyel tehlikeye balıklama dalmak olduğuna karar verdiğinden beri mi?"

Sinirlenerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum ama Danil hemen bana yetişiyor. Eli bileğimin etrafında kıvrılıyor, kavrama gevşek.

"Lucky, eğer otelde sana oral seks istiyorsan, ben varım.

Bunu biliyorsun. Ama bu sen değilsin. Endişeleniyorum."

Elinden çekiliyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Senin merhametini istemiyorum."

"Bu *acıma* değil," diyor benimle birlikte sokağa adım atarken. "Bu şefkat. Eğer beni dikkat dağıtmak için kullanmak istiyorsan, tamam. Bununla bir sorunum yok. Ama Nebraska'dan ayrıldığımızdan beri bir durgunluk var sende. Sanki tehlikeye davetiye çıkarıyorsun. Eskiden almadığın riskleri alıyorsun."

Başımı sallayarak taksi için elimi kaldırıyorum. "İkimiz de işimiz için risk alıyoruz."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun," diye tersliyor. "Bu senin köpekbalıklarıyla yüzmen değil. Bu senin pervasızlığın. Bu senin boğulman ve umursamaman."

"Hadi ama Dani. Daha büyük bir anlaşma yapıyorsun-"

"Oh, hayır, hayır," diyor, caydırılmamak için. "Bu gece *sarhoşsun*, Lucky. Kör kütük sarhoşsun. Bu ay üçüncü kez içiyorsun. Daha önce hiç böyle içmemiştin."

Öfkelendim, ama haksız değil.

"Peki ya geçen ay?" diye devam ediyor. "Rehberimiz bölgede timsah olma ihtimali yüksek olduğu için yapmamamızı söyledikten dakikalar sonra patikadan çıktın. Seni beş dakika boyunca bulamadık Lucky. Ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Hayal kırıklığım bir anda dağılıyor ve küfrediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, alnımı ovuşturarak.

"Biliyorum," diyor Danil nazikçe. "Sadece... konuş benimle. Beni dışlamayı bırak." Yine o cümle.

Bir taksi kaldırıma yanaşırken çenemi çalıştırıyorum. Danil ve ben arkaya biniyoruz ve Danil şoföre otelimizin adresini veriyor. Trafiğe girdiğimizde başım biraz dalgalanıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp dalgayı atlatmaya çalışıyorum.

"Ona kızgın olduğumu sanıyor," diyorum sonunda, aklım Ellis'in e-postasında dolaşıyor. *"Özür dilerim, tamam mı? Baktan bir arkadaş oldum. Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum. Lütfen bana inan."*

Suçluluk duygusu parlak ve sıcak bir şekilde alevlenirken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Ne demek istiyorsun?" Danil soruyor.

"Ben..."

"Canın yanıyor mu?" diye kesince araya giriyor.

Basitleştirmeyi kabul ederek başımı sallıyorum. "Evet. Ve benim böyle olmam onun suçu değil..." Elimi göğsümde gezdiriyorum. Kalbimin üzerinde. "Ama onunla konuşmak zordu, normalden daha zordu. Ve bu yüzden kızgın olduğumu düşünüyor. Bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

"Belki ona açıklarsın?" Danil sanki o kadar kolaymış gibi öneriyor.

"Nasıl?" Karanlık bakışlarıyla buluşarak soruyorum. "Dürüstçe soruyorum Dani, çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ona kalbimin kırıldığını söyleyemem. Ona bunca yıldır gizliden gizliye onunla birlikte olmayı dilediğimi söyleyemem... Olabileceğimizi..."

Danil, "Belki biraz boşluğa ihtiyacın vardır," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, başımı sallayarak. Görüşüm dalgalandığında duruyorum ve nefes alıyorum. "Bunu yapamam."

"Hâlâ onun arkadaşı olmak istiyor musun?" diye sorar, sesi yumuşaktır. "Evet. Her zaman."

"Tamam," diyor Danil düşünceli bir şekilde. "O zaman bunu aşman gerek." Bir kahkaha patlatıyorum. "Öylece mi?"

Danil omuz silkiyor. "Yaptığınız şey - duygularınızdan kaçma olayı - açıkça işe yaramıyor. O yüzden evet, bunu kabullenmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

ve yolumuza devam edelim."

"Birini hiç bu kadar çok istediniz mi?" diyorum yavaşça, "Ondan uzaktayken atomlarınız titreşiyormuş gibi hissettiniz mi? Sanki bir bütünün yarısıymışsınız ve vücudunuz bunu biliyormuş gibi. Ve tekrar onların kollarında olana kadar, her bir parçanız onlara doğru geriliyor çünkü... çünkü onlar sizin eviniz. Onlar senin bir parçan. Başlangıcınız ve asla bitmeyecek olanınız. Nasıl? Bundan nasıl kurtulabilirim?"

"Şanslısın," diyor Danil usulca, yüzü hüznle karışık.

"Ama yapmak , değil mi? Bunu zorundayım.

Çözeceğim."

Şoför otelimizin girişine yanaşırken bacağını sıkıyor. Danil ödemeyi yapıyor ve içeri giriyoruz. Ortak odamızın mahremiyetine girdiğimizde Danil gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Hemen arkamı dönmeden önce bir şişe su alıyorum.

"Ben dışarı çıkıyorum," diye Danil'e haber verdim.

Bana başıyla onay veriyor ve yatağının üzerine yayılıyor. İstesem daha önceki teklifini yerine getireceğini biliyorum ama artık havamda değilim. Ve açıkçası Danil benim dikkatimi dağıtma rolünü oynamaktan daha iyisini hak ediyor.

Verandada, güzel, eğimli bir tepeye bakan korkuluklara yaslanmadan önce suyumun yarısını tek seferde içiyorum. Artık karanlık ama otelden gelen ışık, bakımlı zeytin ağaçlarının küçük askerler gibi durduğu araziye aydınlatıyor. Akşamın serin havasını içime çekerken telefonumu çıkaracak iradeyi kendimde buluyorum.

Aradığımda, Ellis hemen cevap verdi.

"Selam," diyorum, sesim durgun gece havasında yüksek çıkıyor.

"Nasılsın?"

Ellis bir an sessiz kaldı ve ben . ? *Gerçekten mi?*

"İyi," diyor sonunda. "Sen mi?"

Neredeyse alnımı yakındaki kiremit sütuna çarpacaktım. "Ben iyiyim, El. Seni duymak güzel."

ve ben yavaşça nefes almaya zorluyorum kendimi. Bu Ellis. Hâlâ benim Ellis'im. Her zaman.

"Dani ve ben Girit'teyiz," diyorum, bu garipliği aşmanın en hızlı yolunun hemen konuya dalmak olduğunu düşünerek. "Ada muhteşem ve buradaki insanlar çok misafirperver. Dün Knossos Sarayı'nı ziyaret ettik."

Meraklı bir ses çıkarıyor.

"Büyüleyiciydi," diye itiraf ediyorum, parmaklıklara yaslanıyorum.

"Hayaletli de. Şimdi çoğu moloz yığınının ibaret, ama ... eskiden ne olduğunu görebiliyorsun.

biliyor musun? İhtişamı. Efsaneye göre Minotaur Knossos'ta bir yeraltı labirentinde tutuluyordu."

Mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Evet, hayal edebiliyor musun? Yarından sonraki gün Samaria Boğazı'nda yürüyüş yapacağız. Yürüyerek yaklaşık 10 mil iniyoruz, ama daha sonra sizi kasabaya geri götürüyorlar, böylece yukarı tırmanmak zorunda kalmıyorsunuz. Muhtemelen iyi bir şey. Manzaranın muhteşem olduğunu duydum. Eminim yol boyunca fotoğraf çekeceğim."

Ellis yumuşak bir ses daha çıkarıyor ve bu o kadar rahatlatıcı ve tanıdık geliyor ki gözlerim kapanıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Hemen cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "El, *özür* dilerim. İşlerin garipleştiğini biliyorum ama bu senin suçun değil, tamam mı? Ben sadece... Sanırım bazı şeyler yaşıyorum."

"Ne ?" diye yavaşça sorar. Tanrım.

Tanrım.

"Hiçbir şey," diyorum ona, sesim kısık. "Sadece... kendin olmaya devam et. Bunun yardımı olur."

"Bunu yapabilirim," diyor ve ben küçük bir kahkaha atıyorum. "Gabby ile işler nasıl gidiyor?"

Şimdiye kadar sormaya cesaret edememiştim. Bilmek istemedim ama kafamı kuma sokmaya devam edemem. Bunu onarmak istiyorsam, Ellis'in hak ettiği arkadaş olmak için çaba sarf etmeliyim.

Nasıl deşifre edeceğimi bilemediğim tuhaf bir ses çıkarıyor. "İyi mi?" diye soruyorum. "İyi değil mi?"

"Biz..."

Sessizlik uzuyor. "Ne?" *Deli gibi aşık olup düğün mü planlıyorsunuz?*

Tavşanlar gibi sevişmek mi? Dövme yaptırmak mı?

Bu düşünce tarzını kafamda kestim.

"Birlikte değil," diye bitirdi.

"Ne-ne?" Biraz yapmacık bir şekilde sordum. "Yürümedi mi?"

Bu konuda mutlu olmamalıyım. Olmamam gerektiğini *biliyorum*. Ama bu sözleri duyunca içime dolan mutlak rahatlamaya engel olamıyorum. Suçluluk duygusu hemen peşinden geliyor.

"Asla birlikte değil," diyor Ellis.

Verandanın ötesine göz kırpyorum, ne demek istediğini . "Bekle, ne? Sadece bir kez mi çıktınız?"

"Randevu yok," diye yanıtlıyor.

Ağzım açık kaldı.

"Gitmedim," diye ekliyor. "Bunu bildiğini."

Birdenbire zorlukla nefes alabiliyorum. Ne yapmadı? Gabby ile festivale hiç gitmedi mi? Ama düşündüm ki.

"Sen... Sen ondan hoşlandığını söylemiştin," diye belirttim. Bir duraksama oldu. "Hoşlanmadım."

"O zaman kim-" Sözümlü kesiyorum, göğsüm ağır nefesimle yükselip alçalıyor, milyonlarca küçük parça yerine oturuyor. Zihnimin içinde tıkırtılarını duyabiliyorum, her biri bir bütün oluşturmak için bir araya geliyor. "Ellis," diyorum kabaca, önümdeki korkulukları tutarak. "*Bir kişi* derken ne demek istedin? Bir kişi olduğunu. Kim?"

Kalbimin çarpıntısını saymazsak, kulaklarımı sessizlik karşılıyor ve sonra hattın diğer ucundan bir *patlama sesi* geliyor.

"El?" Telaşla sordum.

"Fırtına," diye cevap verir. Ardından televizyondaki hava durumu alarmı gibi bir bip sesi geliyor.

"Bu bir kasırğa uyarısı mı?" Kalbim ayaklarımın yakınında bir yerde çarparak soruyorum.

"İzle," diye düzeltiyor, bu bir uyarıdan daha iyi. Birinin görülmediği ama koşulların uygun olduğu anlamına gelir.

"El," diye tekrar mırıldanıyorum, ona dikkatli olmasını söylemek istiyorum. Soruma cevap vermesini talep etmek istiyorum. *Bilmiyorum*.

Ama ben bir şey söyleyemeden bir başka patlama sesi sessizliği bozuyor ve arka planda Bayan Cole'un sesini duyuyorum.

Ellis, "Gitmeliyim," der ve sonra gider.

Uzun bir dakika orada durdum, nabzım bir tavşaninki gibi hızlı atıyordu. Ve sonra, bir atış gibi, gidiyorum. Odaya daldığımda Danil şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Neler oluyor?" diye soruyor, ben çantama koşup kıyafetlerimi içine atarken hızla doğruluyor. "Sen ne-"

"Ben bir aptalım," diyorum ona, yatağın yanından fazladan bir çift ayakkabımı alarak. Çantama giriyorlar, içindekiler gelişigüzel dağılmış. Banyodan banyo malzemelerimi alıyorum, pasaportumun yanımda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve sonra çantanın fermuarını kapatıyorum.

"Lucky," diyor Danil, şimdi yanımda, sesinde endişe var. "Neler oluyor? Nereye gidiyorsun?"

Arkadaşıma bir bakış atıyorum, kalbim davul gibi çarpıyor. "Eve."

Bölüm III: Ağda

Bölüm 19

Ellis

Fırtına bütün gün ve gece sürer, pencereleri tıkırdatır, gök gürültüsü yeri sarsar. Hortum düşmüyor ama nöbet sabahın erken saatlerine kadar devam ediyor. Saat on civarında Gabby'den bir telefon alıyorum, kayıp köpeği için paniğe kapılmış. Görünüşe göre Toodles gece yarısı kaçmış ve Gabby onu bulamamış.

Gökyüzü çiseleyen yağmurunu gönderirken ben de aramaya katılıyorum. Gün gri ve kapalı - gerçekten de berbat - ama dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Lucky ile yaptığım telefon görüşmesini kafama takmamı engelliyor. Henüz geri aramadı ama bunun an meselesi olduğunu biliyorum.

Bunu yaptığında ne diyeceğim? Ona ne söyleyeceğim? İstedğim tek kişinin *o olduğunu mu?* Hayatımda, kollarımda, yatağında düşünebildiğim tek kişi olduğunu mu? Nasıl söyleyebilirim ki?

Zaten hazırlıksız yakalanmıştı; bu çok açıktı. Gabby hakkındaki bilgileri atladığım için onu bir kez daha üzdüm. Geriye doğru atılmış dev bir adım gibi geliyor ama *bildiğini* sanıyordum. Ne de olsa ben randevuya gitmediğimde o da şehirdeydi.

Çok aptalca. Ne kadar dikkatsiz bir hata.

Onunla tekrar konuştuğumda ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Zorladığında - çünkü zorlayacak- ona gerçeği söylemekten başka seçeneğim olmayabilir.

Kayıp bir Lhasa Apso için tarlaları ararken cebimde küçük bir torba dolusu ödül maması var. Gabby bana neye benzediğini bildiğim yeterince resim gösterdi: küçük ve krem rengi, yüzünün ve kulaklarının etrafında biraz daha koyu kürk var. Ama ne kadar ısıklık çalarsam çalayım, arduvaz grisi karanlığın içinden hiçbir köpek görünmüyor.

Bir telefon aldığımda öğle yemeği vaktini çoktan geçmiş, neredeyse saat iki olmuştu. Yağmur bütün gün aralıksız yağdı ve şapkam gözüme gelmesini engellese de Lucky'nin ismine bakarken ekranımda lekeler oluşmasını engelleyemedi. Dördüncü çalışta cevap veriyorum, nabız atıyor.

"Ellis," der Lucky hemen, sesi neredeyse serttir. "Neredesin sen?"

Beklediğim soru bu değildi. "Köpek," dedim. "Bir köpek arıyorum."

"Nereye?"

Bir an kararsız kaldım. "Miner ve Fourth'un yanındaki alan." Sokak isimlerini saymayı daha yeni bitirmiştım ki hat kesildi.

Bir an için, acaba... Ama hayır. Kesinlikle hayır.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve aramaya devam ediyorum. Neredeyse bu bölgeyle işim bitmek üzereyken, neredeyse tüylerimi diken diken eden bir korna sesi duyuyorum. Kendimi toparlayıp ayaklarımı sese doğru hareket ettirene kadar yedi saniye boyunca devam ediyor. Korna sesi kesilmiyor. Bir tıkırtı geliyor, ardından bir başkası, belli ki biri benim ya da bir başkasının -Dikkat. Kendime o olmadığını - o olmasına imkan yok - ama sanırım biliyorum, daha alanı temizlemeden bile.

Bu o. Lucky. Bej renkli bir arabanın yanında duruyor, kolu şoför kapısından içeri uzanıyor. Ben açıklığa adımımı attığımda kornaya basmayı bırakıyor ve sonra dimdik ayağa kalkıyor. O da benim gibi ıslak, yağmur aramızda bir sis örtüsü gibi iniyor.

Lucky arabanın kapısını kapatıp bana doğru ilerlerken bir adım daha atamıyorum. Kök salmış hissediyorum. Sıkışmış. Tamamen hareketsiz.

"Ne demek istedin?" diye sesleniyor yeterince yaklaştığında. Kalbim güm güm atıyor. "*Kim?* Kimi kastettin?"

Sesimi çalıştıramıyorum. İstemiyorum bile.

"Ellis," diye bağılıyor ve tam önümde duruyor. Onu hiç bu kadar kararlı gördüğümü sanmıyorum. Hayır, bu doğru değil. Okula gizlice boya soktuğu gün de benzer bir yüz ifadesi takınmıştı. Ama anlamadığım şey *neden?* Neden burada? Bana *bu kadar* kızgın mı?

"Nasıl..." Ona el sallayarak başlıyorum.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye karşı çıkıyor, elleri kalçalarında. Ters ters bakıyorum.

"Soruya cevap ver," diyor.

Hangisini kastettiğini biliyorum.

"Neden?" Oyalararak söylüyorum. "Neden..."-bir nefes çektim-"bu kadar erken döndün?"

Lucky öne doğru adım atıyor ve bizi karşıya getiriyor. Kısa bir an için gözlerinde korkuya benzer bir şey parlıyor. Ama sonra kayboluyor ve Lucky soruyu yanıtlıyor. "Buraya en son geldiğimde yapmam gerekeni yapmak için."

Lucky ayak parmaklarının ucuna kalkıp beni ensemden tutarak kendine çekmeden ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bu kelimeleri açacak zamanım yok.

Donup kaldım. Bir anlığına donup kalıyorum, tamamen gafil avlanıyorum ve olanlara anlam veremiyorum. Ama Lucky'nin ağzı bir şeyler talep ederek benimkine doğru yaklaştığında -herhangi bir şey- kendimi kaybediyorum.

Ben de onu öpüyorum, ellerim saçlarına dolanıyor, ciğerlerim narenciye'nin baş döndürücü kokusuyla doluyor ve içimdeki her şey bir şimşeg'in hızlı çakışı gibi dikkat kesiliyor. Neredeyse bir gök gürültüsü duymayı bekliyordum, ama sadece Lucky'nin çaresizlik sesi ve dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi var. Yumuşaklık gibi. Teslimiyet gibi. Şimdiye kadar duyduğum tüm ev fısıltıları gibi.

Bir an için içinde yüzüyorum. Kalbim çarpıyor, başım şarkı söylüyor ve ellerim bırakmak istemeyerek sıkıca kavıyor. Ama Lucky'nin eli karnımdan aşağı indiğinde, dokunuşu emin, parmakları gömleğimin altından kıvrılıp tenime bir damga gibi indiğinde, geri çekiliyorum. Şaşırmış görünüyor, gözlerini açıp benimkilerin arasında gezdiriyor. Ama bir kasırga sireni havayı delmeden önce ikimizin de tek kelime etme şansı yok.

Lucky gözlerini kocaman açarak küfrediyor. "Gitmemiz gerekiyor."

Lucky'nin kolundan tutup doğuyu işaret ederek başımı salladım. Buradan sadece 300 metre ötede, muhtemelen soğuk hava deposuna inen bir yeraltı kapağı olan eski bir çiftlik evinin yanından geçtim. Hortumun ne kadar yakına düştüğüne dair hiçbir fikrim yok ama bekleyip öğrenecek değilim ve eve dönmek için on beş dakika araba kullanmak da güvenli bir seçenek değil.

Lucky beni sorgulamıyor. Bana hızlıca başını sallıyor ve ben tarlanın kenarından çiftlik evine doğru koşarken peşimden geliyor.

"Annen mi?" diye bağıyor artık yüzümüze vuran yağmurun üzerinden.

"Tamam," diyorum. Buchananlar orada olmasa bile, annem kendi başına sığınağa inebilir. Kapı, alttaki bir düğmeyle kapanacak şekilde ayarlanmıştır.

Eski çiftlik evine ulaşmam uzun sürmedi. Evde kimse yok gibi görünüyor - araba yolunda araba yok, evden çıkan kimse yok - bu yüzden doğrudan kapağa yönelip çekiştirmekte tereddüt etmiyorum. Neyse ki kapak kolaylıkla açılıyor ve evin altına inen basamakları gösteriyor. Manzaraya bakmadan önce Lucky'yi içeri çağırıyorum. Herhangi bir kasırga göremiyorum ama yağmur şiddetle yağıyor ve yukarıdaki bulutlar karanlık ve ürkütücü.

Taş basamaklardan inmeden önce kapıyı kapattım, nefesim kesilmişti. Lucky'nin sesi de aynı şekilde soluk soluğa, gömleği tenine yapışmış, saçları başının etrafında dağınık. Rafta duran bir fener-radyo kombinasyonu var.

Çeşitli konserve ürünlerden oluşan bir koleksiyonun yanında, cep telefonlarının burada çekmediğini teyit ettikten sonra ona doğru ilerliyorum. Lucky yanıma yaklaşırken telsizden cızırtılar geliyor.

"Tamam mı?" diye soruyor sessizce.

Ona sorgulayan bir bakış atarak başımı sallıyorum. "İyi," diye yanıtlıyorum.

Ben fırtınayla ilgili haberleri bulurken ikimiz de bir an sessiz kaldık. Sığınaktan ayrılmadan önce kasırga uyarısının geçmesini beklememiz gerekecek. Haberlerde fırtına sistemi hakkında uyarıda bulundular elbette, ama hortumların ne zaman geleceğini söylemek asla kolay değildir. Tahmin edilemezler. Doğanın vahşi uçuşları. Onları durdurmak yok, sadece kaçmak var.

"Bu kısmı özlediğimi söyleyemem," diyor Lucky, parke taşlı duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak. Buranın zemini toprak ve odanın köşelerinde örümcek ağıları asılı, ama en azından çalışan bir ışık var.

"On üç yaşımdayım," diye belirttim.

Lucky gözlerini deviriyor ama gülümsemeye karşı koyuyor. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Merak etmeyin," diyor Lucky, "kasırga kovalamaya başlamak gibi bir planım yok."

Bildiğim iyi oldu, ama bu hortumların *bizi* kovalamasını engellemez.

Lucky küçük bir nefes veriyor, ifadesi ciddileşiyor. Bana dikkatle bakıyor ve nabzım tekrar yükseliyor. "Bunun hakkında konuşacağız."

Neyi sormanın faydası yok?

Lucky duvarı iterek bir adım öne çıkar. "Seni öptüm."

Başımı sallıyorum, o yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatırken burnumdan nefes alıyorum, beni takip ediyor gibi görünüyor. Kendimi av gibi hissettiğime eminim.

"Ellis," diyor, artık bir adımdan daha az mesafedeyken. "Sen beni öptün." İnkâr etmek yok. Başımı tekrar eğiyorum.

Gözleri bir nefesliğine kapanıyor ve sonra açılıyor, bana doğru uzanırken yüzünde yavaşça çiçek açan gülümseme var

"Şans," diye , şapkamı çıkarırken geriliyorum. Parmakları saçlarımı karıştırıyor ve neredeyse inleyeceğim. "Yapma."

Tek bir kelimeyle donup kalıyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Ne?" diye soruyor, sanki beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi.

"Yapma," diye tekrarlıyorum, gözlerimi kapatarak. *Lütfen*. "Yapamam..."

Dokunuşu tüyler ürpertiyor ve bu en kötü şeymiş gibi hissettiriyor. "Neden?" diye soruyor, açıkça kafası karışmış.

Gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü yüzünü görmekten korkuyorum. Onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığımı görmekten korkuyorum.

"İstediğin tek bir kişi olduğunu söylemiştin," diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor.

"Ben mi?" diye soruyor, sanki birden emin olamamış gibi. Sanki aniden şüpheye düşmüş gibi, oysa ben onun bunu anladığını biliyorum. *Nasıl olduğunu* bilmiyorum ama anladı. Dudaklarının benimkilere çarpması bunu açıkça ortaya koydu.

Ama bunun *onun* için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ve eğer bu küstahça, geçici bir şeyse ya da yapılacaklar listemden seksi çıkarmak için bir *iyilikse*, bunu istemiyorum. Buna katlanamam. Lucky ile bir şeye başlayıp onu kaybedemem. Bu şekilde olmaz. Bu beni mahveder.

Cevap olarak yavaşça başımı sallıyorum, kalbim boğazımda. *Evet, sen.*

Küçük, yaralı bir ses çıkarır. "O zaman neden... Neden biz..."

Kapı üstümüzde tıkırdarken gözlerimi zorla açıyorum. Radyo bilgi akışına devam ediyor - *"Summit Caddesi'nde kasırga tespit edildi, batıya, Baker'a doğru ilerliyor"*- ama benim dikkatim Lucky'de.

"Yapamam eğer... Ben... Sen..." Duraklamak zorunda kalıyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kelimeleri doğru çıkaramıyorum. "Anlamsız. Anlamsız."

Lucky'nin yüzü kısa bir an için düşer, sonra titreyerek bir nefes alır. "El," diyor, neredeyse rahatlamış gibi. Tekrar yaklaşıyor, eli yanımda geziniyor ama dokunmuyor. "Gerçekten seninle benim aramdaki her şeyin anlamsız olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yutkunmam ağırlaştı.

"Sence," diye devam ediyor, eli karnıma inerken ayağı benimkine çarpıyor, *"hiçbir* anlamı olmasa sırf seni öpmek için dünyanın öbür ucuna uçar ve kasırga nöbeti sırasında şehre iner miydin?"

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki boynumda hissedebiliyorum.

"Ee?" diye soruyor, yakınımaya eğilerek. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ben nefesimi zor kontrol ediyorum. "Sen seviyor musun?"

Başımı yavaşça sallıyorum. O bu şekilde ifade ettiğinde, hayır, bunu yapacağını sanmıyorum. Ama ilk öpüştüğümüz andan beri özlemimin sonuçsuz olduğunu varsayarak yıllarımı geçirdim ve bunun gerçek olduğunu kabullenmekte zorlanıyorum. Lucky karşımda duruyor ve bir şekilde onun da beni istediğini söylüyor.

Ne zamandan beri?

"Hayır," diyor Lucky, eli çeneme doğru kıvrılıyor. "Hayır, bunu yapmazdım. Sen *hiçbir şey* değilsin, El. Bu dünyada en çok tanıdığım kişisin. Bu" -dudaklarını usulca benimkinin köşesine bastırıyor- "anlamsız değil."

Hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum, vücudumun titremesi dışında.

"Beni istiyorsun," diye fısıldıyor, bir eli gömleğimin içinde dönerken diğer eli yüzümü kavırıyor.

"Evet," diye .

"Sadece.

Ben." Başını

salla.

Nefes verışı neredeyse işkence gibi. "O zaman öp beni, Ellis."

Korkuyorum. Çok korkuyorum.

Bu Lucky. *Lucky*. Ona karşı olan hislerimi çok uzun süre dikkatlice dizginledim, olası sonuçlardan korktum. Bu düşünceleri uzaklaştırmak içime işlemişti. Bu dürtüleri inkar etmek. Bu konuda yalnız olmadığım gerçeğiyle nasıl yüzleşeceğim? Ya bu bizi mahvederse? İşlerin ters gidebileceği sayısız yol var. Ya onu kaybedersem? Ya-

"Ellis," diye Lucky. Üzerimizdeki ışık titriyor, radyo çatırdıyor. "Daha önce görmemiştim ama şimdi görüyorum. Ve buradayım. Buradayım, tamam mı? Öp beni. Öp beni, *lütfen*, yoksa yemin ederim-"

Tepemde bir yerlerde bir kasırga şiddetlenirken, kalbimin etrafındaki tasma kopuyor ve her şeyden çok istediğim şeye teslim oluyorum.

Öne atıldım ve en iyi arkadaşımı öptüm.

Bölüm 20

Şanslı

Ellis'in dudakları dudaklarıma çarptığı anda beni vuran saldırıyı tanımlamak için tek bir kelime bulmaya zorlansaydım, *heyelanı* seçerdim.

Hiç yol veren bir dağ gördünüz mü? Doğanın talebinin gücüyle kayalık yüzünün koptuğunu, ağaçların, toprağın ve bir zamanlar sabit olan tonlarca arazinin yerçekimine karşı koyamayarak yere doğru koştuğunu gördünüz mü?

Bu bu anı tanımlar. Süpürücü. Dünyayı sarsan. Mümkün olan en iyi şekilde yıkıcı.

Durdurulamaz.

Beni açlıkla öperken Ellis'in dişleri alt dudağımı yakalıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve o da beni duvara doğru takip ediyor, ağırlığı beni yerimde sabitliyor. Neredeyse gülecektim, neredeyse sevinçten bağıracaktım ama bir inilti dışında hiçbir ses çıkmıyor.

Ellis.

Ellis'im beni öpüyor. Ve bu on yedi yaşındaki bir çocuğun ilk öpüşmesi değil. Acil, tüketen ve niyetle dolu. Aklımı başımdan alan türden bir niyet çünkü bir yanım doğru yaptığımı ikna olmamıştı. *Bildiğimi* bilmeme rağmen içimde hala yanıldığımı söyleyen bir şüphe vardı.

Ama sonra şelaleyi hatırladım. Ellis'in birlikte olduğum erkeklere attığı bakışları. Kolay sevgi ve gergin kızarmalar. Dergideki işi aldığım gün, saklamak için çok uğraşmasına rağmen nasıl *kırıldığını*. Sonunda şehri terk ettiğimde ne kadar üzüldüğünü. Benden haber aldığında her zaman ne kadar *mutlu* olduğunu, tıpkı benim onunla olduğum gibi. Papağan balığı. Cam yelkenli. *Kahretsin*, kamyonetinin arkasındaki piknikler. Yıldızların altındaki geceler. Yel değirmenimiz.

Tarihimizi bir dizi enstantane halinde hatırlıyordum ama onu farklı bir mercek altında görüyordum. *Ve biliyordum.*

Ve şimdi, burada, Ellis'in dudakları dudaklarıma değerken, hiçbir soru ya da şüphe yok - beni istiyor. Bana karşı arkadaşlığımızın sınırlarını aşan *hisleri* var.

Bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama her zaman limanım gibi hissettiğim tek kişiden uzakta daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Tekrar tekrar döndüğüm kişiden. Eve döndüğüm kişi.

Çünkü öyle. Ellis benim evim.

Beni öperken elleri saçlarıma dolanıyor. Bir, iki, daha uzun. Hiç durmuyor. Ağzı ısrarcı, sıcak ve *tanıdık*, bu tamamen yeni olsa bile. Beni dokunarak ezberlemeye çalışıyormuş gibi öpüyor, dudakları benimkilerle eşleşiyor. Sanki *tüketmek* istiyormuş gibi öpüyor. Brandon'ın burnuna yumruk attığı gün gördüğüm tüm enerjiyle öpüyor.

Sonunda, *kutsanmış* bir şekilde sınırsız ve bana verdiği her şeyi karşılıyorum çünkü başka seçeneğim yok. Çözüldüm. Tamamen çözüldüm. Ve bir daha asla aynı şekilde bir araya gelebileceğimi sanmıyorum. Bundan sonra olmaz.

Ellis nefes almak için uzaklaşıyor. Sadece bir santim, sadece bir saniye, ama gitmesine izin veremem. *Bırakamam*. Ben de onu kovalıyorum, boynunun arkasından çekiştirerek yaklaştırmaya çalışıyorum. Beni hevesle karşılıyor ve kendimi yukarı çekip bacaklarımı beline doluyorum, böylece kaçma şansı kalmıyor. Kavrayışını bir anda ayarlıyor, vücudu beni tekrar duvara çarparken elleri kalçalarımaya düşüyor. Parmaklarının açıklığı ve onun genişliği -sarsılmaz gücü- sikimin kotumun içine doğru sarsılmasına neden oluyor. Sırtımdaki acımasız yüzey, kir ve pislik ya da hâlâ sırlıslıkla olduğum gerçeği umurumda bile değil. Tek umursadığım, tek bildiğim *Ellis*.

Dudakları beni sistematik bir şekilde ayırıyor ve başka biri olsa ağzımdan çıkan seslerden utanabilirdim. İnemeler ve *inilti*ler. Ama her biri Ellis'i ateşliyor, parmaklarını kalçalarımaya bastırıyor ve ağzının aç hareketlerini teşvik ediyor, bu yüzden durmaya cesaret edemiyorum. Beni etkilediği her yolu duymasına izin veriyorum. Tek bir şey bile saklamıyorum.

Denesem bile sanmıyorum.

Ellis nefes nefese kalması dışında sessiz ama bedeni bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Zaten her zaman fiziksel iletişimi tercih etmiştir ve elleri beni değerli bir yükmüşüm gibi tutarken ondan değişmesini isteyecek değilim. Dudakları bana soluması gereken havanın ta kendisi olduğumu söylerken değil.

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? *Nasıl mı?*

Ellis bana karşı hareket etmeye, kaymaya ve *kızıışmaya* başladığında, soluğum biraz şaşkınlıktan daha fazlası.

"El," diye nefes alıyorum.

Homurdanıyor, dudakları çenemde geziniyor. O boynumu öperken göğsüm inip kalkıyor. Aşağıya. Boynumun kıvrımındaki hassas deri

Omuz.

Aman Tanrım.

"Ellis," diye inliyorum, başım taşlara çarparak geriye düşüyor. Dönüyorum, kendimi ona doğru açıyorum, ona daha fazla alan bırakıyorum.

Bunu kullanıyor, boynumun sütununu aşağı yukarı öpüyor, diliyle tadına bakıyor, kirli sakalı tenimi sıyrıyor. Nefeslerim biraz daha düzensiz ve vücudum elektriklenmiş gibi hissediyor, sanki fırtına bu duvarların dışında değil de tam burada, bu mahzenin içindeymiş gibi. Radyodan gelen haberleri - "*Fırtına sistemi doğruya, Dördüncü Cadde'ye doğru ilerliyor*"- ya da sert, dairesel rüzgarların yukarıdaki kapıyı tıkırdatmasını zar zor algılıyorum. Sadece Ellis'in ağzı tenimde bir yol açıyor.

Seninim. Ben seninim.

Ellis dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıp vücudumu birkaç santim aşağı indirerek sikini benimkinin yanına bastırıldığında, tüm vücudum bir sıcaklık ve fokurdayan bir beklenti çağlayanı içinde kızarıyor. Ne yaptığının bilincinde mi yoksa sadece içgüdüleriyle mi hareket ediyor emin değilim ama kalçaları tekrar tekrar bana doğru dönüyor, baskı enfes ve bana vereceği her şey için çaresizce dayanmak gelen tek şey.

Ellis'i öpmenin dünyamı yeniden düzenleyeceğini bilmeliydim.

"Şans," diye mırıldanıyor, sonunda benden ayrılıyor. Başını benimkinin yanına bırakıyor, nefesi kesilirken dudakları yanağımda. Parmakları neredeyse acı verecek şekilde bana batıyor ve nefesi kesiliyor, kalçaları kekeliyor.

Lanet olsun. O... O gelmek üzere mi?

"Evet, El," diye cesaretlendiriyorum, hareketlerini karşılamak için topuklarımı kıkına bastırıyorum. Kıyafetlerimizin arasından bana sürtünen sikinin hissi aklımı başımdan almaya yetiyor. "İşte böyle. Aynen böyle. Bırakman sorun değil bebeğim. Benim için bırak."

Ağzı benimkiyle morartıcı bir güçle buluşuyor, sırtındaki kaslar avuçlarımın altında kasılıyor. Onun boşalması için duyduğum arzu çok büyük. Bu bir *ihtiyaç*, içgüdüsel ve iliklerime kadar işlemiş. Kollarımda parçalanmasını istiyorum. Ona ihtiyacı olan şeyi vermek istiyorum, ihtiyacı olan şey *olmak* istiyorum, istediği şey, varlığının her zerresiyle arzuladığı şey çünkü o benim için öyle. O sadece bir aşık değil. Hiçbir zaman da olmadı.

O kimsenin boy ölçüşemediği bir adam.

Ellis bana karşı sarsıldığında, dudaklarından gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor, neredeyse ben de onunla birlikte boşalıyorum. Bana doğru ilerliyor, aletine baskı uyguluyor ve ruhum şarkı söylüyor, içimde beni neredeyse sersemleten bir hafiflik var.

Hayır, bu anlamsız değil. Asla da olamaz.

Ellerimi Ellis'in yanaklarına götürüyorum, o titreyip kendinden geçerken yüzünü öpüyorum. İlk kez başka biriyle geliyor ve bunun onu çok etkilemiş olabileceğini biliyorum. Ama Ellis beni şaşırtıyor. Sarsılmış ya da kendinden utanmış gibi görünmüyor. Gözleri benimkileri bulacak kadar geriye eğiliyor ve dikkatle beni izliyor.

"Şans," diyor, çok fazla anlamla dolu tek bir kelime.

"Evet," diye cevap veriyorum, küçük kahrkaram bir iç çekiş gibi geliyor.

"Evet, El."

Yüzünü boynuma yaslıyor, bana sıkıca tutunuyor. Bir an için titriyor. Bir artçı şok. Ama sonra sakinleşiyor. Dağ gibi adamım, beni içine çekiyor, dudakları tenime hafifçe bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, üzerimizde esen rüzgârın ve şiddetli yağmurun sesi içimde hissettiğim mutlak huzurla çelişiyor. Sonsuza kadar burada kalabilirim, Ellis'in göğsüne yaslanabilirim, o da benimkine. Sadece ikimiz. O ve ben.

Ama Ellis'in başka planları var gibi görünüyor. Kolay bir hareketle geri çekildi, beni kollarına aldı ve döndü.

"Sen ne..."

Ellis beni toprağa yatırıp vücudunu üzerime örttüğünde sorum cevapsız kalıyor. Avuç içi gömleğimin altından yılan gibi geçerken kalbim hızla çarpıyor, sıcak teni kalçama sıkıca tutunuyor. Gözlerimi yakaladı.

"Şans."

Bu bir soru ve ben başımı sallıyorum, Ellis dudaklarını dudaklarıma değdirirken nefesim kesiliyor. Beni yavaşça öperken gözlerim kapanıyor, ağzını ağzıma bastırıyor, her hareketi öncekinden çok daha dikkatli ve hassas. Dili dudaklarımda geziniyor, alay ediyor ve ben neler olduğunu anlıyorum. Ellis beni *baştan çıkarıyor*. Tadımı çıkarıyor.

Pozisyonlarımızdaki ani değişime neredeyse gülecektim, ama Ellis yüzünü boynuma indirip tenimi ısırdığında eğlencem sona eriyor. Ellis'in beni duvara dayadığı ilk andan beri hiç yumuşamamış olan sikim zıplıyor.

"El," diye inliyorum, huzursuzca ona doğru kayıyorum. Gülümsemesini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Acele etmiyor, dudakları boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime, boğazımın çukuruna doğru yavaş bir yol çizerken parmakları kalçamla oynuyor. Gömleğimin üzerinden, göğsüm boyunca tüyleniyorlar. Ellis'in ağzı duraklayıp göğüs ucumu acıyla hafifçe okşarken nabzım kulaklarımda ağırlaşıyor. Sıcaklığı

Kumaştan aldığı nefes neredeyse işkence gibi ve Ellis'in saçını tutup ekiştirdiğimde kendimi kötü bile hissetmiyorum. Kısık sesle kıkırdıyor.

"Ellis," diye uyarıyorum.

Bana sokuluyor ve sonra ısırıyor. Lanet ediyorum, omurgamda şimşekler çakarken kalçalarım titriyor. Ellis'in vücudumdaki yavaş inişine o kadar odaklanmışım ki duyduklarımı algılamam bir an alıyor.

"El," dedim, donakalmıştım.

Mırıldanıyor, parmakları tişrtmn üzerinde geziniyor. Dudakları karnıma, göbek deliğimin yakınına iniyor ve gbeğim sıkıca kenetleniyor.

Gök gürültüsü dikkatimi yeniden topluyor.

"Ellis, bunu duyuyor musun?"

Duraklıyor, yüzü tam kasıklarımın üzerinde duruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir an hareketsiz kalıyor, benimle aynı şeyi fark ediyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. Kapı menteşelerinden tehlikeli bir şekilde sallanıyor, gürültülü bir çarpma beni sarsıyor ve sonra Ellis harekete geçiyor. Ben daha ne yaptığını anlayamadan, Ellis vücudumun üzerinde yükseliyor ve ikimizi de duvara doğru yuvarlıyor. Onun zerine devrildiğimde nefesim kesiliyor, ama sonunda sırtüstü dönüyorum, omzum taşa çarpıyor. Yer sarsılmaya başlarken Ellis üzerime çöküyor, kolunu başıma doluyor.

Sanırım Ellis kulağıma karşı bir şeyler söylüyor ama duyamıyorum. Sanki bir uçak evin üzerine iniyor. Öyle de hissediyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor, dişlerim birbirine kenetleniyor ve takırdıyor, yukarıdan dünyayı sarsan bir inilti geliyor ve toz, elekten sallanan çeker gibi üzerimize yağıyor. Korkunç bir gümbürtü, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi bir yırtılma ve ardından bir kirişin kırık kalıntıları beş metreden daha az bir mesafeye düştüğünde bir gmbrtnn titreşimi.

Tepedeki ışık sönerken Ellis bir şeyler bağırıyor, beni daha sıkı kavırıyor ama tam olarak ne olduğunu anlamak için onu duymama gerek yok.

Hortum tam tepemizde.

Bölüm 21

Ellis

Sadece saniyeler sürüyor ama hayatımın en korkunç birkaç saniyesi. Fener radyosunun loş ışığında, evin sarsıntısı dururken tozun aşağı süzülüşünü izliyorum, başımı Lucky'ninkinin yanına yaslıyorum. O ahşap kiriş tam yattığımız yere düşmüştü.

Lucky'nin elleri kollarıma dolanmış, vücudu altımda küçük patlamalarla titriyor. Kasırğa ilerlerken en uzun süre bekliyorum, derin kükremesi hareket eden bir tren gibi. Sonrasında kulaklarım çınlıyor, yutkunduğumda patlıyor ama sonunda Lucky'nin nefes alışını duyabileceğim kadar gürültü kesiliyor. Bir gök gürültüsü sesi geliyor ama çok uzak.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lucky sonunda.

Kolumu başının etrafından yavaşça çözüyorum ve artık onu ezmek için arkama yaslanıyorum. "Tamam mı?" Şu anda tek kelime edebildiğime şaşırarak idare ediyorum.

Lucky yüzünde daha önce gördüğümde emin olmadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Gerçek bir korku. Birkaç kez göz kırpmıyor, ağzı açılıyor ama ses çıkmıyor.

"Gitti," diye teminat veriyorum ona, kir içindeki saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak.

Harekete geçmeden önce yutkunarak yavaşça başını sallıyor. Elleri hızla sırtımda geziniyor ve gözleri yüzümde geziniyor. "İyi misin?" diye soruyor, avuçları önce yanaklarıma sonra omuzlarıma gidiyor.

Başımı salladım.

"Yaralandın mı?" diye ısrar ediyor, sesi telaşlı. "Üzerine... bir şey düştü mü?"

Elleri yine sırtımda, dolaşıyor. Toz ve kirden başka bir şey bulamayacak.

"Peki," diyorum usulca, parmak uçlarım yanağını okşuyor. Ona bu şekilde dokunabildiğim için içimde kısa süreli bir *huşu* dalgası oluşuyor ama bunu bir kenara itiyorum. Zamanı değil. Doğrulup elimi uzatıyorum ve Lucky'yi yanıma çekiyorum.

"Siktir," diyor sırtını duvara yaslayarak. Avuçlarını yüzüne sürüyor, elleri titriyor.

Bulunduğumuz yeri işaret ederek, "Kontrol etmeliyim," diyorum ve Lucky başını sallıyor. O da benim gibi tavana bakıyor. Ama evin yapısal bütünlüğü konusunda yapabileceğim bir şey olmadığını düşünerek, bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum

Devrilen radyoya doğru giderken potansiyel tehlikeyi fark ettim. Raftan düştüğünde sesi kısılmıştı, bu yüzden tekrar açtım, kontrolleri görmemi sağlayan ışık için minnettım.

"Webster yakınlarına ikinci hortum düştü. Tüm bölge sakinlerinin derhal saklanmaları tavsiye edilir."

"Tanrım," diyor Lucky, ellerini saçlarında gezdirirken.

Radyoyu alıp ona doğru dönüyorum, Lucky'nin yanına oturup omzumu ona yaslarken radyoyu önümüze koyuyorum. Kolumu tutuyor ve başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum, kalp atışlarım normale dönerken onu içime çekiyorum. Yukarıda pusuda bekleyen tehlikeyi bildiğim için burada oturmaktan hoşlanmıyorum ama şu anda açıkta olmamız daha da az güvenli olurdu. Sadece tavanımızın ihtiyacımız olduğu sürece dayanması için dua ediyorum.

"Girit'te... olabilirdim," diyorum, havayı yumuşatmayı umarak.

Lucky'nin itişini beklemeliydim. "Kes şunu," dedi, sesi sertti. "Şu anda olmak istediğim başka bir yer yok, Ellis. Seni burada yalnız düşünmek..."

Düşüncesini tamamlamadı ama perili görünüyordu. Odanın içinde oynayan karanlık gölgelerde daha da fazla.

"Keşke güvende olsaydın," diyorum ona.

"Öyleyim," diyor. "Seninle her zaman güvendeyim."

Bunun üzerine nabzım hızlandı ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Ebeveynler," diye fark ediyorum yüksek sesle, Lucky de aynısını yaparken cebimden telefonumu çıkarıyorum. Hortumlar onların yakınında değil ama yine de.

"Servisiniz var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ben de öyle, ama bir mesaj gönderirsek, eğer bir mesaj alırsak bar."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de mesajlarımızı yazıyoruz. Annemin endişelendiğini hayal ediyorum. hasta, güvende olup olmadığımı bilmeden.

Lucky işi bittiğinde telefonunu yanına bırakır. Ayağı yere vuruyor ve parmakları karmakarışık saçlarında geziniyor. Elini tutup kendi ellerimin arasında tutuyorum ve o da bana solgun bir gülümseme sunuyor.

"Ne lanet bir gün," diyor.

Avucunu dudaklarıma götürüp nazıkçe öpüyorum ve yüz ifadesi yumuşuyor.

"Her şeyde bir hayır vardır, değil mi?" diyor, bakışları yavaşça ağzıma doğru kalkmadan önce. "Ellis."

Boğazım . "Şans." "Ne kadar sürecek?" diye soruyor sessizce.

Yutkunuyorum, kendi ellerimin arasına sıkıştırdığı eline bakıyorum. Sonunda omuz silkiyorum çünkü dönüm noktasının ne zaman olduğundan ya da Lucky'ye aşık olma yolunda her zaman yavaş bir yol mu izlediğimden tam olarak emin değilim. Tam olarak aşkı sorduğu için değil. Ama söz konusu o olduğunda aşk her zaman vardı. Bundan eminim.

Dudakları hafifçe seğiriyor ve dizinin bacağıma çarpmasına izin vererek yeniden duvara yaslanıyor. "Biz çıkacağız," diyor basitçe. Açıkça. "Bu kısmı atlamıyoruz."

Başımı sallıyorum, nabzım atıyor.

"Ve *bunu* çok yapacağız," diye ekliyor, orgazmımın yapışkan kanıtlarının saklı olduğu kasıklarına doğru başını sallayarak. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ama Lucky'nin gülümsemesi göğsümü de ısıtıyor. "Artık kendini tutmak yok, tamam mı El? İkimiz için de değil."

Keskin bir sarsıntıyla başımı sallıyorum.

"Ne kadar aptalmışız," diyor başını taş duvara yaslayarak. Gözleri yüzümde geziniyor ama yüzünde bir yumuşaklık var. Sözlerine rağmen nazik bir mutluluk. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltı gibi. "Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Nefesim hızlanıyor. Buna inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Karşımdaki bu zeki adam beni ne olarak istiyor? Erkek arkadaş mı? Bir ortak? Daha fazlası olarak mı? Bu neredeyse çok fazla ve sanırım kendimi toparlamam biraz zaman alacak. Kafamı gerçekten toparlamam.

Ama emin olduğum bir şey var. "Bana sahipsin."

Derin, yavaş bir nefes alıyor, elimi sıkıyor. Ama sonra durdu. "Duydun mu?"

"-Fırtına cephesi doğuya doğru ilerledikçe azalıyor. Tehdit seviyesi izlemeye döndürülmüştür, ancak bölge sakinlerinin sistem geçene kadar evlerinde kalmaları tavsiye edilmektedir. İlk müdahale ekipleri gönderilmiştir. Acil tıbbi yardıma ihtiyacınız varsa lütfen 911'i arayın."

Yayın devam ediyor ama duymam gereken tek şey bu. Hortumlar gitti, bu da Lucky ve benim ev yıkılmadan önce buradan çıkmamız gerektiği anlamına geliyor.

Başımı kapıya doğru eğiyorum ve Lucky başını sallayarak telefonunu alıp geliyor. Telsizi aldım ve dikkatlice karşıya geçtik.

kirişin kırıldığı alanın etrafında geniş bir yay çizerek. Tavanda, altına basmak istemediğim büyük bir çatlak var.

Merdivenleri çıkarken hava bunaltıcı ama yağmur durmuş gibi geliyor. Buradan çıkmaya hazırım, kapağı itiyorum.

" oluyor?" Lucky bir adım soruyor.

Radyoyu bırakıyorum ve kapıyı itmek için iki elimi kullanarak tekrar deniyorum. Hiç hareket etmiyor ve yumruğumla tahtaya vurduğumda ses boğuk çıkıyor. Panik yapmayı reddederek gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Nefes alarak, gözleri kocaman açılmış olan Lucky'ye dönüyorum.

"Engellendi," dedim ona.

Keskin bir nefes alıyor ve hemen telefonuna uzanıyor. Ekrana baktığında yüzü solgunlaşır. "Kahretsin. Ellis, ölü bir bölgedeyiz. Sinyal yok, acil aramalar için bile." Bunu söylerken bile 911'i arıyor ama arama bağlanmıyor.

Lucky'nin eli saçlarına dönüyor, parmakları saç tellerinde geziniyor. Kısa aralıklarla nefes alıp vermeye başlayınca ona doğru uzanıp boynunun yan tarafını tutuyorum. Telsizi işaret ederek, "Tamam," diye onu temin ediyorum. "Yanıt verenler."

Lucky başını sallayarak ve telefonunu sıkıca kavrayarak, "Doğru," diyor. "Evet, haklısın. Polis ve ambulanslar dışarıda. Bizi bulacaklar."

Yine de sesi o kadar emin gelmiyor ve taş basamaklara çökmeden önce tekrar küfrediyor. Onu takip ediyorum, yanına oturuyorum ve onu vücuduma yaslıyorum, endişesini yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Koşullara rağmen, kollarımda mükemmel hissediyor.

"Bu çok boktan," diyor ve omzuma koymadan önce başını sallıyor.

Dudaklarımı saçlarına bastırmak için dönüyorum, aynı fikirde değilim.

"Bir bodrumda mahsur kaldık - hayır, bodrum bile değil," diyor Lucky, sesi boynumda boğuklaşarak. "Bir mahzende. Lanet olası bir mahzende mahsur kaldık çünkü bir hortum üstümüzdeki evi yerle bir etti. Çünkü olan buydu, değil mi? Yani, ikimiz de duyduk. Ev..." Sarsılıyor. "Kahretsin, burada gömülü müyüz? Kapı bu yüzden mi sıkışmış? Bizi nasıl bulacaklar, El? Kimse burada olduğumuzu bile bilmiyor. Günlerce burada mahsur kalabiliriz ya da-"

Lucky'nin saçmalıklarını susturup yüzünü çekiştiriyorum. Bileklerimi kavriyor ve dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. Sessizleşiyor ve bir süre sonra gerginlik vücudunu terk ediyor. Bu bir öpücükten çok bir güvenceydi ama

Ne olursa olsun, kamp kuran vahşi, canlı bir şey gibi içimde yılanlaşıyor. Bir şimşek damarı, ardında kalıcı, hoş bir yara izi bırakıyor.

Geri çekildiğimde Lucky daha sakin görünüyor. Gözleri loş ışıktaki karanlık, ama bana daha az tanıdık gelmiyorlar. O gözleri her renkte, her tonda görmüştüm. Onları mutlu, üzgün, sevinçli ve şimdi olduğu gibi endişeli gördüm.

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Tamam," diyorum tekrar. Olacağız; bunu biliyorum. Annem de Gabby de buralarda bir yerde olduğumu biliyor.

Lucky başını sallıyor, ben de bırakıp telefonumu çıkarıyorum. Onu salladığımda niyetimi anlıyor.

"Evet, denemeye devam etmeliyiz," diyor Lucky, 911'i aramak için sonuçsuz bir girişimde daha bulunarak. "Hâlâ bir şey yok. Ya sen?"

Başımı sallıyorum.

"Sence hortum baz istasyonunu yıkmış mıdır?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Bu tamamen mümkün, ama bu bölgede hizmet zaten zayıf ve biz de yer altındayız. Sinyali engellemek için yeterli olabilir. Her iki durumda da, konumumuzu ve yaralanmadığımız ama kapana kısıldığımız gerçeğini içeren bir avuç dolusu mesaj daha derliyorum. Mesajlarımın hiçbiri ulaşmadı ve Lucky'nin telefonuna hızlı bir bakış da aynı şeyi gösteriyor.

Lucky iç geçirir. "Bugün kavanozlara işlemeyi planlamamıştım."

Elimde olmadan homurdanıyorum ve Lucky bana küçük bir gülümseme veriyor. Elimi tutup parmaklarımla oynuyor ve pürüzsüz teninin parmaklarımla üzerinde gezinmesi o kadar dikkatimi dağıtıyor ki neredeyse sorusunu kaçıracağım.

"Sence güvenli mi yoksa geri mi dönmeliyiz?"

Bunu düşünüyorum ama tam olarak emin değilim. Eğer ev kapağın üzerine devrilirse, temel merdivenlerin üzerinde daha fazla tehlikeye girebilir. Ama buradan kesin olarak bilmek imkansız. Bildiğimiz kadarıyla evin üst kısmı tamamen çökmüş olabilir. Hiçbir yer güvenli olmayabilir.

Ayağa kalkıp merdivenlerden inmeden önce Lucky'nin elini sıkıyorum. Telsizin ışığıyla etrafta dolaşırken tavana daha yakından bakıyorum. Kırık kirişe giden çatlak odanın bir ucu boyunca uzanıyor. Tavanın bir kısmı eğik görünüyor ve ben uzakta duruyorum. Ama diğer taraf oldukça yıpranmamış ve muhtemelen sağlam görünüyor. Koruma olarak kullanabileceğimiz pek bir şey yok. Konserve dolu büyük bir raf. Eski bir çamaşır makinesi.

Aklıma bir fikir geldi, Lucky'ye el salladım.

"Telefonumu buraya bırakacağım," diyor ve onu en üst basamağa yerleştiriyor. "Servis gelirse diye. Seninkini yanımızda tutabiliriz."

İyi fikir.

Lucky toprak zeminde bana katılıyor, eli sırtımda geziniyor. "Bir planın var mı koca adam?"

Başımı sallıyorum ve ikimiz hortumdan harap olmuş evin altında geçici bir sığınak yapmak için çalışmaya başlıyoruz. Ondan sonra tek yapabileceğimiz beklemek.

Bölüm 22

Şanslı

"Şeftali mi fasulye mi?" Ellis iki kavanoz uzatarak soruyor. Bariyer olarak kullandığımız depolama rafının altına çöktük. Tüm kavanozları çıkardıktan sonra, odanın en sağlam olduğunu düşündüğümüz köşesine sürükledik. Çamaşır makinesini bir uçta destek olarak kullanarak rafı duvara dayadık ve kırk beş derecelik bir açıyla yatırdık, bu da bize altında saklanabileceğimiz küçük bir alan sağladı. Tavan düşerse, rafın bizi büyük enkazlardan koruyacağını umuyoruz.

Planın *umut* kısmına çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum.

"Şeftali," diye cevap veriyorum, açılmış kavanozu kabul ederken. En azından ev sahiplerinin burada konserve ürünleri varmış. Yiyeceklerini yediğim için kendimi kötü hissedirdim ama sanırım kayıp birkaç kavanoz üründen daha büyük bir sorunla karşılaşacaklar.

Ellis, başını çamaşır makinesine yaslamadan önce ağzında bir fasulye . Zavallı adam o kadar aşağıya uzanmış ki, sırtı bir C harfi gibi bükülmüş ve dizleri rafın altına sığacak şekilde açılmış. Benim için daha kolay, ama itiraf etmeliyim ki gözlerim birden fazla kez Ellis'in bacakları arasındaki o geniş boşluğa kaydı.

Radyo hâlâ açık ama bu noktada zaten bildiğimiz bilgileri aktarıyor. Dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu olmadan, birinin gelip bizi bulmasını beklemekten başka seçeneğimiz yok. Şu ana kadar üç saat geçti ve hiçbir şey yok.

Kavanozu bir kenara koymadan önce birkaç şeftali yiyorum. Pek iştahım yok.

"El?"

Homurdanıyor.

"Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" Nazikçe soruyorum.

Başını çevirip bana bakıyor, kaşları biraz çatılmış.

"Biz," diye açıklıyorum. Kasırganın artçı etkileriyle haklı olarak meşgulüz ama bu soru aklımdan çıkmıyor.

Uzun süre cevap vermiyor, ama eli saçımın bir parçasıyla oynamak için kalkıyor. Bu çok basit bir hareket ama daha önce bu kadar rahat yapabileceğinden emin değilim.

"Korkuyorum," diyor

sonunda. Nefesim kesiliyor.

"Neden?"

"Seni kaybedemem, Luck," diye cevap veriyor, sesi fısıltıyla çıkıyor. "Kaybetmeyeceksin," diye nefes alıyorum.

"Ne zaman..." diye başlıyor, bir an duraklıyor. "Gidiyor musun?"

Kalbim sıkışıyor, ama yukarıdan bir bağırış gelmeden önce ona cevap verecek zamanım yok. Ellis gibi ben de sarsıldım.

"Aşağıya!" Bağırıyorum.

Ne konuştuklarını anlamak zor ama sanırım kapıdan uzak durmakla ilgili bir şeyler duyuyorum. Ellis'in elini tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. Her şey yoluna girecek.

Ellis ve ben hareketsiz ve sessiz bir şekilde yer üstünde yolu açmaya çalışanları dinliyoruz. Kaç kişi olduklarını ya da ne yaptıklarını söylemek imkansız. Ama bir sürü boğuk ses var -kazıma sesleri, gümbürtüler, testere sesi olabilir- ve arada bir mahzene daha fazla toz yağıyor. Her seferinde Ellis'in elini biraz daha sıkı tutuyorum.

Sonunda, yarım saat kadar sonra, sesler daha belirgin hale gelir.

Ve sonra bir ses. "Alo?"

"Evet," diye geri sesleniyorum, rahatlamam neredeyse beni deviriyordu.

"Buradayız."

Kişi "Kiminle konuşuyorum?" diye sorar.

Ellis beni dürtüyor ve ambar kapısına doğru başını sallıyor. "Riley."

"Riley Evans bu mu?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor.

"Riley, ben Lucky Buchanan," diye bağırıyorum. "Ellis Cole ile birlikteyim."

Bir süre sessiz kaldı. "Lucky, ben... Ellis'i arıyorduk ama burada olduğunu fark etmemiştim. Sıkı tutun, tamam mı? Neredeyse enkazdan çıktık. Birazdan kapıyı açacağız."

"Teşekkür ederim," diyebildim, boğazım düğümlenmişti.

Yukarıdan gelen sesler devam ediyor ve Ellis elimi sıkıyor. "Ailem beni öldürecek," diye mırıldanıyorum.

Ellis itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama burada olduğumu bile bilmiyorlardı. Danil dışında kimse bilmiyordu. Ve Ellis. Annemle babamın bir kasırganın ortasında kaldığını öğrendiklerinde çok sevineceklerini sanmıyorum. En azından bunca zamandır benim için endişelenmiyorlardı. Olumlu bir şey sanırım.

Kısa bir süre sonra buradan çıkacağımızı düşünmek için kendime bir an izin veriyorum. Ellis yanımda gözlerini kapatmış, onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"Bu işte gerçekten iyisin, biliyorsun," diyorum ona.

Gözlerini açtı, orada bir soru vardı.

"Kriz anında sakın kalmak," diye açıklıyorum.

Şaşırdığımdan değil. Ellis'in her zaman istikrarlı bir duruşu vardı. Bu sarsılmaz güvenilirlik. Soğukkanlılığını kaybettiği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

"Beni sakinleştirdiğin için de teşekkür ederim," diye ekliyorum.

Başını çamaşır makinesine yaslıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Bakışları aynı anda hem odaklanmış hem de uzak hissediyor ve ilk defa benim farkında olmadığım bir şeyin farkında olduğu hissine kapılıyorum.

"Ne görüyorsun?" Sessizce soruyorum. Bana cevap verip vermeyeceğinden bile emin değilim ama öpüştüğümüzden beri şaşırtıcı derecede açık davranıyor.

"Altın," diyor, uzanıp bir tutam saçımı parmağına doluyor. Dokunuşu nazik, sesi yumuşak. "Kumlar ve... güneş. Işık. Develer."

Sonuncusu sırtarak söylendi ve ben biraz inanmaz bir kahkaha attım. "Hepsi bu mu?"

"İşte," diyor gözümün kenarına dokunarak, odağı mutlak. "Okyanus. Gökyüzü ve deniz. Smith Şelalesi. Büyük... Mavi Delik."

Homurdanıyorum ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama bakışları hiç değişmiyor. Başparmağı aşağı inip üst dudağımın üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor.

"Yelkenler," diyor dudağımın iki kavisini izleyerek. "Uçan kuşlar. Saraylar ve... yel değirmenleri."

Ellis'in gözleri benimkilere dönerken nabzım titriyor. "tüm hayat," diyor basitçe. "Ben de öyle görüyorum." "El..."

Yukarıdan gelen bir gümbürtüyle irkildim. Bir saniye sonra büyük bir gıcırta duyuldu ve mahzene ışık doldu.

"Lucky?" Riley sesleniyor. "Ellis?"

"Kahretsin," diyorum, içimde ezici bir rahatlama, mutluluk ve süregelen korku dalgası. Rafın altından çıkarken gözlerim karıncalanıyor. Ellis de onu takip ediyor ve iri bedenini açıp ayağa yardım ettikten sonra bir adım öne çıkıp basamakların uzunluğuna bakıyorum. Riley Evans en tepede duruyor, vücudu ışıqla siluet haline gelmiş.

"Siz iyi misiniz?" diye sesleniyor. "Yaralandınız mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, merdivenlere doğru koşarken Ellis'in elini sıkıca tutuyorum. "Biz iyiyiz."

"Bunun için şükürler olsun," diyor Riley, yüzeye ulaştığımızda geri adım atarak. Mahzene ilk indiğimiz zamankinden çok daha parlak olan güneş üzerime saldırırken bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Arkamı döndüğümde donup kalıyorum.

Çiftlik evinin yarısı kayıp. Belki de kayıp doğru kelime değil. Bir zamanlar evin ilk katı olan ama şimdi daha çok yıkım sonrası bir alana benzeyen yere yığılmış büyük yığınları görebiliyorum. Geri kalanı ise yüzlerce metre uzağa dağılmış durumda; tahta ve sıva parçaları ve hatta kırık mobilyalar, düzleştirilmiş mısır ve tanımlanamayan daha küçük enkazın ortasında yere saçılmış durumda.

Ama ev, yani geriye kalan kısım, içi havaya açılmış, yırtık pırtık bir iskelet gibi duruyor. Hortum evin geri kalanını sanki hiçbir şey değilmiş gibi süpürüp götürmüş. Önemsizdi. Ellis'le ben bir metreden daha az aşağıdaydık.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Ellis'in avuç içi sırtıma iniyor, gömleğimin üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyor. Uzaktan, Riley'den başka birkaç adamın daha hareket ettiğini fark ediyorum ve biri yanımıza gelip nasıl olduğumuzu soruyor. Bize uzattığı su şişelerinden birkaç tane içiyorum ama gözümü önümüze serilen yıkımdan alamıyorum. Durumun neredeyse ürkütücü dehşetine rağmen, güneş doğmuş, çiğ nemli zemine ışık saçıyor ve tüm sahneyi parıltılı hale getiriyor. Her şey çok farklı görünüyor -ölüm ve ışık- ve elimde değil ama keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı diyorum, o günü olduğu gibi hatırlamaktan başka bir sebep olmasa bile. Kaybedebileceklerim için.

Koluma bir dokunuşla başımı çeviriyorum. Ellis telefonumu uzatıyor, kamera uygulaması açık, sanki aklımı okumuş gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, çömelip birkaç fotoğraf çekmeden önce.

Resimler.

"İyi olduğunuza emin misiniz?" Riley'nin sorduğunu duydum. Ellis Ama başını salladığını varsayıyorum çünkü Riley şöyle diyor: "Tamam. Ama ikinizden biri aniden ateşlenirse, nefes almakta zorlanırsa, kalp çarpıntısı hissederse ya da kusarsa şoka girmiş olabilirsiniz. 911'i aramaktan çekinmeyin."

"Yapacağız," diyor Ellis.

Riley'nin Ellis'i omzundan alkışladığını görmek için tam zamanında bakıyorum. "İkinizin de iyi olmasına sevindim, Ellis. Belki birkaç gün izin alırsın, değil mi? Eminim

Marcus bunu anlayacaktır."

Ellis homurdanarak onaylıyor, Riley de başını sallayarak yanımdan uzaklaşıyor. Artık yer üstünde olduğumuz için telefonum çalmaya başladığında o kadar da şaşırmıyorum ama arayan kişi beni şaşırtıyor.

"Dani," diyorum, tekrar ayağa kalkarak.

"Yeterince uzun sürdü," diyor. "Sen sormadan söyleyeyim, Chelsea ile konuştum bile. Mutlu değildi ama gezimizi yarım hafta uzatmayı kabul etti ve Samaria Gorge ziyaretimizi Cuma gününe kadar erteleyebildim. Yani, o tarihten önce dönebilirseniz, görevimizi tamamlayabileceğiz."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Bunu yapabilirim."

"Şimdi neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" Danil soruyor, sesi geliyor. "Eğer cevabın hayatının aşkını mahvetmekten başka bir şeyse, bunu kabul etmeyeceğim."

Küçük bir kahkaha attım. "Bir kasırganın içindeydin." Sessizlik kulaklarımı selamlıyor.

"Şey, altında," diye düzeltiyorum.

"Şanslı," diyor Danil, sesi sert. "Ne?"

Saçlarımı geriye tarayıp evin biraz uzağında volta atıyorum. Yakındaki tarla darmadağınık, sapları eğilmiş ve kırılmış. Bazıları yerden sökülmüş.

"Bir kasırga vardı," diyorum Ellis'e dönüp bakarak. Kalbim sıkışıyor. Eğer ona bir şey olsaydı... "Ellis ve ben yer altında kaldık ama tam yolunun üzerindeydik. Biz iyiyiz. Güvendeyiz."

"Lanet olsun. I..." Danil homurdanıyor. ", şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ve bu olağandışı bir olay mı?"

"Siktir git Lucky-boy," diye karşılık veriyor. "Güvende olmana ama yine de kıcını tekmelemek istiyorum. Beni böyle korkutamazsın."

"Her zaman tehlikeli şeyler yaptığımızın farkında mısın?"

"Bu farklı," diyor. "Bunlar hesaplanmış riskler. Bir kasırgaya yakalanmak..."

Cümlesini bitirmesine gerek yok çünkü biliyorum. Korkunçtu.

"Evet, her şey yolunda," diye teminat veriyorum ona, nefes nefese. Bunu sindirmek için biraz zaman harcayacağımdan eminim ama Ellis gibi ben de yara almadım ve önemli olan da bu.

"Peki Ellis?" Danil soruyor, aklı benimkiyle aynı yere gidiyor. "O da seninle mi orada?"

"Öyle."

"Bu ikinizin konuştuğu anlamına mı geliyor?"

diye sorar. "Konuştuk."

Bir duraklama. "Bunun için beni yalvartacak mısınız?"

Şaka yapmaktan kaçınıyorum. "Biz... iyiyiz," diyorum, bakışlarım hâlâ Ellis'in üzerinde. Ekip muhtemelen kasabadaki diğerlerine yardım etmek için o bizi bulan adamlardan birine başını sallıyor. "Öpüştük." *Ve böyle.*

Danil mırıldanıyor. Mutlu bir ses. "Peki ya şimdi?"

Ellis'in dudaklarını dudaklarıma bastırışını hatırladığımda yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Ve şimdi... Yeni bir şeye başlıyoruz."

Bölüm 23

Ellis

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye soruyor kurtarıcılarımızdan biri, tanımadığım yaşlı bir adam.

Başımı sallıyorum ve toprak yolda yaklaştığını gördüğüm tanıdık minibüsü işaret ediyorum. Yıkılmış çiftlik evinin önündeki çimenlere yanaşıyor ve aniden duruyor.

"Tamam o zaman," diyor omzumu sıvazlayarak. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın. Bugün şanslıydınız."

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Lucky'nin babası minibüsün şoför kapısından fırlarken ona başımla onay veriyorum. Lucky telefonunu cebine koyarken babasının ona doğru koştuğunu fark ediyor. Yüzü hafifçe buruşuyor ve sonra sıkı bir kucaklamanın içine çekiliyor. Bay Buchanan tüm gücüyle oğluna sarılıyor, dudakları durmadan kıpırdıyor ve Lucky'nin sırtı kabarıyor.

Boğazım düğümlenerek minibüse doğru ilerliyorum. Bayan Buchanan anneme arkadan yardım ediyordu ve ben de elimi uzatarak hızla o tarafa ilerledim.

"Ellis," diyor annem, sesi titreyerek. Ayakları yere basar basmaz kollarını bana doluyor. Bacakları sallanırken onun ağırlığını desteklemem gerekiyor ama aldırmiyorum.

Lucky'nin annesi oğluna doğru aracın etrafında dönmeden önce bana yumuşak, sulu gözlü bir gülümseme veriyor.

"Senin için çok endişelendim bebeğim," diyor annem, biraz geri çekilerek. Eli titreyerek yanağıma iniyor ve gözleriyle beni kontrol ediyor. Muhtemelen berbat görünüyorum. Sonra gözleri eve kayıyor ve sertçe yutkunuyor. "Aman Tanrım."

"Tamam," diye onu temin ediyorum ve minibüse doğru başımı sallıyorum.

"Eve mi?"

Annem başıyla onaylıyor ve ben de aracın ön tarafına bakıp Lucky'nin ailesiyle birlikte yaklaştığını görüyorum. Hayatımızı kurtaran çiftlik evinin devrilmiş kalıntılarına son bir kez bakıp annemi minibüsün arkasına yönlendiriyorum ve onu takip ediyorum. Lucky yanıma sıkışıyor, ailesi öne oturuyor ve Bay Buchanan tek kelime etmeden yola çıkıyor.

Önce Lucky'nin kiralık arabasında duruyoruz ve o da arkadan çantasını alıyor. Neyse ki araba birkaç küçük çizik dışında hasar görmemiş ama Lucky yarın tekrar gelmeyi kabul ediyor. Eve dönerken aracın içinde gürültü yok, ama kimse sessizliği bozmuyor. Şanslı

Yine de elimi tutuyor, nazikçe sıkıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Annem fark etse bile tek kelime etmiyor.

Sözlü olmayan bir anlaşmayla, geri döndüğümüzde hepimiz Buchanan'ların evine doluyoruz. Bayan Buchanan çay yaparken ben de anneme yardım edip onu kanepeye oturtuyorum. Lucky'nin babası istemeye istemeye onu bırakmadan önce Lucky'ye bir kez daha sarılıyor ve beni çok şaşırtarak bana da sarılıp sarılamayacağını soruyor. Kabul ediyorum ve beni saran kolları beklediğimden daha rahatlatıcı oluyor. Önümüzde dumanı tüten içeceklerle yerleştikten sonra Lucky hikayeyi yanımdan anlatıyor. Birden fazla kez, bir çift göz birbirine kenetlediğimiz ellere gidiyor, ama ailelerimizden hiçbiri sormuyor ve Lucky de bundan bahsetmiyor. Bayan Buchanan sonunda ağlıyor.

"Burada olduğunuzu bile bilmiyorduk," diyor gözyaşları arasında. "Ellis için zaten çok endişeleniyorduk ama fırtına geçtikten saatler sonra mesajlarını aldık ve-"

Gözlerini kapatıyor ve Lucky onu teselli etmek için koltuktan kalkıyor.

"Özür dilerim," diyor nazikçe, kolunu omuzlarına dolayarak.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu senin hatan değil. Ben sadece... Seni kaybetmeye hazır değilim. İkinizi de" diye ekliyor, bana doğru bakarak.

Bay Buchanan onun kolunu okşar. "İkinizin de iyi olmasına çok sevindik."

"Öyleyiz. Söz veriyorum," diyor Lucky. Ailesine dönmeden önce gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ellis ve ben temizlenmeliyiz."

"Tabii ki," diyor annesi. "Duş tamamen senin."

Lucky ayağa kalkıp çantasını alırken, "Teşekkürler ama yan taraftakini kullanmayı tercih ederim," diyor. "Ellis'le bir dakika yalnız kalmam gerek."

Kimse buna bir şey demiyor, hatta birkaç bakış atılıyor ve ben koltuktan kalkıp Lucky'yi kapıya kadar takip ediyorum. Kapı arkamdan tık diye kapandı.

Evime doğru yürürken çimenler ayaklarımızın altında nemli. Yakınlarda birkaç hortum oluştuğunu bilmeseydiniz, bunun sıradan bir yağmurlu sonbahar günü olduğunu düşünmek kolay olurdu. Fırtınaların böylesi bir yıkım bırakıp da asla arkalarına bakmamaları beni şaşırtmaya devam ediyor.

Eve girmemize izin verdiğimde Lucky doğruca banyoya yöneldi. Ben de onu takip ediyorum, Lucky kirli kıyafetlerini çıkarmaya başladığında kapıda duruyorum.

"Soyun Ellis," diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

İçime keskin bir nefes çekiyorum ama dediğini yapıyorum, giysilerimi teker teker soyuyorum. Kirli halleri düşünüldüğünde bu hiç de zor değil ama Lucky buna aldırıyor gibi görünüyor. Sanki her şey onun elindeymiş gibi beni izliyor.

Gözleri yavaşça her santimimde geziniyor. Yanı başımızda su ısınırken benimkiler de ona aynısını yapıyor.

Lucky'yi birden fazla kez giyinik gördüm ama onu hiç tamamen çıplak görmemiştim. Vücudu zayıf, karnı düz ve kaslarının belli belirsiz hatları var. Açık teninde birkaç çil var ama çok fazla değil ve soluk sarı saçları göbeğinden sikine kadar uzanıyor. Her santimi muhteşem. Saatlerce, günlerce, bir ömür boyu bakabilirim ve asla sıkılmam.

Böyle bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Lucky duşa girdi. "El."

Sesi beni harekete geçiriyor ve başka bir şey yapamadan onu takip ediyorum. Su ayaklarıma vurdukça ısınıyor ve havada buhar oluşmaya başladı bile. Buharın içinden Lucky geçiyor, önü bana dönük. Saçlarını hızla ıslatıp koyulaştıran duş başlığının altında başını geriye doğru eğiyor. Gözleri kapalı, ağzı açık ve su damlaları göğsünden aşağıya doğru iniyor, tıpkı yeni bir varış noktasının haritasını çıkaran dereler gibi. Ellerimi onlara doğru kaldırıp tenindeki yolları takip ediyorum ve Lucky bana bakmak için başını eğiyor.

Yıllar boyunca, ne zaman kendimi durduramayacak kadar güçsüz olsam Lucky'yi hayal ettim. Benden önce nasıl görüneceğini merak ettim. Keşfetme şansım olsaydı teninin ne kadar pürüzsüz olacağını merak ettim. Hatta horozunun şeklini ve eğimini merak ettim, şimdi olduğu gibi önümde olsaydı ne yapacağımı hayal ettim.

Ama bundan da öte, hangi koşulların bizi bir araya getireceğini merak ediyordum. bencil düşünceyi kafamdan silmeden önce onu nasıl ele geçirebileceğimi düşündüm. Lucky imrenilecek, sahip olunacak biri değildi. Ama işte burada. Bir şekilde benim, kendi seçimiyle. Tutmak, değer vermek ve beslemek için benim. Özgürce sevmek için benim.

Aramızdaki mesafeyle bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyorum ve bir yanımda onu öyle ya da böyle kaybedeceğimden korkuyor. Ama bunu elde edeceğimi hiç düşünmemiştim ve geri veremem. Ondan isteyerek vazgeçmem; yapamam. Vazgeçmeyeceğim.

Lucky'nin gözleri beni izlerken kutup karı gibi açık mavi. Bir an için krem rengi kürkü ve keskin, kediye benzeyen gözleriyle bir tilkiyi anımsıyorum. Nerede olsun o her zaman vahşiydi, benim ateşböceğim. Ve şimdi o solgun gözlerinde görebiliyorum, maceracı ve özgür bir şeyin kıvılcımını.

Bir adım öne çıkıp dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde hiç itiraz etmiyor. Aramızdaki hava ısınırken, buhardan daha ağır bir şeyle ağırlaşırken, bir iç çekişle ayrılıyorlar, sıcak ve benimkine karşı teslim oluyorlar. Gözleri kayarak kapanıyor ve bedenini kendime çekerken ellerim pürüzsüz, ıslak teninde geziniyor. Aletim doluyor ama bu sonradan aklıma gelen bir şey, odak nokta değil. Lucky'nin dudaklarının şekline, üst ve alt kısımlarının farklı oluşuna kendimi fazla kaptırmışım. Lucky'nin gırtlğından çıkan yumuşak iç çekişler ve biz birbirimize yaklaştıkça başının geriye doğru eğilmesi beni büyölüyor; ellerim saçlarında, onunki de kıkımda.

Belki de bunalmış hissetmeliyim. Ya da gergin. Belki de Lucky'nin benim hakkımda ne düşündüğünden endişelenmeli ya da bunu doğru yapıp yapmadığımı merak etmeliyim. Ama bunların hiçbirinin önemi yok. Görünüşe göre en başından beri hep o ve ben vardık. Lucky bu konuda haklıydı. Onun hayatıma girmesi bir başlangıç noktasıydı. Tanımlayıcıydı ve ondan sonra gelen her şey onun etrafında döndü. Nasıl olmasın ki?

Hâlâ sorularım olabilir. Hatta aklımın kenarlarında gezinen endişeler. Ama konu *bu* olduğunda? Utangaçlığa yer yok. Bana beden ve ruhen sahip olan kişiden saklanmak yok. Ben her zaman onun oldum.

Ve şimdi, o *istiyor*.

Parmakları kıkımı sıkarken Lucky'nin dili benimkini selamlıyor. Beni daha da yaklaştırıyor, elektriksel dürtülerimi ateşleyecek şekilde kalçama sürtünüyor. Aleti sertleşmişti ve onu hiç boşaltamadığım gerçeğinin farkındaydım.

İkimizi de döndürerek Lucky'yi duvara yaslıyorum. Gözlerini kırıştırarak açıyor ve onu içine alacak kadar geri çekilmemi izliyor. Göğsü kızarmış, sıcaktan mı yoksa uyarılmasından mı, emin değilim. Belki ikisi de. Aleti pembemsi kırmızı renkte, neredeyse göğsündeki renk tonuyla eşleşiyor. Birinden diğerine iz sürerek kan akışının haritasını çıkarıyorum. Kalpten alete. Aşktan şehvete.

Elimi onun etrafına sarıp aletini pompaladığımda Lucky nefes alıyor. Kavrıldığımda sıcak, hareket tanıdık ama his tamamen yeni ve kendi aletim sempatik bir zevkle zonkluyor. Sonunda fantezilerimde başrol oynayan tek kişiye dokunuyor olmam beni şaşırtmıyor.

Hayallerimin gerçeğe hiçbir ilgisi yok.

"Tanrım, El," diye nefes alıyor Lucky, sonunda sessizliği bozarak. Kalçaları beni kavlıyor ve dudaklarını yalıyor, gözleri yüzümde, benimkiler herhangi bir yerde durmakta zorlansa bile. "Yapar mısın?" diye inliyor.

"Buraya mı geldin? İhtiyacım var... Tanrım, gerçek olduğunu bilmem gerek. Bunun gerçek olduğunu."

Açıklamasına gerek yok çünkü nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Lucky'nin beni öne doğru çekmesine izin veriyorum, o elimi savuştururken bile vücutlarımızı sıcak bir baskıda bir araya getiriyorum. Bacağını kalçamın üzerinden geçirip ağzımı onunkine doğru itiyor ve birbirimize kilitlendiğimiz anda Lucky elini siklerimizin etrafına doluyor. Ağzının içine bir inilti kekeliyorum, kalçalarım kendi kendine yumruk atıyor.

"Evet, Ellis," diyor Lucky, sesi nefes nefese, dudakları dudaklarıma değiyor. "Aynen böyle. Yapma *Tanrım*. Durma."

Boy farkımız göz önüne alındığında aç en iyisi değil, ancak Lucky'nin kalçamın etrafına sarılmış bacağı boşluğu kapatmaya yardımcı oluyor ve yumruğunun sıkı sınırları içinde horozuna karşı öğütmeme izin veriyor. Lucky hiçbir yere gitmediğimden emin olunca ikinci bir elini boylarımızın etrafına sararak her iki tarafa da baskı uyguluyor. Kıvılcımlar tenimin her santiminde dans ederken yarım yamalak öpüşmelerimize zar zor odaklanabiliyorum. Lucky beni cesaretlendirirken ellerim tutmaya çalışıyor, avuç içlerim ıslak etin üzerinde kayıyor.

"*Siktir*. Evet, bu mükemmel bebeğim. İyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Bana *bebeğim* demesi hoşuma gidiyor. Bu sevgi sözcüğünü daha önce de duymuştum ama Lucky'nin dudaklarında daha sıcak. *Sahiplenici*. Bu bir iddia, alacağımı hiç düşünmediğim bir hediye.

"Seni çok istiyorum," diyor kısık sesle, kelimeler bir itiraf gibi. "Tanrım, El, sana *ihtiyacım var*. Sana her zaman ihtiyacım var."

Homurdanıyorum, Lucky'nin dudaklarını kovalıyorum, bunu kastettiğini, burada olduğunu, benimle olduğunu kanıtlamak için çaresizce. Ağzı bir anda benimkine karışıyor, ben yumruklarını sikerken elleri sabit duruyor. Sikine karşı sik. Ben hareket ettikçe sikinin başı benimkine sürtünüyor ve tüm vücudum hassaslaşıyor, sinir uçlarım elektrik gibi çatırdıyor ve kıvılcımlanıyor.

Taşaklarım yukarı doğru çekildiğinde ve bir an daha kendimi tutamayacağımı anladığımda, parmaklarımı Lucky'nin saçlarına geçirip onu kendime doğru tutuyorum, ben sarsılıp bedenlerimizin arasına dökülürken iniltimi emmesine izin veriyorum. Orgazmım uzun bir süre boyunca zirveye ulaşırken dikkati aletime odaklanmış bir şekilde beni ovuyor - boşlukta süzülüyor, süzülüyor - ta ki sonunda diğer tarafa düşene kadar, ağzım hala Lucky'ninkiyle kaynaşmış, bedenim onunkini duvara bastırıyor.

Kendime geldiğimde hafifçe geri çekiliyorum ve Lucky'nin gözleri parlıyor. "Ellis," diye inliyor, şimdi hızla eliyle kendini beceriyor.

Kollarımı sıkıca kavrarken onu avucumun içine alıp pompalıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor nefes nefese kalışları arasında.

Onu sarsarken saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum, sesimi ona güzel olanın *kendisi olduğunu* söyleyecek kadar uyumlu hale getiremiyorum. Her zaman öyleydi. Ama sonra Lucky'nin gözleri açılıyor ve elimde şişmeye başlıyor. Bakışlarım karnına ve yumruğuma yayılan dölleri yakalamak için tam zamanında aşağı doğru kayıyor. Dudaklarından çıkan her bir nefesi ve kekeleyerek çıkardığı iniltiyi kataloglarken bile gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum. Adımı duyduğumda gözlerimi ona dikiyorum.

"El."

Lucky'nin bakışları kapüşonlu ve duvardan uzaklaşmadan önce elimi nazikçe itiyor. Bir anda kollarını bana doluyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor ve ben de ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Saçlarını henüz yıkamamış ve hala narenciye gibi kokuyor. Ve onun bana sokulmuş hissi normalin en iyisi. Bu *biziz, El. Sen ve ben. Her zaman için.* Ama aynı zamanda daha fazlası. Henüz toprağa yerleşmemiş bir şey. Bir tohum, o kadar olasılıklarla dolu ki göz kamaştırıcı, yine de kırılğan ve yeni, henüz toprağa ekilmemiş. O tohum hala uçup gidebilir, büyümeye fırsat bulamadan rüzgar tarafından alınabilir.

Bunun biz olmayacağımıza inanmak istiyorum. Bu noktaya gelene kadar yaşadıklarımızdan sonra hiçbir şeyin Lucky'yi benden alamayacağına. Ama onu nasıl tutabilirim? Uçması gereken bir yaratığı nasıl elimde tutabilirim?

"Ellis," diyor Lucky sessizce, göğsümden geri çekilerek. Duşun buharı kesildi, bu da muhtemelen sıcak suyumuzun bittiği anlamına geliyor, ama Lucky bu konuda hiç endişeli görünmüyor. Odak noktası benim üzerimde. "Bugünün çok yoğun geçtiğini biliyorum ama bu işi çözeceğiz, tamam mı? Bizimkileri ziyaret ettikten sonra seninle yatacağım. Burada ya da ailemin yanında, umurumda değil. Ama bu gece seni bırakmayacağım."

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırıyor ve ben de hızlıca başımı sallıyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde devam eder. "Ve yarın, konuşacağız. Bir daha bu kadar uzun kalmayacağım. Yapamam..." Biraz sertçe yutkunuyor. "Bizim için geri dönüş yok, El. Bundan sonra olmaz."

Hayır, .

"Tamam," diyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Tamam. Hadi o zaman."

Lucky bana sabun kalıbını uzatıyor ve serin suda hızlıca temizleniyoruz. Gecenin büyük bir kısmını ailemizle geçiriyoruz, hepimiz güvende, sağlıklı ve bütün olduğumuz konusunda kendimizi rahatlatıyoruz. Gece sona erdiğinde Lucky beni eve kadar takip ediyor ve sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi yatağıma tırmanıyor.

Gün onu yakaladığında kısa bir süre ağlıyor. Ama ona sarılıyorum, bu ayrıcalık için şükrediyorum ve sonunda gözyaşları kuruyor. Bir süre sonra konuştuğunda sesi o kadar sessiz ve uykulu ki neredeyse kaçırıyordum.

"Bu gerçek, El. Sen ve ben, bu gerçek."

Ona daha sıkı sarılıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğinden eminim. Elini onaylarcasına göğsümün üzerine koyuyor ve nefesleri tenimde tembelce dolaşüyor. Ay pencereden yumuşak ışıltısını gönderirken Lucky uykuya dalıyor.

Ve bir ateşböceğini avuçlarımda kucaklamanın ne demek olduğunu öğreniyorum.

Bölüm 24

Şanslı

Uyandığımda Ellis yatakta değildi. Dünkü olaylardan sonra vücudum kaskatı kesilmişti, bu yüzden bir dakikalığına dönüp geriniyorum. Pencereden gelen ışık bana muhtemelen sabahın geç saatleri olduğunu söylüyor, bu yüzden Ellis'in gitmiş olmasına o kadar da şaşırmadım. Kırgın da değilim. Aslında, son yirmi dört saat içinde aramızda olup bitenleri düşünürken tam olarak nerede olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onunla birlikte midemde tanıdık bir kelebek uçuşuyor. Kendimi yeniden on altı yaşında hissediyorum, Ellis'in düşünceleri zihnimi doldururken biraz aşk sarhoşu oluyorum. Ama artık hayallerim gerçeğe dayanıyor ve Ellis artık bir çocuk değil, bir erkek. Daha dün gece elini sikime dolamış bir adam. Bana sanki daha büyük bir şeyin anahtarıymışım gibi bakan bir adam.

Bunu daha önce nasıl görmedim bilmiyorum. Elimdeki tek açıklama Ellis'in bunu bilmemi istemediği. Duygularını sıkı sıkıya sakladı ve bunun için onu suçlayamam bile. Ben de aynısını yaptım, asla geri dönmeyeceklerini varsayarak. Ellis başkaları gibi değil; bunu hep biliyordum. O benim için önemli. Kaybedilmeyecek kadar önemli.

Belki de bu yüzden kendime hiçbir şey söylemedim. Arkadaşımı kaybetme fikrine dayanamadım.

Yatak odasından dışarı adımımı attığımda burnuma çarpan ilk şey kahve kokusu oluyor. Sabah ihtiyaçlarımı gidermek için önce banyoya uğruyorum. Dün gece olduğu gibi, düşün bir tarafındaki tutunma barını fark ediyorum. Birkaç yıl önce orada değildi. Tuvaletin yanına sıkıştırılmış portatif bir duş oturağı da var. Bayan Cole'un ilerleyen semptomlarının kanıtlarını görünce göğsüm sıkışıyor.

Kahveyi tam da beklediğim yerde buluyorum: mutfakta. Cezvede ne kadar zamandır ısındığı için tadı biraz yanmış ama yine de bir fiske krema ekleyip içiyorum. Ellis'e gitmek için sabırsızlanıyorum ama önce telefonumu kontrol ediyorum, Danil'in Girit ziyaretimizin geri kalanı için güncellenmiş bir seyahat programı göndereceğini biliyorum. Yeni uçuş planımı gördüğümde iç çekişim biraz daha ağırlaşıyor. Yarın şafak sökmeden yola çıkıyorum.

Kahvemi içtikten sonra fincanı temizliyor ve arka kapıya gitmeden önce kurutma rafına koyuyorum.

"Günaydın, Lucky."

Bayan Cole'un selamıyla neredeyse zıplayacaktım. Oturma odasında oturuyor, kucağında krem rengi bir battaniye var. Yanındaki masada buzlu bir çay ve elinde bir bulmacaya açılmış bir tablet var. Buradan geçerken onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum, ona doğru adım atarak.

Bana gülümsüyor. "Ellis ikinizin artık çıktığını söylüyor."

Neredeyse kahkaha atacaktım. İnsanların ne düşüneceği konusunda endişelenmeden ileri atılmak Ellis'e kalmış. Aslında hiç düşünmedi.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Evet," diyorum ona. "Sanırım öyleyiz."

Bulmacasına bir cevap yazarken başını sallayarak mırıldanıyor.

"Şaşırmış görünmüyorsun," diye not ediyorum.

"Hayır," diyor basitçe. "Ne zaman gidiyorsun?"

Midem bulanıyor. "Yarın. İdeal olmadığını biliyorum. Yani işim. Çok seyahat ediyorum ve New York'ta yaşıyorum ama bir yolunu buluruz. I-"

"Lucky, tatlım," diyor Bayan Cole, sözümü nazikçe keserek. Tabletini bir kenara bırakıyor, eli hafifçe titriyor. Ellis'inkinin aksine gözleri ela renginde ve beni nazikçe değerlendiriyor. "Bunun için endişelenmiyorum. Siz ikiniz yıllardır birbirinizin etrafında dönüp duruyorsunuz. Sonunda birbirinizi yakaladığınıza göre mesafe gibi bir şeyin sizi durdurmasına izin vereceğinizi sanmıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Birbirimiz dışında gerçekten bu kadar açık ?

"Buraya gel," diyor kollarını açarak. "Bana bir sarıl, sonra da git günü oğlumla geçir, bunu istediğini biliyorum."

Davetini kabul ediyorum, Bayan Cole kollarını sandalyesinden bana sararken eğiliyorum. Göğsüm sıkışıyor; kabullenme, sevgi, rahatlama ve endişe karışımı bir his. Ayrıldığımızda, ben çocukken yaptığı gibi yanağımı okşuyor. Elimde olmadan kıkırdıyorum.

"Teşekkürler Bayan Cole," diyorum ona, umarım anlayışla karşılar.

Bana başıyla onay verdi. "Her zaman aileden biri olacaksın, Lucky. Bunu sakın unutma."

bir yumruyla Bayan Cole'u bulmacasıyla baş başa bırakıp dışarı çıkıyorum ve sürgülü kapıyı arkamdan kapatıyorum. İçgüdüsel olarak ufuk çizgisini kontrol ediyorum ama fırtına geçmiş, geriye sadece mavi gökyüzü kalmış. Yine de serin sonbahar hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Merdivenleri kullanarak siloya doğru ilerliyorum. Tarlanın kenarında yüksek bir fener gibi duruyor, yapı eski ve yıpranmış ama hala güçlü duruyor. Eskiden perili olduğunu düşünürdüm ama şimdi silo sıcak ve rahat bir yer. Bunu Ellis'in yaptığından hiç şüphem yok.

Oraya vardığımda kapı açıktı, içerisi loştu. Gözlerimin alışması sadece bir an alıyor ve alıştıktan sonra Ellis'i arıyorum. Onu gördüğümde biraz tökezliyorum ve sonra duruyorum.

Ellis tuğla fırının önünde, sırtı bana dönük. Kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek giyiyor. Sırtı terden sıırıslıkm olmuş - bu görüntünün bu kadar seksi olmaya hakkı yok - ve önüne ağır bir önlük bağlamış. Eldiven giymiyor, acaba bu kadar hassas bir iş için engel teşkil edeceği için mi diye düşünüyorum ama fırının ısı muazzam görünüyor. Tuğladaki küçük pencerenin içinden turuncu bir parıltı yayılıyor ve şimdi baktığımda, duvara doğru uzanan, fazla ısıyı ve dumanı silodan dışarı yönlendiren bir havalandırma bacası olduğunu fark ediyorum.

Bütün bunları yaptığına inanamıyorum.

Ellis'i burada olduğum konusunda uyarmak yerine izliyorum. Fırının yanında metal bir masa var, odanın ortasındaki büyük ahşap tezgahdan çok daha küçük. Ellis ona dönüyor, sıcak, erimiş cam gibi görünen şeyi yüzeyinde yuvarlıyor. Dövülebilir madde ateş gibi turuncudur ve uzun, metal bir çubuğun ucuna yapışmıştır. Ellis çubuğa üflemeden önce masadan kaldırıyor ve cam şişiyor. Onu, bir tezgahın üzerindeki metal bir çerçeveye benzeyen, tanımadığım başka bir aletin üzerine yuvarlıyor ve sonra tekrar ısıya veriyor.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca izliyorum, ama bundan çok daha az olduğuna eminim. Sürecin istikrarlı tekrarından gözümü alamıyorum. Ellis'in ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama adımları ezbere biliyor gibi görünüyor. Aletler de kullanıyor - pense, daha küçük çubuklar ve adını bilmediğim başka şeyler. Çok geçmeden metal çubuğun ucundaki nesneye vuruyor. Kırılacağından emin olarak irkiliyorum ama kırılmıyor. Zarar görmeden duruyor, cam soğuduğu için güzelce renklenmiş. Dekoratif bir küre, mor ve altının girdaplı tonlarıyla mükemmel bir şekilde yuvarlak.

Ellis önlüğünü çıkarmaya başladığında beni fark etti. Bir an hareketsiz kaldı, gözleri benimkilerle birleşti ve sonra önlüğü bir kancaya taktı. Kollarını dirseklerine kadar itmeden önce alnını siliyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

Ellis bana doğru yürüyor, çenemi sıkıyor ve başımı ileri geri hareket ettiriyor. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yok ama başparmağını alt dudakımda gezdirmekten önce saçlarımı bir kenara fırçalıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Bakışlarındaki yumuşaklık, cevabı gibi beni de etkiliyor.

"Bakıyorum." "Beni milyonlarca kez gördün," diyorum kalbim çarparak.

Yüz ifadesi ne kadar aptal olduğumu anlatmayı başarırken dizlerimin bağına da çözüyor. "Asla yeterli değil."

Lanet olsun.

"Şimdi seni öpeceğim," haber verdim.

"Terli."

"Umurumda değil."

Dudaklarım dudaklarıyla buluştuğunda Ellis ama hemen başını topuklarıma düşmeme yetecek kadar eğiyor. Dokunuşumun altında sıcak, kendisi bir fırın ve ben açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona tutunuyorum. Ne kadar nafîle görünürse görünsün, her zaman bir parçam umutsuzca burada son bulacağımı umuyordu. Bunun peşini bırakamazdım, bu ihtimali aklımdan çıkaramazdım. Onu çok fazla istedim ve şimdi bile bu yeterli değil. Deddiği gibi, *asla* yeterli olmayacak. Bu adamı istemediğim bir zaman asla olmayacak. Ona açlık duymayacağım.

Ellis'in dudakları sıcak ve elleri yüzümü sarıyor. Isırmak ve pençelerimle yaklaşmak istiyorum ama gece olmadan önce sadece yarım günümüz var ve Ellis'e bir randevu sözü verdim.

Bu yüzden, sahip olduğumu düşündüğümde çok daha fazla sabırla, öpücüğü nazıkçe bırakıp geri çekiliyorum. Ellis'in saçları biraz nemli, alına doğru kıvrılıyor ve gözleri sorgulayarak benimkiler arasında gidip geliyor.

"Randevuya çıkıyoruz," diyorum

ona. Başını eğdi.

"Al," diye açıkladım. "Seni başka zaman dışarı çıkaracağım. Ama bugün sadece burada seninle olmak istiyorum."

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Ne zaman gidiyorsun?" Kalbim sıkışıyor. "Yarın sabah."

"Tamam."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başını sallar. "Yapma. Öğle yemeği?"

"Evet," diyorum ellerimi kollarının üzerinde gezdirerek. Tıpkı Ellis gibi güçlüdürler ve kahverengi saçlarla kaplıdır. Bir oduncu, Danil

onu aradı. Kesinlikle öyle bir yapısı var. "Önce temizlenmen gerekiyor mu?"

Ellis kafasını arkaya eğmeden önce başını sallıyor. Sanırım onun da ateşi söndürmesi gerekiyor.

"Bir saat sonra burada buluşmaya ne dersin?" Ben de öyle dedim. "Zaten gidip birkaç şey almam gerekiyor. Bu sana yeterli zamanı verir mi?"

Dudakları köşeden kalkıyor. "Bu bir randevu."

Ondan sonra ona bir öpücük daha vermekten kendimi alamıyorum. Giderken kapının önünde bir an durup Ellis'in aletlerini yerleştirmesini izliyorum. Ellis'in her zaman sert ve doğal bir şekilde yakışıklı olduğunu düşünmüşümdür. Onda zerre kadar gösteriş yok. Varlıklarını göstermez ya da başkalarını pohpohlamaya çalışmaz. Nasıl flört edileceğini bildiğinden bile emin değilim. Ama bunların hiçbirini yapmasına gerek yok. Ne olursa olsun beni bir mıknaş gibi çekiyor, çekiciliği inkar edilemez.

İç çekerek gitmek için dönüyorum, ama gözlerim yukarıda asılı duran cam ateşböceklerine takılınca bir kez daha duraklıyorum. Sanki canlıymışlar gibi titriyor gibiler. Nedenini bilmediğim bir şekilde sızlayan kalbimle kapıdan çıkıyorum.

Malzemeleri almak o kadar da uzun sürmüyor. Önce annem beni kiralık arabama götürüyor, sonra da markete gidip basit bir öğle yemeği için gerekli malzemeleri alıyorum. Ellis'in kitabından bir sayfa alarak, her şeyi silonun dışındaki bir battaniyenin üzerine kuruyorum. Havada bir serinlik var ama güneş bizi sıcak tutacak kadar parlak.

Ellis saat dolmadan biraz önce geldi, üstünü değiştirmiş ve yeni duş almış görünüyordu. *Yapabileceğimi* hatırlamadan önce onu iyice içime çekmek için kendimi neredeyse durduruyorum. Eğer Ellis onu süzmemi umursuyorsa bile bunu belli etmiyor. Yanıma oturuyor, battaniyeyi dikkatle çekiştirirken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"İyi fikirlerin var," diyorum ona.

Bir kakhaha attı.

"Annen iyi mi?" Kontrol ettim. Daha önce keyfi yerinde görünüyordu ama Ellis'in ona göz kulak olmayı sevdiğini biliyorum.

Başını sallayıp bacağıma sıkıyor. "Ona bizden bahsetmişsin."

Başka bir sıkıştırma.

"Bir erkekle birlikte olmak sana garip geliyor mu?" Kendimi sorarken buluyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bana "*Neden olsun ki?*" diye sorduğunu hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Belki de heteroseksüel olduğunu varsaydıysan, o zaman-"

Başını hızlıca sallar. "Tahmin etmemiştim." Sanki söylemek istediği başka şeyler varmış gibi dudaklarını kıvrıyor, ben de bekliyorum. "Garip değil. Sensin."

İşte yine o kelebekler.

Öne eğilip onu öpmeden önce bir nefes alıyorum. Küçük, iffetli ama Ellis olduğu için o kadar da küçük değil. Kirli sakalı bana sürtünüyor, başparmağı yanağımı okşuyor ve kendimi kök salmış ve ısınmış, güneşte öpülmüş ve yumuşak hissediyorum.

Arkama yaslandığımda, ellerimi meşgul etmek ve önümdeki adamdan uzak tutmak için getirdiğim yiyecekleri açmaya başladım. En azından şimdilik. "Bana cam üflemeği anlatır mısın?" diye sordum.

Öğle yemeğimizi hazırlarken Ellis başını sallıyor ve daha önce pek çok kez olduğu gibi oturup konuşuyoruz ve sadece aynı mekân ve zamanda *var oluyoruz*. Nasıl oluyor da her zaman yeni hissediyorum, sanki öğrenecek daha çok şey varmış gibi. Keşfedilecek daha çok şey.

Ellis bana siloyu nasıl dönüştürdüğünü anlattı. Camı şekillendirmek için yaptığı ilk denemeleri. Bana katıldığı bir atölye çalışmasından ve satmaya karar verdiği ilk parçadan bahsediyor. Ben de ona işimden, daha önce paylaşmadığım ufak tefek şeylerden ve görevimi tamamlamak için Girit'e nasıl geri döneceğimden bahsediyorum. Daha sonra New York'ta durmam gerektiğini çünkü derginin beni ve Danil'i Grönland'a göndereceğini ve yanımda doğru ekipman olmadığını söylüyorum. Ellis beni anladığını söylüyor ama onun da benimle aynı aciliyeti hissettiğini, birlikte geçireceğimiz son günü en iyi şekilde değerlendirmek istediğini hissediyorum.

Sonunda battaniyenin üzerine yayıldığımızda, yemeğimizin kalıntıları bir kenara itildiğinde benim için sürpriz değil. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Ya da dudaklarımdan. Dik oturmaya başladık, ben Ellis'in kucağındaydım. Sonra o uzanıyor. Sonunda ben onun altında kalıyorum, tüm o ağırlık beni yere iyice bastırıyor. Bana sürtünüyor, ağızlarımız kilitleniyor, ikimiz azgın gençler gibi mücadele ediyoruz.

Bunu hiç yaşamamıştı, kendime hatırlatıyorum. Tüm bunlar onun için yeni. Bu benim için de yeni hissettiriyor.

"El," diye inliyorum, bacaklarım beline dolanıyor. Homurdanıyor, dilimle buluşuyor.

O geri çekilene kadar tekrar konuşamıyorum. "Başka biriyle birlikte olmanı istemiyorum," diyorum, ses tonum amaçladığımdan biraz daha sert, telaşlı kelimelerim olması yalvarmadan çok bir talep gibi geliyor.

Homurdanıyor.

"Ne?" Ellis bana sırtarak bakarken nefesim kesilerek soruyorum.

Başını sallıyor, bir kolunun üzerinde doğruluyor, eli saçlarımla oynuyor.

"Kaç kez?" diyor. "Sadece sen. Senden başka kimse."

Yavaş bir nefes veriyorum, kalp atışlarım sakinleşiyor. "Tamam.

Tamam." *Şimdi anladığına emin misin* der gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Evet," diyorum, onu tekrar kendime doğru çekerek. "Sadece biz." Ereksiyonu kalçama yaslanıyor, kalın uzunluğunu görmezden gelmek imkânsız.

"El. Ağzımı üzerinde istiyorum."

Titremeye başlamadan önce hareketsiz kalıyor, dudakları neredeyse benimkilere yapışıyor. Başını sallayarak yüzünü boynuma indiriyor.

"Öyle mi?" Ona sürtünerek kontrol ediyorum. Bana karşı ofluyor, bu net bir evet demek.

"O zaman gel."

Onu itip ayağa kalktığımda Ellis şaşkın görünüyor ama soru sormadan beni takip ediyor. Hâlâ öğleden sonra olduğunu düşünürsek, açıkta yakalanma riskini almak istemiyorum, bu pek olası değil. Bu yüzden Ellis'i tarlaya doğru çekiyorum, iyice gizlenene kadar dar mısır sıralarından aşağı iniyorum. Sonra dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Pantolonunun fermuarını açıp kalçalarına kadar indirirken Ellis'in göğsü inip kalkıyor. Sırada boxer külotu var. Yakında bir gün, bu adamın her santimetresinin tadını hak ettiği şekilde çıkaracağım. Ona saatlerce, durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar tapacağım. Aceleye gelmeyecek, toprak ve mısır tarlasında da olmayacak.

Ama bugün o gün değil.

Ağzımı sikinin etrafına kaydırduğımda Ellis homurdanıyor. Her yüz ifadesini izliyor, onu uçuran noktaları arıyorum. Dilimi şaftı ve horoz başı boyunca gezdiriyorum, dudaklarımla onu çınlatıyorum, parmaklarımı uyluklarına sokuyorum ve taşaklarına daha nazik bir dokunuş sunuyorum. Oral seks uzun sürmüyor ama önemli değil. İltifatı olduğu gibi kabul ediyorum ve sadece bana sunulan bu anıyı biriktiriyorum.

Boşalmadan önce siki dilimin üzerinde kabarıyor. Beni kendine çekmemek için çok uğraşıyor ama saçlarımdaki parmakları geriliyor ve savaşı kaybettiğini anlayabiliyorum. Boğazımı açıyorum, o orgazmını yaşarken ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin veriyorum. Üstümde yükselen cüssesi beni kıvrandırmaya ve nefessiz bırakmaya yetiyor, bana asla zarar vermeyeceğini, beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Sadece korurdu.

Benim Ellis'im.

Kuruyan Ellis dudaklarımdan çekiliyor. "Şans," diye .

"İyi mi?" Ağzımın kenarını silerek biraz arsızca soruyorum.

İç çamaşırını ve pantolonunu çekiştirerek yerine yerleştiriyor, düğmelerini ilikleme zahmetine girmiyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri tekrar saçlarıma dolanıyor ve bana bakıyor. Sadece bakıyor.

Sessizlikte hiç onun yanında olduğum kadar rahat olmamıştım.

Sonunda beni öpüyor, sert, talepkâr bir şey. "miyim?" diye soruyor.

"Ne yapabilir misin?"

"Ağzım," diyor, eli kasıklarına gidiyor.

Kalçalarım öne doğru seğiriyor, uzun zamandır ihmal ettiğim sikim onun dokunuşuyla zonkluyor. "Eğer eminsen," diye çıkıyorum ağzından, varlığımın her zerresi hararetle onayladığımı haykırırken bile. *Evet, evet, evet.*

"Elbette," diyor ve beni nazıkçe yere doğru itiyor. Parmakları kalçalarımın ve karnımın alt kısmında gezinirken bile pantolonumu açmakta tereddüt etmiyor. Acele etmiyor, tenime dokunuyor, nazık öpücükler konduruyor ve sonunda külotumu sikimi serbest bırakacak kadar aşağı çekmeden önce ihtiyacımı kaynama noktasına getiriyor. Sonra onu eline alıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yanlış bir yol yok," diyorum ona. "Beni ısıрма ve aramız iyi olsun."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha atıyor ama dudaklarında bir gülümseme de var. Beni çok şaşırtacak şekilde yüzünü yavaşça eğiyor, son anda başını çeviriyor ve tacımın yan tarafını hafifçe ısırtıyor.

Bir kahkaha atarken tüm vücudumu saran bir zonklama ile ona doğru eğiliyorum. "Tamam, belki biraz ısırabilirim," diye kabul ediyorum.

Ayakta olsaydım sırtışı beni devirirdi.

Ellis'in dilinin düz kısmı sikimin ucunda gezindiğinde gözlerim kapanıyor. Beni ağzına alıyor ve nefesimi kontrol etmek için çok çalışmam gerekiyor. Aşağı yukarı kayıyor, eli keşfederken tabanımı sabit tutuyor. Özensiz ve acemice ama hayatımda hissettiğim en güzel şey. Güneş yüzüme vururken sıcak, mısır saplarının alçak yaprakları kollarımı okşuyor ve tanıştığımız bu yerde Ellis ve benden başka hiçbir şey yok. Başladığımız bu yerde.

"El," diye uyarıyorum, yaklaşarak. Çabalarını yeniden artırıyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikeyorum, bunun beni uçuruma sürükleyeceğini biliyor ama bir anı daha kaçırmak istemiyorum.

Boşaldığımda, solar pleksusuma inen bir yumruk gibi, aynı anda hem ruhumu tüketiyor hem de rahatlatıyor. Sadece onunla yaşadığım o ev hissi. Dağların gümbürtüsü ve tarlalardan geçen rüzgârın öpücüğü ve bu aşk. *Tanrım*, bu aşk, tamamen, saf ve mutlak.

Ellis'i sevdiğim gibi bir başkasını asla sevmeyeceğim ve sevmek de istemiyorum. O öyle. Her zaman öyleydi. Ve birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez, onun kahverengi gözlerine baktığımda, Ellis'e bağlı olan parçamın bir karşılığı olduğunu biliyorum. Eşit bir çekim.

Bayan Cole haklıydı. Ne olursa olsun, hiçbir şey bizi ayıramaz. Her zaman birbirimize geri döneceğiz, tekrar ve tekrar.

Bölüm 25

Ellis

"Gitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor Lucky, dudakları benimkileri sıyrarak.

Senin de yapmanı istemiyorum. Henüz istemiyorum.

Kollarımı ona doluyorum, sanki onu sonsuza dek yanımda hapsedebilecekmişim gibi bacağımla onunkinin üzerine atıyorum. Zaten yarım saattir ayaktayız, kaçınılmaz olanı erteliyoruz. Lucky'nin bir an önce gitmesi gerekiyor.

Onu bırakmaya hazır değilim.

Lucky dudağımı kendi dudağının arasında yakalıyor, ağzımla sertçe buluşmadan önce dili bana sürtünüyor. Yine benim yatağımdayız, sanki bizi dünyanın geri kalanından bir şekilde saklayabileceklermiş gibi çarşafın altına sarılmışız. Lucky'nin yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Karanlıkta yıkanıyor ama dış hatları tanıdık geliyor. Gür saçları, omuzlarının şekli. Dudaklarının hissi bile hızla alışmaya başladığım bir harita. Şimdiye kadar öpüşme eyleminin ne kadar samimi olabileceğini hiç bilmiyordum. Belki, muhtemelen, seksten bile daha fazla, her ne kadar bu konudaki deneyimim sınırlı olsa da.

Zamanın sonuna kadar Lucky'yi öpmekten başka bir şey yapamazdım ve bundan memnun olurdum. Onunla gökyüzünde bir olana kadar dönerdim, ikili yıldızlar yerçekimsel olarak birbirlerine bağlanırdı.

"Ellis," diyor Lucky sessizce. Telefonu çaldığında ağzıma doğru inliyor. "Lanet olsun. Zaman doldu."

Başımı sallıyorum, yüzünün yan tarafını izliyorum. Lucky elimi kaldıramadan yakalıyor ve dudaklarını avucuma getiriyor.

"Bu bir veda değil," diyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Biliyorum."

"En fazla üç hafta."

"Biliyorum," diye

tekrarladım.

"Arayacağım."

Biliyorum.

"Yapabilirsem her

gün." "Şans," diyorum

nazikçe.

Rahat bir nefes alır. "Seni özleyeceğim, Ellis. Her zaman özledim, ama şimdi..."

Evet. Şimdi daha çok acıyacak.

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında. Doğrulup yorganımızı fırlatmadan önce beni bir saniyeliğine sertçe öpüyor. Dışarı hâlâ karanlık, pencereden ışık gelmiyor. Lucky'nin çantası çoktan toplanmış, kapının yanında duruyor.

Dışarı çıkarken sessizdik. Annem uyuyor ama Lucky'nin ailesi uyanmış, evlerinin önünde bizi bekliyorlar. Lucky o tarafa yöneliyor, annesine ve babasına sarılıyor ve benim duymadığım yumuşak sözler söylüyor. Bay Buchanan Lucky'nin saçlarını karıştırıyor ve sonra Lucky bana doğru geliyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece o açık mavi gözleriyle bana bakıyor.

Gök mavisi mi? Robin'in yumurtası mı? Hâlâ bilmiyorum.

Lucky kollarını bana doladığında, bu sürpriz olmadı. Sarılmayı memnuniyetle karşılıyor, içim içimi yese de karşılık veriyorum. Aniden geri adım atmadan önce yüzü bir anlığına göğsüme gömülüyor. Tek kelime etmeden arkasını dönüyor ve ben de tam önümde duran bir şey için bu kadar acı çekmenin nasıl mümkün olduğunu merak ederek gidişini izliyorum.

Arabasına giden yolu yarılamıştı ki dönüp bana doğru kararlı adımlarla ilerlemeye başladı. Bir santim önüme gelene kadar durmuyor, avuç içleri yanaklarıma iniyor.

"Söz veriyorum yakında döneceğim," diyor, sesi kararlı. "Sen ve ben, değil mi El?"

Kavrayışına karşı başımı sallıyorum. *Her zaman.*

Sonra beni öpüyor. Bu bir yemin, tıpkı sözleri kadar bağlayıcı ve onu içimde, beni sıcak tutacağını bildiğim bir yere sokuyorum. Bu sefer o kadar çabuk çekip gitmiyor. Arkasına yaslandığında bana uzun uzun bakıyor, yüzü o kadar yakın ki loş ışıktaki gözbebeklerini oluşturan renk zerreciklerini görebiliyorum. Çok fazla renk tonu var. Belki de bu yüzden asla tam olarak belirleyemedim.

"Yakında," diye tekrarlıyor.

Başımı salladım, o da bıraktı.

Lucky arabasına doğru giderken bu kez durmaz. İçeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve yavaşça garaj yolundan geri geri gidiyor. Sanki göğsümde bir kanca varmış gibi hissediyorum, arabası yolda gözden kaybolurken sıkıca çekiyor. O noktayı ovuşturup lastiklerinden kalkan tozu izliyorum.

"Ona neden Lucky adını verdiğimizizi biliyor musun?" Bayan Buchanan yanımdaki çimlere basarak soruyor. Bay Buchanan içeri girerken paravan kapı kapanıyor.

Başımı sallıyorum.

"Beş benim uğurlu sayım," diyor. "Şubat'ın beşinde doğdum, Aralık'ın beşinde Ron'la tanıştım ve Mart'ın beşinde evlendik."

Güneş ufuk çizgisini aşmaya başlarken birkaç kuş ötüyor ve alacakaranlık şafağa hafif pembe bir parıltı gönderiyor. Lucky'nin arabasını artık göremiyorum.

"Lucky doğmadan önce dört kez hamile kalmıştım," diyor Bayan Buchanan. "O beşinciydi ve onu kucağıma aldığım anda onun bizim Lucky'miz olduğunu anladım. Mucize çocuğumuz."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona doğru baktım. Hiçbir fikrim yoktu.

Bayan Buchanan bir şey söylememi beklemiyor gibi görünüyor. Ellerini kazağının kollarında aşağı yukarı ovuşturarak devam ediyor. "Onun gidişini görmenin zor olduğunu biliyorum. Ama Lucky bir savaşçıdır. Her zaman öyleydi. Geri dönecektir, Ellis. Senin için savaşmaya değer olduğunu biliyor."

Lucky'nin annesi bana yumuşak bir gülümseme veriyor, kolumu sıkıyor ve dönüyor.

Bir süre daha kalıp evlerimizin önündeki boş yolu izliyorum.

İçeri girdiğimde saat hâlâ erkendi, bu yüzden annemin henüz uyanmamış olmasına şaşırmadım. Marcus nazikçe haftanın geri kalanında izin almam konusunda ısrar etti, ben de başka bir yerde olmak için acele etmeden dizüstü bilgisayarımın mutfak masasına yerleşmeden önce biraz yumurta ve tost yaptım.

Parmaklarım çok geçmeden yazmaya başlıyor, bu süreç bana tanıdık geliyor. Şimdi.

Hey, Luck. Rüya mı görüyorum diye düşünmeden . hissettiriyor.

Bir saatten az bir süre önce yatağımdaydın, çarşafarla aramda sıcacık ve yumuşacık bir şekilde sıkışmıştın. Seni orada o kadar çok hayal ettim ki, kafamın içinde döndürdüğüm başka bir fantezi olmadığına ikna olmadım. Ama... Sen buradaydın, bunu biliyorum. Benim için geldin. Geldin, beni öptün ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Hissettiğini bilmiyordum. Belki de bilmeliydim. Seni çok iyi tanıyorum; bunu benim de bilmem gerekirmiş gibi geliyor. Ama ben hatalıyım. Ve bunun nasıl işe yarayacağını anlamadım. Benim kanatlarım yok, Luck, senin gibi değil. Seni geride tutmaktan korkuyorum. Ama bana iyi olacağımızı, bir yolunu bulacağımızı söyledin ve ben de sana inandım.

Sana inanıyorum.

Camı ilk kez kırdığımda ve sana gitmeni söylediğimde on sekiz yaşındaydım. Dinlemedin, o zaman değil. Benim için kaldın çünkü acı çekiyordum.

Çünkü belki de sana ihtiyacım olduğunu biliyordun. Sana hâlâ ihtiyacım var ama gitmene izin verdim. Geri geleceğini söylemiştin. Söz vermiştin.

Sana inanıyorum.

Korkuyorum, Luck, ama seni her şeyden çok seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum, o yüzden lütfen güzel ateşböceğim, bir an önce bana geri dön. Geri dön, tek istediğim bu.

Bana gelmeye devam et.

Teslim etmeyi düşünüyorum. Bir an için imlecim düşmanın üzerinde geziniyor ve neredeyse gönder tuşuna basacağım. Ama sonra bunu da diğerleri gibi taslaklar klasörüne kaydediyorum, Lucky'ye onu sevdiğimi ilk kez söylediğimde bunun kilometrelerce uzaktayken olmayacağını biliyorum.

"Ellis, çok üzgünüm," diyor Gabby, gözleri endişeyle kırıkmış bir halde. Bugün kot pantolon ve sarı bir gömlek giymiş, köpeği Toodles da kucağında oturuyor. Önündeki sehpa o geldiğinde doldurduğum buzlu çay var ama ona dokunmadı.

Başımı salladım. "Tamam."

"Yine de," diye devam ediyor, "ben olmasaydım sen orada olmazdın. Ne öğrendiğimde..." Sözüünü kesiyor, yüzü buruşuyor. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Senin suçun değil," diye onu temin ettim. Hortum buralara da düşebilirdi. "Toodles?"

"O iyi," diyor Gabby köpeğinin kulaklarının arasını ovuşturarak. "Fırtına dindikten sonra komşularımdan biri onu birkaç sokak ötede bulmuş. Bir evin kenarındaki çalılar altına saklanmıştı. Beni epey korkuttu ama... o iyi."

Başımı sallıyorum ve Gabby iç çekerek köpeğini kendini rahatlatmak bir şekilde okşuyor.

"Ellis," diyor sessizce, yüz ifadesi neredeyse utangaç. "Bunu telafi etme şansım var mı? Belki seni yemeğe götürürüm? Ben ısmarlıyorum."

Bir an için bocaladım. Gabby'nin davetinin dostane olmaktan öte olduğundan şüpheleniyorum. Ama son günlerde, aylarda, yıllarda, hatta son birkaç yılda Lucky'yle aramızda olanları, tüm geçmişimizi ve Gabby'yle neden asla birlikte olamayacağımızı nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Denesem bile kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum.

"Yapamam Gabs," diyorum sonunda. "Bir randevu olarak değil."

Başını sallıyor, şaşırması görünmüyor ama belki biraz hayal kırıklığına uğramış. "İşteyken de sohbet edebilir miyiz? Seninle konuşmayı seviyorum, Ellis. Tabii..." Bir kahkaha atıyor ve yere bakıyor. "Tabii ben sıkıntı çıkarıyorsam ama sen bunu söylemeyecek kadar nazıksan o başka. Anlardım, ben-"

Elimi uzatıp Gabby'nin dizine dokunuyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde sözünü kesiyorum. Başımı sallayıp bir parmağımı kaldırıyorum ve Gabby dudağını çiğneyerek başını sallıyor. Hemen dizüstü bilgisayarımı kapıyorum ve anlamasını istediğim bir mesaj yazıyorum. Ekranı çevirdiğimde okumaya başlıyor.

Sen bir baş belası değilsin, Gabby. Hem de hiç. Sohbetlerimizi, Toodles ve büyükannen hakkındaki hikâyelerini seviyorum. Bana karşı hep nazik oldun ve olduğumdan farklı olmam için bana baskı yapmadın. Eğer istersen arkadaş kalmak isterim. Daha fazlasını teklif edemediğim için üzgünüm ama ben zaten başka birine aşığım. Uzun zamandır öyleyim. Umarım beni anlayabilirsin.

Yüzündeki gülümseme tekrar bana bakana kadar giderek büyüyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Hangi kısmı sorduğunu bilmiyorum ama hepsine evet anlamında başımı sallıyorum ve dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerine koyuyorum.

Gabby ayağa kalkıyor, bu sırada Toodles'ı yere bırakıyor ve bir saniye sonra minyon kollarla ve çiçek parfümüyle sarılıyorum. Minik köpek ayakları çırpınarak bacağıma basıyor. "Onu sorma hakkım var mı?"

Biraz geri çekildim, kafam karıştı.

Gabby'nin gözleri yeşil. otururken yumuşuyorlar.

Toodles onun kucağına atlar. "Aşık olduğun kız," diyor. "Erkek," diye düzeltiyorum.

Gabby'nin kaşları biraz yukarı kalkıyor ama gülümsemesi bozulmuyor. "Onun hakkında soru sorabilir miyim?"

Yüzümde bir sıcaklık hissederek başımı sallıyorum. "Burada mı yaşıyor?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Seyahatler."

Bunun üzerine dudaklarını büzüyor. "O zaman muhtemelen onu tanımıyorum, ha?"

Hayır.

"En azından resmini görebilir miyim?" diye sorar. "Oh, adı ne?"

Telefonumu çıkarıp Lucky'nin son fotoğraflarını inceliyorum. Elinde kocaman bir mavi yengeç tuttuğu bir fotoğrafta karar kılıyorum. Yengecin etrafına bakarken gözleri komik bir şekilde büyümüş ve boğazından yükselen kahkahayı duyabiliyorum. Lucky bu fotoğrafı bana Belize'deyken gönderdi.

Gabby'ye gösteriyorum. "Bu Şans. Lucky."

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce ağzı açılıyor. "Oh, vay canına. Çok güzel, değil mi?"

Evet. Her zaman öyleydi.

Gabby koltuğunda arkasına yaslanıp iç geçiriyor. "Onu sevdiğini söyledin ama olay nedir? Siz ikiniz çıkıyor musunuz? Erkek arkadaş mı? Arkadaş mısınız?"

Telefonumu cebime geri , gözlerim evin önüne doğru kayıyor. Lucky çoktan gitmişti ama hayaleti hâlâ duruyordu. Dudaklarının dokunuşu. Parmak uçlarımın arasındaki saçlarının dokusu. Göğsüme karşı sessizce söylediği sözler. *"Bu gerçek, El. Sen ve ben, bu gerçek."*

Biz arkadaşız, evet. Her zaman arkadaşız. Ama bundan daha fazlasıyız.

Lucky... O benim *her şeyim*.

Bölüm 26

Şanslı

"İyi misin?" Danil nefesi yüzünün önünde şişerek soruyor.

Parmaklarım kopacakmış gibi hissetmeme rağmen başımı sallıyorum.

Danil bana iki yeni hazır ısı paketi uzatıyor. Ona teşekkür ediyorum, eldivenlerimin içine koymadan önce küçük paketleri sıkarak aktive ediyorum. Bu sırada eskilerini de atıyorum.

"Bu gece çok daha iyi bir gece," diyor rehberimiz bize. "Yakında bir hareketlilik göreceğiz."

Umarım öyledir. Yoksa elimiz boş döneceğiz.

Danil, küçük bir kuştüyü yorgana benzeyen büyük, kabarık paltosunun içine büzülmüş. Onun elleri ceplerinde, benimkiler ise soğukta, fotoğraf makinemi hazır tutuyor. Tur rehberimiz Pierce, gösteri başladığında fotoğraf çekmek için bolca zamanım olacağını söyledi ama ben hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Son iki gece gökyüzünü görmek için çok bulutluydu, bu da bunun iç kesimlere dönmeden önceki son şansımız olduğu anlamına geliyor.

Dergideki sicilim kusursuzdur ve bu görevde başarısız olmak istemem. Keşke hava işbirliği yapsa.

Biz beklerken kampımız arkamızda duruyor, kubbeli çadırlar içerideki lambalardan altın renginde aydınlanıyor. Pierce'in Alaskan Malamute'si yerleşmeden önce bir kez havlıyor ve soğuk, sert zeminde bir yatak yapıyor. Önümüzde güneş ışığında kristal mavisi görünen su uzanıyor, ama şimdi, gece yarısından hemen sonra, siyah bir buz tabakası gibi karanlık duruyor. Daha ileride Qaleraliq Buzulu, geniş bir kar alanı ve donmuş, sarp bir zemin var. Bugün erken saatlerde boyunca yürüdük ama şu anda hareketsiziz.

Bunun için henüz erken ama gece açık olduğu sürece... "Orada," diyor Pierce, uzakları işaret ederek.

Yeşil bir ışık gökyüzünde yılan gibi kıvrılıyor, o kadar hızlı gidip geliyor ki zar zor görebiliyorum. Nefesimi tutup geri dönmesini bekliyorum. Dönüyor, bir ışık kırbacı yıldız lekeli siyahı kesiyor. Değişiyor, parıldıyor, gökyüzünde canlı bir şey gibi dans ediyor. Bir bale. Işık kıvrılıyor, yeşil pembe ve sarıya karışıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki yetişmekte zorlanıyorum. O kadar parlak, o kadar *canlı* ki, renkler sanki gökyüzüne doğru uzanıyor.

"Kuzey Işıklarını bizzat görebileceğini hiç düşünmüş müydün?" Danil yanımdan soruyor, sesi sakin.

Başımı sallıyorum, başka tarafa bakamıyorum.
"Resimler, Şanslı çocuk," diye kıkırdayarak bana hatırlatıyor.

Kol.

Doğru.

Zıplıyorum, kameramın içindeki ışıkları yakalıyorum. Artık soğuğu hissetmiyorum

Buzulun tepesinde Aurora Borealis'i izlerken parmaklarımın arasında. Büyüleyici, şahsen fotoğrafların tam olarak yansıtılabileceğinden çok daha güzel. Ama bu fenomenin hakkını vermek için elimden geleni yapıyorum; yeşil, pembe ve yıldız ışığının parıltısını objektifimin arkasına saklıyorum.

Çadırlarımıza çekildiğimizde saat neredeyse sabahın üçüydü, ışık gösterisi dağılmıştı. Parmaklarım Ellis'i aramak için kaşınıyor ama yapamıyorum. Medeniyetten bu kadar uzakta telefon çekmiyor. Bunun yerine, uyku tulumumun içine kıvrılıyorum, birkaç ısı paketi bana eşlik ediyor ve yüzümde yumuşak bir gülümseme var ve onun sesini tekrar duyana kadar dakikaları sayıyorum.

Danil, "Bunun için taşaklarımı dondurmaya değmiş olsa da, merkezi ısıtma sistemine geri döndüğüm için mutluyum," diyor.

Danil kaldığımız pansiyondaki yatağına uzanırken bir kahkaha atıp botlarımı çıkarıyorum. Grönland'dan ayrılmadan önce dört günümüz daha var ama Qaleraliq Buzulu'ndaki kampımız bitti. Danil bundan sonra New York'a geri dönecek, benim uçağım ise beni Nebraska'ya götürecektir.

Eve, Ellis'in yanına gitmeyi düşünürken karnım zıplıyor.

"Uh-oh," diyor Danil.

"Ne?" Kendi karyolamın kenarına oturarak soruyorum. "Yüzün var."

"Ne yüzü?"

Danil, "*O kadar aşığım ki hasta oluyorum,*" diye cevap veriyor ve yastığımdan bir tokat yiyor. Gülüyor, yastığı kapıp geri fırlatıyor. "Senin adına mutlu olduğumu biliyorsun."

"Evet, evet."

"Son iki haftadır *sana merhaba, bebeğim* şöyle, *seni özledim* böyle demek zorunda kalmış olsam da."

"Mhm," diye mırıldanıyorum, bir kaşımı kaldırarak. "*Çok* destekleyici bir arkadaş gibi konuşuyorsun."

Avuçlarını başının altına sıkıştırarak homurdanıyor. "Yine de seksi zamanların belirgin eksikliğini merak ediyorum."

Burnumu kırıstırıyorum. "Seksi zamanlar mı? Gerçekten mi?" "Oh, sen de siktir git," diyor kin gütmeden.

Başımı salladım. "Telefonda seks yaptığımı duymayı tercih ettiğine inanamıyorum."

"Ben öyle demedim. Benim için *sakıncası* yok," diye açıklıyor ve yastığımı tekrar yüzüne çarpmadan önce havadan kapıyor. Gülüyor ve yastığı başının altına sokuyor. "Ama benim hatırım için erteliyorsan, buna gerek yok. Uzun mesafeli ilişkilerin kolay olduğunu sanmıyorum, özellikle de ilişkinizdeki son değişim göz önüne alındığında."

Haksız da değil. Ellis'ten uzakta geçirdiğim birkaç hafta çok zordu, ona olan özlemim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Duygularımı bastıramıyorum, artık değil. Eskisi gibi değil. Onu duymak, hissetmek, kollarına sarılmak için duyduğum derin arzunun yoğunluğu neredeyse korkutucu. Bu sadece seksle ilgili *değil* elbette. Hem de hiç değil. Ama yalan söylemeyeceğim ve bunu da istemediğimi söylemeyeceğim. Hem de çok.

Yine de Danil'e cevap vermeden önce kelimelerimi çiğniyorum. "Ellis'in telefon seksi yaparken rahat olacağını sanmıyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Ona sordun mu?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum. Ama Ellis seks hakkında konuşurken hiçbir zaman rahat olmamıştır.

Danil . "Söz konusu o olduğunda gerçekten çok kalın kafalı olabiliyorsun."

"Hey," diye homurdanıyorum, keşke yastığım hâlâ yanımda olsaydı da onu tekrar tokatlayabilseydim. "Nereden biliyorsun ki Dani? Bizi sadece bir dakikalığına birlikte gördün."

"Çünkü *seni* tanıyorum," diye cevap veriyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ve sakın bana tanımadığımı söylemeye kalkma. Bunu kolaylaştırmadın ama ben seni tanıyorum Lucky. Sen de beni tanıyorsun. Bir şekilde, bir şekilde, birbirimize uyduk. Ve onun etrafında nasıl dans ettiğini gördüm, hâlâ korkuyormuşsun gibi. Korkmana gerek yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak soruyorum. Gerçek şu ki korkuyorum. Daha önce Ellis'i kaybetme fikri beni dehşete düşürüyordu, ama şimdi... Şimdi zar zor nefes alabiliyorum.

Danil karanlık bakışlarıyla beni iğneliyor. "Gerçekten mi, Lucky-boy? O adam seni yıllardır seviyor. Bana kendin söyledin. Sen de onu seviyorsun. Söz konusu o olduğunda kalbin için endişelenmene gerek yok."

"Bazen," diyorum yavaşça, "bana çok kötü tavsiyeler veriyorsun." "Bazen de vermiyorum."

"Bazen ," diye katılıyorum.

Sırıttıyor. "Adamını ara. Ben biraz dinleneceğim."

Bununla birlikte Danil yastığımı yüzünün üstüne yerleştiriyor ve beni göreceli bir sessizlik içinde bırakıyor. Hosteldeki odamız ortak kullanımlı, ancak şu anda diğer misafirlerden hiçbiri burada değil. Telefonumu elime alıyorum, Danil söylediği için değil, Ellis'le konuşmak istediğim için. Nebraska'da akşamın erken saatleri ve hemen cevap veriyor, hattan gelen yumuşak bir uğultu son dört gündür telsiz sessizliğinde kaldıktan sonra yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor.

"Merhaba bebeğim," iç geçiriyorum.

Bir homurtu üzerine uzanıp Danil'in ayağına vuruyorum. Tıslayarak bacağını geri çekti ve ben de uzaklaşarak sokağa bakan küçük bir pencerenin önünde durdum.

"Şans," diye cevaplıyor Ellis.

İçimdeki her şey ısınıyor.

"İşten izinli misin?" diye soruyorum.

Mırıldanarak onayladı. Hasat mevsimi olduğu için kabul edeceğinden emin değildim. Ellis yılın bu zamanlarında uzun saatler çalışır.

"Mısır toplama işi nasıl gidiyor?" Alay ediyorum. Aslında elle toplamıyor ama kasabamızda tatlı mısırlarını elle toplayan birkaç küçük çiftlik var.

Homurdanıyor ve ben gülüyorum.

"Işıkları gördüm," diyorum usulca, aşağıdan geçen arabaları izlerken. Her şeyin sessiz ve beyaz olduğu vahşi doğada birkaç gün geçirdikten sonra şehre geri dönmek neredeyse garip hissettiriyor.

Ellis mırıldanıyor. "Anlat bana."

"Keşke onları görebilseydin, El. *Tanrım*, ne kadar güzeldi. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum."

", " diyor nazikçe, sanki oturuyormuş gibi bir sesle.

Dönüp pencerenin altına oturuyorum ve onu yanımda hayal ediyorum. "Fırça darbeleri gibiydi. Gökyüzüne sıçrayan boya gibi. Renklerin yapışmaması dışında. Sürekli değişen bir tuvaldi. Bu kadar kısa bir süre içinde milyonlarca fotoğraf, her biri nefes kesici ve kısacık. Neredeyse..."

Ben devam etmeyince "Ne?" diye soruyor.

"Onu fotoğraflamak neredeyse yanlış geliyordu. Sanki... İçerilmemesi gereken bir şeyi yakalamaya çalışıyordum."

Ellis uzun süre sessiz kaldı.

"İyi misin?" diye sordum.

Küçük bir ses çıkarır. "Seni özledim, hepsi bu."

Göğsüm . "Yakında evde olacağım."

"Biliyorum."

"Ben de seni özledim."

"Biliyorum," diyor tekrar.

Dilimin ucunda başka kelimeler de var - özellikle üç büyük kelime -Ama söylemiyorum. Beni geri tutan korku değil. *Seni seviyorum* dedik. Daha önce . Ama bu şekilde değil. Ve yapmayacağım... *Bu* şekilde yapmayacağım.

Danil'in formuna bakarak sesimi alçaltıyorum. "Ne giyiyorsun?"

Bir duraklama oldu. "Kot pantolon." Soru gibi geldi. "Ve iş gömleğim."

Dudağımı ısırdım. "Onlardan kurtulmak istiyor musun?"

Bir duraklama daha. "Sonra duş alırım."

"Hayır, yani..." Danil'in uyuyor olması için dua ederek boğazımı temizliyorum, yoksa bunun sonunu asla duyamayacağım. "Yalnız mısınız?"

Bir uğultu duyulur ve sonra uzaklardan yeni bir ses duyulur. "Ne? Konuştuğun kişi Lucky mi? Ne dediğini bilmiyorum... Oh, tabii. Selam, Lucky."

Elimi yüzüme vurup avucuma bakarak gülüyorum. "Annene selam söyle," diye mırıldanıyorum.

Öyle yapıyor ve ben gülümsememe engel olamayarak başımı sallıyorum. Elim bırakıyorum. "Ellis, odana gidebilir misin?"

Homurdanıyor ve ben bekliyorum. Bir kapı kapanıyor. "Şimdi yalnız mısınız?" diye soruyorum.

Bir uğultu.

"El, sen..." Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ellis benden önce bakireydi ve seks hakkında konuştuğumuz zamanlarda, bir ilgi göstermedi. "Hiç porno izledin mi?"

Tuhaf bir uğultu var, "Hayır."

Oh, Tanrım.

Benim. Onu bozacak olan benim.

Yavaş bir nefes veriyorum. "Ne yapmak istediğini düşündün mü? Benimle?"

Sadece bir süre sessizlik oldu. "Evet."

Nabzım hızlandı.

"Döndüğümde bana gösterecek misin?" Ben sorarım. "Ne düşündüğünü bana gösterecek misin?"

Hiç tereddüt etmeden. "Evet."

Midemde ısı birikiyor.

"Seni çok düşündüm, El. Bizden önce bile..." Sesimi tekrar alçaltıyorum ama Danil'in dünyası kararmış gibi görünüyor. "Tadının nasıl olduğunu bilmeden önce bile, dudaklarının sikime sarıldığını hissetmeden önce bile seni düşündüm. Her zaman."

"Şans," diye mırıldanıyor.

"Seni tekrar öpmek için sabırsızlanıyorum. En çok bunu özlüyorum," diye itiraf ediyorum. Sesi kararlı bir evet oldu.

"Benim için kendini okşar mısın?" Sessizce soruyorum, sikim kabarırken yer değiştiriyorum. Danil odadayken mastürbasyon yapmayacağım, hele hele ortak bir alanda hiç yapmayacağım ama bu Ellis'in yapamayacağı anlamına gelmiyor.

İnliyor.

"Bu bir evet mi?" Kontrol ediyorum. Bir uğultu.

Danil haklıydı; Ellis'in bunu istemeyeceğini düşünmemeliydim. "Kendini dışarı çıkar, El."

Yatağı gıcırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, içimdeki sesler patlayıp hafiflerken başımı duvara yaslıyorum. Ellis'in yumuşak nefes alışları hattan geldiğinde yüzümde bir sırtış beliriyor.

"Kendine mastürbasyon mu yapıyorsun?" Belli olmasına rağmen soruyorum. Seslerini saklamaya çalışmıyor.

Evet diye mırıldanıyor.

"Hala kot pantolonunu mu giyiyorsun?" Bir evet daha.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye nefes alıyorum, kendimi ayarlayarak. "Keşke seni yatağında uzanmış, pantolonunu açmış ve elin sikinin üzerindeyken görebilseydim."

Homurdanıyor.

"Orada olsaydım," diye devam ediyorum, "sana avucumu ya da dilimi verirdim, hangisini istersen." Bir süre sonra ekliyorum, "Ya da kıcıımı."

Ellis inliyor, kekeleyen bir ses.

"Yaklaştın mı?"

Bir homurtu.

"Benim için geldiğini duymak istiyorum, Ellis. Sesi hatırlamak istiyorum ki daha sonra yumruğumdan taşarken tekrar dinleyebileyim."

Nefes nefese bir huff, ardından boğuk bir inilti geliyor ve Ellis'in orgazmının kanıtını duyduğumda kendi aletim zonkluyor. Güneşin ısıttığı bir göle en tatmin edici şekilde dalmak gibi üzerime yıkanıyor ve kendimi suya bırakıyorum. Fiziksel bir boşalmadan çok daha güçlü olan o tanıdık rahatlığın beni koza gibi sarmasına izin veriyorum.

Gözlerimi açmadan önce yavaşça nefes veriyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

"Hâlâ... seni özledim," diye ofluyor Ellis nefeslerinin arasında, ama kelimeler gülümsüyormuş gibi geliyor.

"Seni de özledim, koca adam."

"Seni... istiyorum," diyor.

"Havaalanından mı?"

Bir homurtu.

"Uzun bir yol. Gitmek zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye tekrarlıyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Tamam o zaman." "Kay."

Başımı duvara yaslıyorum, sanki mavilikte yüzüyormuşum gibi hissediyorum. "Ben gelmeden bütün mısırları yemesen iyi edersin," diyorum usulca. "Sanırım üzerinde adım yazan bir mısır koçanı var."

Bir süre sessizlik olur ve sonra Ellis güler. Bu en mükemmel sestir.

Bölüm 27

Ellis

Biçerdöverler devasa makinelerdir. Biçerdöverlerimiz aynı anda on iki sıra mısırı temizliyor, bu da saatte on dönümden fazla alanı kolayca biçmemizi sağlıyor. Ve günde on saat çalıştığımda, bu benim iş yükümü yüz dönümün üzerine çıkarıyor.

Tatlı mısır sezonunun aksine, tarla mısırı kuruduktan sonra hasat edilir. Makineler tüm işi yapar, sadece mısır başaklarını saplarından koparmakla kalmaz, aynı zamanda taneleri koçanlardan ayırır.

Uzun günlere aldırmiyorum. Yılın bu zamanı hava daha serin ve biraz monoton olsa da basit, kolay bir iş. Bugün saate bakmamın tek nedeni Lucky'nin dört saatten kısa bir süre içinde burada olacak olması. Çoktan uçağa bindi, buraya doğru geliyor.

Bunu düşünmek bile içimi *ürpertiyor*. Bu his haftalardır durmadan artıyor, kaşıyamadığım bir kaşıntı.

Neredeyse eve geldi.

Günü bitirip kamyonumu park ettiğim depoya döndüğümde saat altı olmuştu. Aracıma ulaşmadan adımın söylendiğini duyuyorum. Duruyorum, Riley bana doğru koşarken dönüyorum.

"Hey," diyor ve önümde dururken bana gülümsüyor. "Bu gece barda birkaç adamla buluşacağım. Gelmek ister misin?"

Duraksadım, cevabımı düşündüm. "Raincheck?"

Riley bunu kolayca kabul ederek başını sallıyor ama ben açıklamak istiyorum. Pek çok insan beni Riley'nin yaptığı gibi dahil etmek için çaba göstermiyor ve bunu takdir ediyorum.

"I..." Ben kelimeleri formüle ederken o bekliyor. "Şans eve geliyor." Gülümsemesi biraz kasılıyor. "Bugünlerde neredeydi?"

Bir kahkaha attım. "Her yerde."

Başını sallıyor, bir an için düşüncelere dalmış görünüyor. "Siz ikiniz bir çift misiniz?"

Bir onay mırıldanıyorum. "Yeni."

"Gerçekten mi?" diyor. "Lisedeyken hep merak ederdim. O zamanlar bir şeyler yapabileceğinizi düşünmüştüm."

Anlayacağını umarak başımı sallıyorum.

"Ne olursa olsun, sizin adınıza sevindim çocuklar. Her zaman uyuyorsunuz, biliyor musunuz?"

Evet, biliyorum.

"Sen ve Gabby," diye devam etti. "Siz hiç..." Sorusunu askıda bırakıyor ama sanırım ne sorduğunu biliyorum.

Başımı salladım. "Arkadaşlar."

"Tamam, harika," diyor birkaç kez başını sallayarak. "Neyse, ben sizi yalnız bırakayım. Lucky'ye selam söyle."

Ona başımı sallıyorum ve o da gitmeden önce omzumu alkışlıyor.

Eve döndüğümde, annemin zahmet etmememi söylediği hızlı bir akşam yemeği hazırlamadan önce aceleyle duşumu alıyorum. Yine de yapıyorum, anahtarlarımı almadan önce onunla birlikte yemeğe oturuyorum. Ben aceleyle kapıdan çıkarken o kıkırdıyor.

Havaalanına gidiş bir buçuk saat sürüyor ama umurumda değil. Lucky ile aramdaki ip kısdıkça zaman hızla geçiyor. Havaalanının otoparkına girdiğimde rahatlıyorum, göğsümdeki ağrı hafifliyor.

Lucky onunla içeride buluşmamı istemedi ama ben öyle yapıyorum. Zaten kamyonetimde kıpırdamadan oturup kavuşmaları izleyemez ve kendi kavuşmamı bekleyemezdim. Artık burada olduğum için dakikalar durmaksızın geçiyor, ama kendimi kıpırdamadan, gelenlerin geçtiği uzun koridorun kenarında duruyorum.

Altın sarısı saçlarının tirbuşon gibi parladığını gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Lucky'nin dudaklarında bir gülümseme var, ama yürürken yüzü eğik, arkasında bir bavul sürükleniyor. O yaklaştıkça göğsüm inip kalkıyor ve neredeyse sesleneceğim. Ama sonra başını kaldırıyor ve parlak gözleri benimkilerle çarpışıyor.

Lucky beni görünce neredeyse kekeleyerek duruyor, gülümsemesi genişliyor. Şaşkınlığı sadece bir an sürdü. Hızını artırıyor, koşuyor ve sonra *uçuyor*.

Bavulu takırdayarak yere düşerken Lucky'yi kollarımla yakalıyorum. Bacakları beni sımsıkı sarıyor, saçları yüzümün yan tarafını gıdıklıyor ve vücudumdaki tüm o uğultu hafif bir uğultuya dönüşüyor.

Lucky'nin elleri yüzümü paranteze alırken, dudakları yumuşak, acil ve sıcak dudaklarımı buluyor. "Tanrım, seni özledim," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Ben de seni özledim.

Bana batıyormuşum gibi hissettiren yavaş, uyuşturucu bir öpücük daha veriyor. "Bu çok daha iyi bir yol" -üçüncü bir öpücük, çok tatlı, çok yumuşak- "sana eve dönmek için."

Ateşli *evetimi* Lucky'nin ağzına akıtıyorum, öpücüklerin sayısını ve zamanı unutuyorum. Dudaklarımız tekrar tekrar bir araya geliyor ve ben ona doyuyorum, yüzeyin o kadar altında ki, Lucky'den başka hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Sonunda geri çekildiğinde, alnımı onunkine değdiriyorum, uzağa gitmek istemiyorum. Titrediğimi fark etmem bir anımı alıyor.

"El," diyor nazıkçe, parmakları tenimde geziniyor. "Bir buçuk haftalığına buradayım." Bir güvence gibi geliyor.

Başımı sallıyorum, yüzümü saçlarına yaslayıp nefes alıyorum.

Ellerini enseme gezdiriyor ve hafifçe küfrediyor. "Düşünsene, yıllarca buna sahip olabilirdim."

Göğsüm sızlıyor. Bilmiyorduk. İkimiz de bilmiyorduk.

"Şimdi," diyorum, onu da rahatlatmaya çalışarak. *Artık ben varım.*

"El," diyor usulca, burnum kulağına değdiğinde küçük bir kahkaha atıyor. "Beni birazdan yere bırakman gerekebilir. Küçük yaşlı bir kadın bize kötü kötü bakıyor."

Başımı sallıyorum ama yüzümü saçlarından çekiyorum. Lucky kollarımdayken eğilip bavulunun sapını tutuyorum ve sonra tekrar doğrulup yürümeye başlıyorum. Onu çıkışa doğru geriye doğru taşıırken gözleri parlayarak gülüyor. Parmakları boynumu okşamaya devam ediyor ve güzel bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"Danil çok kıskanacak," diyor başını omzuma yaslayarak.

Nedenini bilmiyorum ama daha az umursayamazdım. Kapılar arkamızdan vınlayarak kapanırken kolumu Lucky'nin etrafında tutuyorum ve ateşböceğimi

eve getiriyorum.

Lucky ve ben evlerimize döndüğümüzde geç olmuştu. Buchanans'ların evinin ışıkları kapalı ama benim oturma odamdan annemin hâlâ uyanık olduğunu gösteren yumuşak bir parıltı yayılıyor. Lucky de aynı şeyi fark etmişe benziyor çünkü beni evimin önünden çekiştirerek geçiriyor ve bavulunu kamyonette bırakıyor.

"Sana ne sorduğumu hatırlıyor musun?" diyor, siloya doğru ilerlerken. Ay bu gece büyük ve yuvarlak, kurumuş mısır sapları tarlasından geçen yolumuzu aydınlatıyor. Hasat çoktan biçilmiş olduğu için alçalmışlar.

Zihnim geri dönüyor ama neden bahsettiğini anlayamıyorum ve başımı sallıyorum.

Mırıldanıyor, eli hâlâ benimkinde. Hava serin ama Lucky'nin üzerinde bir ceket var, o yüzden aldırımıyordur gibi görünüyor.

"Bizi düşünüp düşünmediğini sordum," diyor ve kalbimin teklemesine neden oluyor. "Bana gösterip göstermeyeceğini sordum," diye eklerken kulaklarımda kan çalkalanıyor.

Lucky beni ambarın kalan basamaklarına götürürken yutkunuyorum. "Bizi içeri al," diyor nazikçe.

Cebimden anahtarları çıkarıyorum, kapıyı açarken ellerim titriyor. Lucky ben kapıyı açana kadar bekliyor ve sonra beni içeri çekip ışıkları yakıyor. Ceketini çıkarmak için beni bırakıyor, gözleri yukarıda titreşen ateş böceklerinin altında parlıyor. Dairesel alana geri geri giriyor ve ceketini toprak zemine bırakıyor.

"Ellis."

Tekrar yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor, Lucky gömleğini kaldırırken sikim kotumun içinde kalınlaşıyor. Başının üzerinden çekiştiriyor, yavaşça geriye doğru ilerlerken parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor. Pantolonunu en son çıkarıyor. Pantolonunu kalçalarından indiriyor ve odanın ortasındaki ahşap masaya ulaştığında ayakkabılarıyla birlikte kenara fırlatıyor. Yukarıdan gelen ılık ışıktaki ruhani görünüyor, vücudu hafif gölgeler içinde, soluk teni parlak.

"El," diyor tekrar, bakışlarımı kendi bakışlarına çekerek. "Göster bana."

Nefesimi üfleyerek yaklaşıyorum. Bunca yıldır ne düşündüğümü bilmek mi istiyor? *Neden* o düşündüğüm gecelerde neler hayal bilmek istiyor? Onun yüzüne her baktığımda, sesini duyduğumda ya da gözlerinin bana ulaştığı anda yumuşadığını gördüğümde içimde neler hissettiğimi bilmek istiyor mu?

Onun karşısında durmam için geçen saniyeler küçük bir ömür gibi. Tarihimiz gibi geliyor ve bir bakıma belki de öyle. Belki de aşkı aşk yapan şey budur - büyük ve küçük tüm anlar. Üst üste yığılmış tüm anılar, tıpkı dünyanın bir ucunda gökyüzünü boydan boya kaplayan Kuzey Işıkları gibi. Belki de işin özüne , aşk yaşama eylemidir. Her gün o kişiyi seçmektir, *nefes* almaktır.

Sen ve ben.

Onu masanın üzerine kaldırdığımda Lucky küçük bir nefes veriyor. Bacakları hemen ayrılıyor ve ben de dizlerinin arasına girip ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Başını arkaya yatırıyor, gözlerini kapatıyor.

Aklıma ne geldi?

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Bu," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor.

Sonra nabız noktasını buluyorum, orada oyalanıyorum, kalp atışlarının dudaklarımda attığını hissediyorum. "Bu."

Lucky'nin göğsünün ortasına hafifçe bastırdığımda dirseklerinin üzerine düşüyor.

"Bu," diyorum, göbek deliğini öpmek için eğilerek.

Sonra külotunu çekiştiriyorum, bant sikinden ayrılırken Lucky'nin nefesinin kesilmesinin tadını çıkarıyorum. Ayağa kalkıyor ve ben de eğilmeden önce malzemeyi sürükleyerek çıkarıyorum, ağzım tacının üzerinde hayalet gibi gezinirken ellerim Lucky'nin kalçalarının iki yanında.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bu."

Onu ağzıma alırken Lucky'nin karnı kasılıyor, serbest kalmasına izin vermeden önce dilimle sikinin başının alt tarafında çalışıyorum. Dizlerini yukarı kaldırdığımda küfrediyor ve sırtı masaya çarpıyor.

"Bu," diye fısıldıyorum, ortasına ulaşana kadar kıcının yanağına öpücükler bırakıyorum. Dilimi deliğinin üzerinde gezdirdiğimde ağzından çıkan ses, hareketi tekrarlamama neden oluyor. Lucky de bazen öpüşürken benimle aynı şekilde dalga geçiyor. Sanki onu kovalamamı istiyormuş gibi diliyle küçük bir hareket yapıyor. Bu sefer Lucky beni kovalıyor, ben dilimin ucuyla onu kızdırırken kalçaları oynuyor.

"Ellis," diye inleyerek dizlerinin altından tutuyor. Ellerimi uyluklarından aşağı kaydırıp kalçalarına sabitliyorum ve sıkıca tutuyorum.

Dilimin düz kısmını üzerinde gezdirdiğimde çıkardığı inilti sikimin kalkmasına neden oluyor. O kadar sertleştim ki canım acıyor, sanki bu adama karşı hissettiklerimin fiziksel bir tezahürü gibi. Gençken bu etkileşimi beceriksizce yaşasaydık aynı olur muydu emin değilim. On yedi yaşında, hatta on dokuz yaşında ya da yirmi yaşında ne yapacağımı bilemezdim. Kendimi anlamak, nelerden hoşlandığımı bilmek, *Lucky'nin* nelerden hoşlanabileceğine dair bir fikre sahip olmak için zamanım olmazdı. Belki de şimdi olmasının bir nedeni vardır.

Dilimi Lucky'nin vücudunun içine soktuğumda . "El."

Kelime nefes nefese. "Beni becermek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, saçlarım kalçasının narin alt tarafını okşuyor. Burnumu yukarı doğru çekiyorum ve taşaklarından birini ağzıma alıyorum.

Nefes nefese kalıyor, başını kaldırıp bana bakıyor ve tekrar tahtaya çarpmasına izin veriyor. "O zaman sık beni. Lütfen. İçime gir, El. Sana ihtiyacım var-" Dilimi kesesinde gezdirirken inliyor. "Sana ihtiyacım var. Sadece sana ihtiyacım var."

Duraklamadan önce tekrar başımı sallıyorum. "Ben..."

"Kot pantolon cebi," diyor ve topuklarının masaya düşmesine izin veriyor. Masanın kenarına tünüyorlar, dirseklerinin üzerinde tekrar yükselirken vücudu sergileniyor. "Kayganlaştırıcı ve... Seni çıplak istiyorum, El. Ben negatifim. Ama istersen prezervatif de var."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, alnımı Lucky'nin dizinin iç kısmına bastırıyorum. Düşmeden hareket edebileceğimden emin olduktan sonra masadan kalkıp Lucky'nin kot pantolonunu alıyorum. Her iki eşya da söylediği gibi içindeydi. İki prezervatif ve dört paket kayganlaştırıcı. Prezervatifleri bırakıyorum.

Lucky ben ayağa kalkıp kayganlaştırıcıyı masaya bırakırken beni izliyor. Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, gömleğimi çıkarırken göğsümden ve karnımdan aşağı iniyor. Kot pantolonumu indirdiğimde daha da aşağıya iniyor. Bir an için aramızdaki hava yoğunlaşıyor. Beklenti dolu.

Çırılçıplak kalınca yaklaşıyorum, ayak parmaklarım toprağı kazıyor.

Lucky bacaklarını iki yana açarak, "Beni tek parmağınla gereceksin," diyor. "Ve sonra iki. Ve sonra üç çünkü sen oldukça büyük bir sikicisin."

Öfkelendim, Lucky'nin sırtışı bunun iyi bir şey olduğunu anlamamı sağladı.

"Ve sonra beni becereceksin, El. Fazla düşünme, tamam mı? İyi olacak."

Hızla başımı sallayıp bir paket kayganlaştırıcı açıyorum. Lucky bir bacağını yukarı çekerek vücudunu benim başılabileceğimden emin olmadığım bir şekilde katlıyor.

"Şimdi," diyor.

Ona doğru bastırdığımda, Lucky'nin vücudu yol veriyor. Bir parmağın fazla bir işgal olmadığını biliyorum - denedim - ama yine de yavaş ilerliyorum, bir tane daha eklemeyen önce Lucky'nin kaslarının yumuşamasına izin veriyorum.

"Sen-" Meraklı bir ses çıkarıyor. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

Homurdanıyorum, yukarı doğru nişan alıyorum ve parmaklarımı iç duvarları boyunca kıvırıyorum. Ben prostatına masaj yaparken Lucky'nin başı geriye düşüyor, inerken saçları masaya sürtünüyor. Ses bir kıkırdamaya dönüşüyor ve başını kaldırıyor.

"Evet," diyor, üçüncü parmağımı eklediğimde bana doğru eğiliyor. "Bunu söyleyebilirim. Beni şaşırtıyorsun, Ellis."

Onu açmaya çalışırken bacağını öpüyorum, dudaklarımı aşağıya doğru takip ediyorum. Omzum bacağını daha da yana itiyor ve ben dudaklarımı sikinin alt tarafına geçirirken o da birbiri ardına nefes alıp veriyor.

"El," diye soluk soluğa inliyor, ben onu ağızma alırken uzun uzun ve alçak sesle inliyor. "Durmalısın, yoksa boşalacağım."

Mırıldanıyorum, daha sert emiyorum ama başımı bacaklarının arasına sıkıştırıyor. "Dur," diyor gülerek.

Yapıyorum, geri çekiliyorum. Ben ona bakarken Lucky'nin bakışları ciddileşiyor. Onu masanın kenarına çekmeden önce sikime biraz kayganlaştırıcı sürüyorum. Bacaklarını etrafıma sarıyor, topukları kığımın tepesine dayanıyor ve gözlerimiz kilitlenirken nefesi küçük patlamalar halinde kesiliyor.

"Hazır mısın?" diye neredeyse fısıldıyor.

Varlığımın her zerresi yeniden titreşirken, atomlar sanki bekliyormuşum gibi derimin altında vızıldarken bile başımı sallıyorum. Sanki Lucky'nin neredeyse evde olduğunu biliyormuşum gibi.

Bana başını salladı, ben de onu sabit tuttum. İleriye doğru bastırırken *kendimi* sabit tutuyorum. Vücudu etrafımda dönüyor, ben içine girdikçe beni sıkıca kucaklıyor. Beni cesaretlendiriyor, iyi olduğunu, *iyi olduğunu, evet, El, bu iyi, devam et* diyor.

Kalçalarım kıcıyla buluştuğunda duraklıyorum, kalp atışlarım kontrolden çıkıyor, ciğerlerim havayı burnumdan çekip çıkarıyor. Zorlukla düşünebiliyorum, bunun ne kadar *doğru* olduğu dışında tutarlı bir düşünce oluşturmıyorum. İlk kez, nihayet, *nihayet*, yeterince yakınım. Ben Lucky'ye, o da bana bağlı ve Tanrım, *Tanrım*, keşke sonsuza kadar böyle kalabilsem.

"Tamam mı?" Lucky soruyor, elleri yüzümde, benimkiler ona sıkıca tutunmuş

Kalçalar.

Başımı sallıyorum, burunlarımız sürtünüyor. *Tamam. Çok iyi.*

"Tamam," diye tekrarlıyor, parmakları yanaklarımda ve alt dudağımda geziniyor.

"Göster bana, El."

Tekrar başımı sallıyorum, dudaklarını buluyorum. Ağzıma karşı çıkardığı ses kalbimi sarıyor ve çekiştiriyor. Ve sonunda içine girdiğimde, o inilti kırılıyor, cam gibi paramparça oluyor, hem narin hem de güzel.

Onun çekimine karşı güçsüzüm -her zaman, hala- Lucky'ye tam olarak nasıl hissediyorum.

Bölüm 28

Şanslı

Bu masa mükemmel yükseklikte.

Serseri bir düşünce ama tutunuyorum, çünkü aksi takdirde uçup gidebilirim.

Ellis'in aleti büyük. Bütün *adam* büyük; dürüst olalım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama *Tanrım*, hazırdım. Onun için çok hazırdım. Sanki bir ömür boyu beklemişim gibi geliyor. En azından on yıldır, arkadaşıma karşı hissettiklerimin pek de dostça olmadığını anlayan bir ergen olduğumdan beri.

Arkadaşım. Benim... çok daha fazlası.

Ellis beni yeterince gerdi, yani acı yok. Rahatsızlık yok. Ama vücudumun içinde büyük bir şey var, tıpkı kıyıya doğru hızla ilerleyen bir gelgit dalgası gibi. Hissettiğim şeyin ağırlığı endişe verici. Bu yaşadığım diğer sikişlerden çok *daha fazlası*.

Çünkü bu sadece bir sikiş değil. Değil.

Ellis hareket ederken bana bakıyor, odak noktası mutlak. Alnında küçük bir ter damlası var, saçının bir tutamını ıslatıyor ve gözleri sonsuz ve kahverengi. Onun ötesinde ateş böcekleri, ışıklarını saçan küçük nöbetçiler gibi. Her şey çok güzel. Ellis. Üzerindeki parıldayan ışıklar. Kıçımın altındaki pürüzsüz ahşap masa bile. Bir peri masalından fırlamış rustik bir rüya gibi.

Ellis'in bana yaptıkları dışında her şeye odaklandığının farkındayım, ama eğer bunu yaparsam, yani onun sikişinin nasıl hissettirdiğini, kalçalarının kıcımlı nasıl tokatladığını ve parmak uçlarının sanki beni mümkün olduğunca sıkı tutmamaya dayanamıyormuş gibi içime nasıl girdiğini düşünürsem, paramparça olabilirim. Milyonlarca küçük parçaya ayrılabilirim ve buna hazır değilim. Bunun bitmesine hazır değilim.

"Şans," diye mırıldanıyor Ellis.

"Evet," nefes alıyorum, parmaklarımı başının iki yanındaki saçların arasından geçiriyorum. Kıçının yanakları topuklarımın altında esniyor ve öne doğru eğilip bir elini omzuma yaklaştırıyor. Bana her çarpışında masadan bir santim yukarı sıçırıyorum ama beni hemen geri çekiyor.

"Ben..." diyor, yüzüme bakarken göğsü kabarıyor. "İyi miyim?"

Aman Tanrım.

"Mükemmelsin," diyorum ona dürüstçe. "Çok iyisin. *I-ahh*. Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. *Siktir*. Boşalmamaya çalışıyorum."

Yüzü şaşkınlıkla parlıyor.

"Hazır değilim," diye açıkladım. "Tanrı değil. Öp beni."

Yavaşlıyor, ellerini omuzlarımdan altından geçiriyor. Tüm vücudumu tezgâhtan kaldırıyor, elleri sırtımdan boynuma doğru ilerliyor, vücutlarımız birbirine bastırırken kolları beni sabit tutuyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor.

Neredeyse o anda patlayacaktım.

Ellis başını eğip dudaklarımızı birleştirdiğinde kendimi uyuşturulmuş hissediyorum. Ona , kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarım duyuyor. Birkaç sonsuz an boyunca kıpırdamıyor, aleti vücudumun içinde hareketsiz kalarak bana aşağı inme şansı veriyor.

"On sekiz," diyor alnını alnıma bastırarak. "Ne?"

"On sekiz yaşındaydım..." Bir duraklama oluyor ve Ellis'in parmakları kafa derime doğru tembelce kıvrılıyor. "Bunu ilk kez düşündüğümde..."

"Beni becermek mi?" Sessizce soruyorum.

Başını sallıyor, yanağımı dürtmeden önce burnu benimkini okşuyor. Elleri vücudumdan aşağı kayıyor, saçlarımdan ayrılıp , kıkımın kabarıklığına kadar geziniyor. Ona daha sıkı tutunuyorum.

"Neden bana söylemedin?" Parmaklarımı teninde gezdirerek soruyorum. Başını hafifçe sallıyor. "Anlamadım. Korktum."

Son kısmı anladım.

"Gerçi sana bir kez sormuştum," diye hatırlıyorum. "Daha sonra erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum ve sen hayır dedin."

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Erkek değildim." Nefesim yeniden kesiliyor. "Sadece ben."

Başını salladı, yer değiştirdi ve sikinin benimkine hafifçe sürtünmesine neden oldu.
jant.

"Şans," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, onu sıkıca kavrayarak. "Yürü, El."

Başını omzuma indiriyor, kalçalarını çekiştirerek kıkımını neredeyse masadan düşecekti. Düşmekten bir an bile endişe etmedim. Ellis beni tutarken olmaz. Dudakları tenimi buluyor ve yavaşça beni becermeye başlıyor, elleri kürek kemiklerime gidiyor ve sabitleniyor. Başım geriye düşüyor.

boynumu emiyor, aletimde, taşaklarımda ve bağlandığımız her noktada hisler canlanıyor. Ben dayanamayacağım ama Ellis'in de dayanabileceğini sanmıyorum. Şu anda içime girme şekliyle değil, soğukkanlılığını kaybederken dikkatli kullanımı terk edildi.

Eğer yapabilseydim, bu anı zamanın sonuna kadar uzatırdım. Ellis'in kaslarının parmaklarımın altında nasıl kıvrıldığını hissederdim. Dudaklarının nabzıma yaptığı baskıyı hissederdim. İçime nasıl girdiğini, orada kendine nasıl bir yuva yaptığını hissederdim. Uzunluğu tekrar tekrar içime girerken her kıvılcımı ve zevk çağlayanını hissederdim. Nemli saçları yanağıma değiyor. Pantolonunun sesini, homurtularını ve . Parmakları tenimi kazıyor ve karnı sikime karşı kasılıyor.

"El, ben-"

Beni dikkatlice masaya bırakıyor, bir eli kalçamdayken diğeri aletimin etrafında dönüyor. Kırım tahtanın kenarından sarkıyor ama Ellis beni tutuyor. Ve o bana otuz bir çekerken, yumruğunu yukarı doğru çevirirken, ben patlıyorum.

Ben boşalırken dünya beyazlaşıyor, kör edici bir parıltı. Masanın kenarını kavıyorum, parmak uçlarım tahtaya gömülüyor ve Ellis'in siki tam bana sürtünürken sırtım kamburlaşıyor. Nefesim kesiliyor, tüm göbeğim geriliyor, aletim zonkluyor ve kalbim çarpıyor ve bunu *hissede biliyorum*. Ellis'in şefkatinin gücünü üzerime düşerken hissede biliyorum, vücudu benimkini koza gibi sarıyor, boşalmaya başlarken dudakları benimkini buluyor. Serbest kalışının bedenimi yıkayışını hissede biliyorum, iniltisinin neredeyse ıstırabını hissede biliyorum, içindeki rahatlamayı, neşeyi ve hiç söylemediği tüm kelimelerin ağzıma bastırıldığını hissede biliyorum. Hissede biliyorum ve kendimi ona sarıyorum, vücudum artçı şoklarla sarsılırken, Ellis hareketsizleşirken, kasları dokunuşumun altında gevşerken sıkı sıkı sarılıyorum.

Dudakları benimkileri bırakmıyor. Göğüslerimiz birbirine çarparken, Ellis'in siki vücudumda bir kez daha sarsılırken havayı paylaşıyoruz. Ona karşı inliyorum, küçük bir ses, içindeki her şey aynı anda hem hassaslaşıyor hem de dalgalanıyor.

İkimiz de uzun zamandır konuşmuyoruz. İkimiz de konuşmak zorunda değiliz.

Ellis sonunda geri çekildiğinde, gözleri benimkilere takılıyor. Bir anlığına, şu anda olduğu adamın içinde eskiden olduğu çocuğu görebiliyorum. Eskiden bana nasıl baktığını görebiliyorum, hâlâ da öyle bakıyor. Bu tanıdık ifadeyi besleyen şey şehvet ya da cazibe değil. Bu... anlayış. Rahatlık. Derinlere işleyen bir istek. Arkadaşlık.

Sevgiler.

Parmaklarımı alnında, elmacık kemiklerinde, kırmızı dudaklarında gezdiriyorum. Kirli sakalına, burnunun eğimine ve gözlerindeki bal notalarına bakıyorum. I

On beş yıl önce hayatıma giren ve istemeden de olsa beni aşık eden kişinin tüm yönlerini görüyorum. Ve kafama dank etti. Bu benim en iyi arkadaşım. Bu dünyada en çok tanıdığım kişi. Ve o gitmiyor. *Bu* gitmeyecek. Hiçbir zaman.

Bunu biliyordum; içten içe biliyordum. Ama yine de korkuyordum. Hatta bu tür bir değişimin benim ve Ellis için ne anlama geldiği konusunda dehşete düşmüştüm.

Artık korkmuyorum.

Ellis bedenimden çekilmiyor ve siki hâlâ en azından yarı sert. "Tamam mı?"

Cevabı bildiğim halde soruyorum.

Başını sallıyor.

"Burada mı

kalacaksın?" Tekrar

başını sallıyor.

Sırtımı gererek bir kahkaha atıyorum. "Masadan düşüyorum."

Pek sayılmaz ama köşesi kıcıma batmaya başladı. Ellis yer değiştiriyor, beni masanın üzerine kaydırırken kalçalarımı kaldırıyor. Aynı anda öne doğru adım atıyor ve siki vücudumun içinde hareket ederken gözlerim kapanıyor.

"Kahretsin, El," diye inliyorum.

Gözlerimi açtığımda bakışları benimkilere kilitleniyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

"Artık benimsin," diye fısıldıyorum. "Umarım bunu biliyorsundur."

Eğildi, dirseklerini masaya dayadı. Kalçaları hala kıcıma bastırıyor ve bacaklarım hala vücudunun etrafında. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalıyor, beni bir, iki kez öpüyor.

"Her zaman senin" diyor.

Ve ateşböcekleri parıldarken, ağızlarımız dans eder.

Bölüm 29

Ellis

"Beni kaçırıyor ?" Lucky hafifçe sorar.

Yola yeniden odaklanmadan önce yolcu koltuğunda ona bakıyorum. *Belki de.*

O gülüyor, ben de gülümsüyorum. Yola çıkabilmemiz için Lucky'yi bu sabah erkenden yataktan kaldırdım. Gideceğimiz yer eyaletin güneydoğu ucunda, dört saatlik bir mesafede. Umarım bu yolculuğa değer.

Lucky koltuğuna gömülmüş, üzerinde sıcak bir ceket ve ellerinin arasında bir termos kahve ile oturuyor. Arada bir kahvesini yudumluyor, pencereden dışarı bakıp radyoya eşlik etmekle yetiniyor. Dikkatimi yoldan ayırmıyorum ama arada bir ona bakmaktan da kendimi alamıyorum. Mutlu görünüyor, yüzünün hatları rahatlamış. Dudaklarında dün gece eve geldiğinden beri var olan bir gülümseme var. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun çıplak ve tezgahımın üzerinde yatarkenki görüntüsünü zihnimden silemiyorum.

İstemiyorum bile.

Lucky'nin göz göze geldiğimizde gülümsemesi artıyor ama neye baktığımı sormuyor. Sanırım o da farkında.

Indian Cave State Park'a vardığımızda Lucky koltuğunda doğruluyor. "Buraya hiç gelmemiştik," diyor.

Biliyorum.

Lucky, kamyon park eder etmez kapıdan aceleyle çıktı. Yola çıkmadan önce hazırladığım iki sırt çantasından birini kaptığı gibi sırtına geçiriyor. Ceketinin kapüşonunu başının üzerine çekerken .

"Neyi bekliyoruz?" diye soruyor.

Bir kahkaha atıp ikinci paketi aldım.

Arkadaşça bir sessizlik içinde birkaç mil boyunca yürüdük. Lucky önden gidiyor, patika işaretlerini takip ediyor ve ara sıra hayvanları ya da yer işaretlerini gösteriyor. Yılın bu zamanı yeşillik çok güzel, ağaçlardaki yapraklar kırmızı, bakır ve yanık altının çeşitli tonlarında. Havada kesin bir soğukluk var, ama bu mükemmel yürüyüş koşulları sağlıyor. Missouri Nehri yakınlarında bir süre durduk ve ağaçların altında yiyecek arayan bir geyiği korkutarak uzaklaştırdık.

"Sanırım burada öğle yemeği yiyeceğiz?" Lucky çantasını yere doğru sallayarak soruyor. Paketlediğim sandviçleri görünce memnun bir ses çıkardı. "Biftek. Sanki en sevdiğim şey olduğunu biliyorsun."

Homurdanıyorum ve patikanın kenarında yan yana oturup yemek yerken nehre bakıyoruz.

"Çiftçiliği seviyor musun, El?" Lucky durup dururken sordu.

Yemeğimi çiğnerken soruyu düşünüyorum. Sonunda başımı sallıyorum. Gençken hayalimdeki iş bu olmayabilirdi ama günlerimden zevk alıyorum. Arazide çalışmayı seviyorum. "Bu... rahat," diyorum ona.

Bunun üzerine mırıldanıyor, düşüncede kaybolmuş görünüyor. "Biliyor musun, cam sanatını biraz araştırıyordum. Eserlerini muhtemelen internette ya da daha büyük bir şehirde daha pahalıya satabilirsin. Gerçekten çok iyiler, El."

İltifatı karşısında göğsüm ısınıyor ama başımı sallıyorum. "Buna ihtiyacım yok."

"Bu sadece cam üflemeyle odaklanabileceğiniz anlamına gelse bile mi?" diye soruyor.

Sandviçimin poşetini boş olduğu için kapatıp bir kenara koyuyorum. Belki yaptığım parçalardan daha fazla kazanabilirim ama benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Ve Lucky'ye, *onun* için tutkudan doğan bir şeyi işe dönüştürmek istemediğimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Camın kârla ve faturaları ödemekle ilgili olmasını istemiyorum. Bunun kalbimden gelmesini istiyorum. Kafamdan değil.

"Çiftçilik istikrarlı," diyorum sonunda. "Bu benim için yeterince iyi..."

Lucky zorlamıyor. Omzunu omzuma vuruyor, nehre ve parktaki tüm doğal güzelliklere bakarken memnun bir iç geçiriyor. Gözlerimin çoğu zaman ona kaydığını fark ediyorum.

Tekrar harekete geçmeden önce, ikimiz de mesanelerimizi boşaltmak için duruyoruz. Ormanın derinliklerinde kendi ağaçlarımızın arkasında dururken Lucky'nin kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum. Onu kızmadan susturuyorum ama o sadece daha sert gülüyor.

Tekrar patıkaya çıktığımızda başımı salladım. *Sanki yakalanmamızı istiyorsun.*

Lucky sadece sırtıyor. " gel. Gidip mağaraları görelim."

Hint Mağarası'na tahta kaldırımla ulaşılabilir. Öğleden sonra vardığımızda birkaç ziyaretçi daha oradaydı. Lucky, kumlu kahverengi mağara duvarlarının yüzeyine oyulmuş petrogliflerin çekmek için kamerasını çıkarıyor. Burada tarih var. Bizden önce gelenlerin bıraktığı bir iz gibi, bunu toprakta ve havada hissedebiliyorsunuz.

Arkamızda ne gibi izler bırakabileceğimizi merak etmeden duramıyorum.
Ben.

Şanslısın. *Biz.*

Bana doğru baktığında Lucky'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. Başını hafifçe eğiyor, konuşurken sesi kısık. "Ne , El?"

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum. "Biz."

"Öyle mi?" Lucky yaklaşırken kamerasını boynuna asarak soruyor. Küçük bir grup kaldırımında yanımızdan geçip gidiyor ama onlar gittikten sonra Lucky alçak sesle, "Dün gece biz miydik?" diye soruyor.

Başımı sallarken bile vücudum bu hatırlatmayla kızarıyor. "Yarın biz," diyorum ona dürüstçe. "Ve... ertesi gün. Ve bir sonraki."

Yüzüme bakarken nefesi hızla kesiliyor, gözleri o kadar hafif ki sanki içlerini görebiliyorum. "Bizim için ne görüyorsun, El?"

Ona her şeyi gördüğümü nasıl söylerim? Uyanıkken gördüğüm en canlı rüyalarımda, bana vereceği her şeyi görüyorum. Onunla bir hayat, her ne şekilde olursa olsun. Onu yıllarca seveceğim çünkü ne olursa olsun bunu yapacağımı biliyorum. Tıpkı bunun gibi, yürüyüş yaptığımız, yemek paylaştığımız ya da sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif aldığımız günlerden kesitler görüyorum. *Onu* görüyorum. Her zaman onu.

"Mutluluk," diye yanıtlıyorum.

Ve Lucky buna itiraz etmiyor. Elimi tutuyor ve tahta kaldırımdan aşağıya doğru yürürken sıkıca tutuyor. Parkın giriş noktasına vardığımızda akşamın erken saatleriydi, oraya varmak için sert ağaç ormanlarının içinden geçen doğal bir yürüyüş rotası daha izlemiştik. Yakında akşam yemeği yememiz gerekecek olmasına rağmen, Lucky'yi kamyonun aksi yönüne doğru çeğiştiriyorum.

"Şimdi beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor, yüzünde eğlenen bir gülümseme yüz.

Saman arabası istasyonunun önüne geldiğimizde ayaklarını dikeyyor. "El," diyor, sırada bekleyen ailelere ve çocuklara bakarak. "Saman gezintisi yapmıyoruz."

Evet.

"Burada 'perili' mi yazıyor?" diye soruyor, gözlerini kısarak tabelaya bakarken. "Neyiz biz, on mu?"

İki bilet çıkardım. "Zaten... ödendi."

Alçak sesle inliyor, sabır istercesine bir an gökyüzüne bakıyor ama sonra benimle birlikte sıranın arkasına geçiyor. "Bu daha kötü

mısır labirentinden daha iyi," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Yardım edemem ama sırtıyorum.

Perili otoyola bindiğimizde Lucky kaşlarını çatmaya kararlı ama bu olsa olsa zayıf bir kaş çatma. Ağzının kenarları kalkmaya devam ediyor ve eli benimkine dolanıyor, parmakları usulca benimkini okşuyor.

"Bu çok dandik," diye fısıldıyor bana yarı yolda, bir hortlak ağacın arkasından fırlayıp birkaç çocuğun çığlık atmasına neden olduğunda.

Elini sıktım.

"Teşekkür ," diye ekliyor, başı omzumda.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Parktan ayrıldığımızda hava kararmıştı. Akşam yemeği için bir şeyler aldık, ben arabayı sürerken kamyonunda yedik. Garaj yoluna girdiğimde saat gece yarısını geçiyordu ve Lucky tek kelime etmeden beni evime kadar takip etti. Birlikte hızlı bir duş alırken yüzündeki yorgunluk çizgilerini görebiliyorum, annemi uyandırmamak için sessiz olmaya dikkat ediyoruz. Bu sefer gezinen eller ya da buhar dolu orgazmlar yok. Sadece yıkanma ve birkaç ateşli bakış.

Yorganın altına ilk giren Lucky oluyor, üzerinde uzun bir uyku pantolonu var ama tişörtü yok. İç çekiyor, mutlu bir ses, ıslak saçları arkasında yastığın üzerine yayılmış. Bir dakika sonra ben de ona katılıyorum.

"Bu hafta çalışıyorsun," diyor, bir soru değil.

Yine de başımı sallıyorum.

Parmakları benimkilerle oynuyor. "Sanırım buradayken annemle biraz vakit geçireceğim. Hatta annen birkaç kasaba ötedeki vintage pazarına gitmek ister mi diye bakabilirim."

"Bu hoşuna giderdi," diyorum ona.

"Ben de," diyor. "Böyle yerlerde ne tür şeyler bulacağınızı asla bilemezsiniz. Bu bir hazine avı gibi. Önümüzdeki birkaç gün içinde Grönland'daki fotoğraflarımı da düzenlemem gerekecek ama bu uzun sürmeyecek."

Bir tutam saç kulağının arkasına atıyorum.

"Sana hâlâ o resimleri göstermem gerekiyor," diyor uykulu bir sesle.

Yastığıma yaslanıp başımı sallıyorum.

"Bunu seviyorum, El," diye fısıldıyor Lucky. "Burada olmayı seviyorum.

Seninle birlikte. Seviyorum

bize."

Evet.

"Bazen geriye dönüp düşünüyorum ve diyorum ki... neden bunu hep yapmıyorduk? En azından yeterince büyüdüğümüzde" diye hızlıca ekliyor.

Ne demek istediğini anladığım için tekrar başımı sallıyorum.

"Ama sonra, sahip *olduklarımızı* düşünüyorum ve hiçbir şeyi değiştirmezdin. En iyi arkadaşım olduğun için çok mutluyum, El. Şu anda bulunduğumuz yere gelmemiz birkaç fazladan yolculuk yapmamızı gerektirmiş olsa bile, sen olduğun için çok mutluyum. Sen olduğun için. *Sen* olacaksın."

"Her zaman," diye fısıldıyorum.

Kekeleyerek nefes alıyor ve yaklaşıyor. Bacağı benimkinin arasına kayıyor, sikimi uyandırıyor ve dudaklarındaki küçük kıpırtı bana bunu bildiğini söylüyor. Yine de daha fazlası için baskı yapmıyor. Şu an için değil.

"Şans," diyorum yavaşça.

"Ne oldu?" diye soruyor, eli başımın yan tarafındaki saçlarımda geziniyor.

Gözlerimi kapatıyorum, parmak uçları küçük bir alev yakarken bile bu his beni rahatlatıyor. "Beni hiç... becerir miydin?"

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor, parmaklarının hareketi hiç durmadan devam ediyor.

Gözlerimi açıyorum. Sanırım öyle. "Her şeyi istiyorum... seninle."

"O zaman evet, El," diye yanıtlıyor kolayca. "Bunu yaparız. Ne istersen. İstedığın her şeyi."

"Çok şey var," diyorum ona.

Gülümsemesi biraz . "Zamanımız var. Değil mi?"

Evet. Öyle.

"Öp beni?" diye soruyor.

Her zaman.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda pürüzsüz. Tadı nane ve portakal kokuyor ve birkaç günden daha uzun süre burada olacağı gerçeği, son gelişinde hissettiğim çılgınca aciliyet olmadan öpücüğe dalmayı kolaylaştırıyor. Onun geri dönmesi, ikimizin ne olabileceğine dair bu anlık görüntüyü elde etmek beni içten içe rahatlatıyor. Lucky'nin de bu işte benimle olduğunu bilmek. Artık duygularımda yalnız değilim. Geleceği bilmek imkansız olsa da, Lucky'nin benim yanımda olacağını biliyorum.

Hatıralarımız çektiğimiz fotoğraflarda, yeniden kullandığımız camlarda kalacak. Rüzgârda, döşeme tahtalarında ve ambarın duvarlarında olacak. Bu dünyada bırakacağız ve bunu birlikte yapacağız çünkü

Biz hep bağılydık. Lucky hayatıma 10 yaşında girdi, ama gitmiyor.

Ve böyle düşündüğümde, söz konusu biz olduğumuzda korkacak bir şey olmadığını fark ediyorum. Macera çağırabilir. Zaman da çağırabilir. Ama ikisi de Lucky'yi benden alamaz.

Kendini çoktan kalbime yazdı.

Bölüm 30

Şanslı

Ailemle akşam yemeğinden döndüğümde Ellis'i siloda buluyorum. Bu mola sırasında Nebraska'daki son günüm ve geçen bir buçuk hafta boyunca ailemle hasret gidermiş olmaktan memnun olsam da, kalan akşamımı Ellis'le geçirmek istiyorum.

Ve sadece Ellis.

New York'a dönmeyi düşündüğümde içimde bir sızı hissediyorum. Boş daireme ve boş yatağıma. Ama şimdilik bunu bir kenara itiyorum ve önümdeki adama odaklanıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ellis hala işten kalma yıpranmış kot pantolonu ve lacivert gömleğiyle cam şekillendiriyor. Vücudu tuğla fırınının ışığında parlıyor ve zihnimde demirci ve şövalye imgelerini canlandırıyor. Ellis'i her ikisi olarak da görebilirim. İçi de dışı da her zaman güçlüydü. Onurlu. Güvenilir.

Fırının yanındaki metal masanın üzerinde camı yuvarlarken gömleğinin altındaki kaslar geriliyor. Bu çok hassas bir iş ama adamın kendisi hiç de öyle değil. Sert ve seksi, hareketlerinden emin.

Beni neredeyse nefessiz bırakacak kadar büyük bir güçle, Ellis'i tıpkı bu , kendinden emin ve sakın görünürken yakalamak için ani, ezici bir dürtü duyuyorum.

O beni fark edemedi arkamı dönüp geldiğim yoldan koşarak çıkıyorum. İkinci kez siloya girdiğimde, Ellis geldiğimi fark etti.

Kamera çantamı kaldırdım. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Başını eğiyor ama işine geri dönmeden önce başını sallıyor.

Fotoğraf makinesini kutusundan çıkarıp uygun lensi taktıktan sonra kayışı boynuma geçiriyorum. Ben fotoğraf çekmeye başlarken Ellis varlığımla uzaktan yakından ilgilenmiyor gibi görünüyor. Gözleri bir kez buluşuyor ama sonra zanaatına devam ediyor, sıcak, erimiş camı yuvarlıyor ve çubuğun ucuna üflüyor. Çalışırken elleri becerikli, odağı sabit.

Yolundan çekildiğimden emin oluyorum ama fırının sıcaklığı beni çabucak terletiyor. Ellis'in durumu da daha iyi değil. Saçları nemli, koyu renk telleri kıvrılıyor ve gömleğinin yakasının üstündeki parlaklık birden fazla kez dikkatimi çekiyor.

Ellis işini bitirdiğinde, çubuktan çıkardığı eseri masaya vurur. Küçük, yuvarlak bir kızılgerdan. Tahmin etmem gerekirse, bir süs eşyası.

"Bu çok güzel, El."

Homurdanarak teşekkür ediyor, aletlerini topluyor ve alevleri söndürmek için hızlıca işe koyuluyor. İşini bitirdiğinde nabzım atmaya başlıyor ve durup bana soruyla bakıyor.

"Çıplak fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diye sordum.

Başını sallamadan önce bana bir, iki kez göz kırptıyor. Yemin ederim kalbim yend

i. "Fotoğrafları benden başka kimse görmeyecek," diye onu temin ediyorum. "Sana güveniyorum, Luck."

Sakinleştirici bir nefes üflüyorum. "Gömleğini çıkar."

İstediğimi yapıyor, hafif nemli kumaşı üzerinden çekiştirerek çıkarıyor.

Başını. Ahşap masanın yüzeyine düşmesine izin veriyor, beni izliyor, bekliyor.

Bir buçuk adım ötede durmadan önce ona doğru yavaşça adım atıyorum. Biraz eğilip onu, tepeden gelen yumuşak ışığın aydınlattığı ve objektifimle bulanıklaştırdığım renkli camların çevrelediği, sert ve ruhani bir tanrı gibi gösteren açığı buluyorum. Teni altın sarısı görünüyor, koyu renk saçları göğsünü kaplıyor ve karnının ortasından aşağıya doğru iniyor.

Onu yere oturtmadan önce birkaç fotoğraf daha çekerek etrafında dönüyorum, bacaklarını büküp dizlerini ayırıyorum. Aralarına çömeliyorum, kalbim küt küt atıyor. Parmağım deklanşörün üzerinde uçuyor.

Sonra ona "Pantolon" dedim.

Ellis mecburen ayağa kalkarak tozlu kot pantolonundan kurtulur. Botlarını ve çoraplarını da çıkarıyor ve üzerinde siyah iç çamaşırından başka bir şey kalmıyor. Aleti yumuşak olmasına rağmen kumaşın ön kısmına öyle bir baskı yapıyor ki ağzım tükürükle doluyor. Ellis'i masaya yaslanana kadar geri çekiyorum, elleri arkasındaki ahşabı destekliyor ve kollarındaki kasları vurguluyor ve sonra kamerayı yüzümün önüne getirerek uzaklaşıyorum.

", Ellis."

Fotoğrafını çekmeye devam ederken hiçbir şey söylemiyor ve ben sadece bana inanmasını umabiliyorum. Onu ne kadar çok istediğimi biliyordur.

"İç çamaşırı," diyorum ona, bir adım daha geri çekilerek.

Ellis boxer külotunu bacaklarından aşağı sısıyor, kumaşı çıkarmak için ayaklarını kaldırırken siki kalçalarının arasından ağır ağır sarkıyor ve sallanıyor. Çıplaklığından hiç utanmadan diğer giysilerinin yanına koyuyor. Bacakları da göğsü ve kolları gibi kalın ve kıllarla kaplı. Kıçı yuvarlak ve o kadar ısırılabilir ki, isteğimi bastırmak için dudağımı çiğnemek zorunda kalıyorum. Onun horoz

Koyu bukleler içinde ve güzel kahverengi gözlerinden kesilmiş ayak tırnaklarına kadar her bir santimi benim gözümde mükemmel.

Bu anıyı - tıpkı Aurora Borealis ve Karayip Denizi'ndeki papağan balığı gibi - her zaman geri dönebileceğim bir yerde saklıyorum. Ama biliyorum ki, benden önceki adamın ne kadar çok fotoğrafını çekersem çekeyim, hiçbir şey onun huzurunda durmakla kıyaslanamaz.

"Arkanı dön," diye rica ediyorum, sesim kısık. Boğuk.

Bana sırtını veriyor ve dirseklerini tezgâhın üzerine koyuyor. Bir dizini hafifçe bükerek kışını ve sırtının güçlü, geniş hatlarını sergiliyor. Tam bir sanat eseri ve fotoğraf makinemi adamın kendisi için bırakmadan önce bir düzine fotoğraf çekiyorum.

"El."

Dönüyor ve ben ona uzanıyorum, ellerim boynunun arkasında kıvrılıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarını yakalıyorum, kendimi vücudunun sıcak uzunluğuna doğru çekilirken bulduğumda öpücüğün içinde inliyorum. Ellerim aşağıya, omuzlarına, kollarına, kışının sıkı kabarıklığına doğru iniyor. Ellis'in siki kalçamda kalınlaşırken inliyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

Dudaklarımız içimize çekilirken, dillerimiz oynasırken, ağzında uzun bir dakika geçirdiğimde Ellis itiraz etmiyor. Öpüşmeyi kestiğimde de itiraz etmiyor ve kendimi yavaşça onun önüne bırakıyorum. Parmakları saçlarımda tellerinde dolaşmaya devam ediyor ve dizlerim toprağa değerken gözleri benimkilere kilitleniyor. Aleti yanağıma değiyor ve yüzümü çevirip yanağını öpüyorum.

"Yirmi üç yaşında olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Ellerimi kalçalarında gezdirerek söylüyorum. "Şükran Günü'nde ziyarete gelmiştim. Hepimiz ailemdeydik, balkabağı turtası için hazırlanıyorduk."

Başını sallıyor, dudaklarımı sikinin uzunluğunda aşağı yukarı gezdirirken yutkunurken boğazı kasılıyor. Arkama yaslanıp onu bir kez pompalamadan önce tabanını ağzıma alıyorum.

"Krem şantiye yardım ediyordun ama kase devrildi ve kıyafetlerini dağıttı."

Dilimi şaftının üzerinde gezdirirken tek kelime etmiyor, bir elim onu yerinde tutuyor, diğer elim kalçasına demir atmış.

"Üstünü değiştirmek için eve döndün ama biraz uzun sürdü, ben de seni aramaya geldim."

Kaşları hafifçe çatılıyor ve ben bir kahkaha atıyorum, nefesim tepesinde geziniyor.

"Evet, bunu bilmiyordun," diyorum. "Çünkü seni buldum, kapın açıldı, içerdeydin, tamamen çıplaktın ve donup kaldım. Seni o şekilde yakalamak istememiştim."

Başını sallar, gözleri kapalıdır. Umurunda değil; bu çok açık.

"Yine de," diye devam ediyorum. "Kendimi çok kötü hissettim ve ailemin yanına döndüm. Yine de senin görüntünü aklımdan çıkaramadım. Çok uzun bir süre boyunca. Hem de hiç. Senin milyonlarca görüntün var Ellis, hepsi aklımda. Çıplak görüntülerin." Sikiyi başını yavaşça yalıyorum. "Gülümsediğin görüntüler." Onu ağızma alıyorum, dilimle okşuyorum. "Yanımda, pek çok farklı yerde olduğun görüntüler. Kafamda her şeyden ya da herkesten çok senin resmin var."

Parmakları saçlarımı karıştırıyor, elleri başımı kavıyor. Gözleri yumuşak, siki alt dudağıma otururken tükürüğümle ıslanıyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum. "Çok daha fazla fotoğraf istiyorum, El." "Hepsi senin," diyor.

Sonra onu ağızma alıyorum, emiyorum, dudaklarından çıkan her nefesin ve sessiz iniltinin tadını çıkarıyorum. Kendime söz verdiğim gibi ona tapıyorum, kalçalarını, uyluklarını ve göbek deliğini öpmek için zaman ayırıyorum. Taşaklarını ağızımın içine çekiyorum, bir parmağımı kıkına sürüyorum. Hatta deliğiyle oynuyorum, Ellis bacaklarını sözsüzce daha da açtığında kendi sikim zonkuyor.

Boşaldığında, siki ağızda ve parmağım kıkındaydı. Boğuk bir çığlıkla boğazımdan aşağı boşalıyor, vücudu işaret parmağımın etrafında çırpınıyor. Geri çekilmeden ve Ellis'in iyiliğe karşılık vermesine izin vermeden önce yapabildiğim her son nefesi ve inlemeyi sıkıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağa girdiğimizde ve düşüncelerim New York'a kayarak kafamda ve kalbimde huzursuz bir baskı yarattığında, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Sabah hızla geliyor. Ellis'in odasından sessizce çıkıyorum, adamı yatakta uyurken bırakıp bir fincan kahve yapıyorum. Fokurdayıp cızırdayarak havayı acı kavrulma kokusuyla parfümlerken arka pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü ama puslu, şafak yeni sökmüş. Çimler nemli görünüyor, dünya uyanmaya başlarken havada sessizlik asılı duruyor.

Kahvem hazır olduğunda bir kupa doldurup güverteye çıkıyorum, üzerime aldığım eşofman için minnettarım. Ancak ayaklarım çıplak, bu yüzden onları sandalyemin üzerine koyuyorum ve kazağımın eteklerini ayak parmaklarımın altına çekiyorum.

Genelde bu kadar erken kalkan biri değilimdir ama Ellis'in sıcak, davetkâr göğsüne yaslanıp tekrar uykuya dalmak için boşuna çabalasam da zihnim sabahın ilk ışıklarıyla beni uyandırdı, dönüp durdu.

Telefonumu önümdeki masanın üzerinde çeviriyorum, kahve fincanım diğer elimi sıcak tutuyor. Önce Danil'i aramayı düşünüyorum ama onu bu kadar erken uyandırırsam muhtemelen beni öldürür. Ayrıca, kararımı destekleyeceğini biliyorum.

Bir an için ailemin ne düşüneceğini merak ediyorum. Daha sık yanlarında olduğum için mutlu olacaklar mı? Bu aptalca bir soru. Tabii ki mutlu olacaklar. Uzaklara taşınmamı asla engellemeye çalışmadılar ama yakınımında olmamdan hoşlandıklarını da biliyorum. Ve Ellis'le olan ilişkiyi desteklemekten başka bir şey yapmadılar.

Geriye sadece bir engel kalıyor.

Telefonumu elime almadan önce kahvemi bitiriyorum. Patronumun sekreterinin cevap vermesini beklerken bir bülbül şakıyor. Chelsea henüz ofiste olmayacak ama New York'ta saat sekizi biraz geçtiği için Beth'in olacağını biliyorum. Standart, aşırı neşeli karşılamasıyla hemen cevap veriyor.

"Günaydın Beth," diye cevap veriyorum. "Ben Lucky Buchanan."

"Oh, Lucky," diyor, ses tonuna daha doğal bir sıcaklık yayılıyor. "Sabahın bu kadar erken saatinde senden haber almaya alışık değilim. Her şey yolunda mı?"

"Evet, elbette," diye cevap veriyorum, bir güneş ışığı huzmesi bulutların arasından süzülürken burnum seğiriyor. Hapşırma isteğimle savaşıyorum. "Chelsea ile bir randevu ayarlayabilir miyim acaba?"

"Elbette. Acil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Aslında, ben New York'a dönene kadar bekleyebilir."

"Elbette tatlım," diyor Beth klavyesinde bir şeyler yazarken. "Ona ne hakkında görüşmek istediğini söyleyeyim?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, yakınlardaki bülbülün nazik tekrarını duyuyorum. Yoldan bir araç geçiyor, şehrin gürültüsüne kıyasla sessiz bir uğultu. Ve eğer yeterince derin nefes alırsam, sonbahar mısır hasadının yan ürününün kokusunu alabiliyorum; tatlı toz, toprak ve biraz da topraksı, çürüyen kabuk gibi.

Gözlerimi açtığımda yüzümde bir gülümseme vardı. Lanet mısır kokusunu seveceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Taşınmak," diyorum Beth'e, düşüncelerim Ellis'e dönerken kalbim ve ruhum sakinleşiyor. "Eve taşınmak istiyorum."

Bölüm IV: Mavi Ay

Bölüm 31

Ellis

Kış, Nebraska'da en sevmediğim mevsimdir. Soğuk yüzünden değil, boş olduğu için. Hasattan sonra bile Huskers'ın yapması gereken çok şey var: makine bakımı, yeni sezon için planlama, ekipman ve gübre siparişi ve bir dizi başka görev. Ancak zamanımın çoğunu dışarıda değil depo binasında geçiriyorum ve bir süre sonra boğucu olmaya başlıyor.

Eskiden yılın bu zamanlarında annemle daha çok öğle yemeği molası verirdim. Ama artık emekli olduğu için Gabby ile yemek yiyorum. Onun çalıştığı yandaki ofise gitmek yerine, çoğu zaman Gabby benimle burada buluşuyor ve manzara değişikliğini sevdiği konusunda ısrar ediyor.

"Sanırım tığ işi yapmayı denemek istiyorum," diyor Gabby, önündeki masada tavuk salatası dururken. "Örgü örmekten daha kolay görünüyor. Belki de? Bilmiyorum."

Başımı sallıyorum. Ben de hiç denemedim.

"Büyükanнем eskiden örgü örerdі," diye devam ediyor, "ama artık iğneleri kullanamıyor."

Gabby'nin kolunu sıkıyorum ve o da gülümsüyor.

"Teşekkürler, Ellis. Benimle birlikte öğrenmek ister misin?"

Duraksadım, çatal ağzıma yaklaştı. *Tığ işi öğrenmeyi mi?*

Gözlerini deviriyor. "Evet, tığ işi. Başka ne hakkında konuşabilirim ki?"

Makarnamı çiğneyerek omuz silkiyorum.

Gabby ışınlanıyor. "Harika! Gelecek hafta birkaç malzeme getireceğim."

Başımı sallıyorum, bakışlarım Riley'e yöneldiğinde Riley'nin başını çevirdiğini fark ediyorum. Mola odası bugün doluydu, sohbet ağustos böceklerinin vızıltısı gibi sabitti. Yılın ilk büyük kar yağışından sonra pek fazla insan dışarı çıkmaya cesaret edememişti.

Lucky şu anda Kosta Rika'da, hava güneşli ve sıcak. Bu gece geç saatlerde buraya uçtuğunda sistemi için bir şok olacak. Bu konuda kendimi kötü hissedirdim ama onu göreceğim için çok heyecanlıyım. Son birkaç aydır mesafeler beklediğim kadar zor olmadı. Belki de neredeyse her gün konuştuğumuz içindir. Belki de gelmediği zamanlarda bana eşlik dudaklarının hatırası olduğu içindir. İkimizin de umduğu kadar sık gelememi ama kamyonetime arkasında kucak kucaka piknikler, Lucky'nin kollarımda ve yatağımda olduğu akşamlar ve bol bol

siloya unutulmaz ziyaretler. Ve gittiğinde, eve bana gelmeye devam edeceğini bilmek geceleri beni sıcak tutmaya yetiyor.

Lucky'nin kulağıma birlikte yaptıklarımızı -ya da yapmak *istediklerini*- fısıldarken beni yumruğumu kendime sarmam için cesaretlendirdiği aramalar da canımı yakmıyor değil.

"Ellis?" Gabby bana gülümseyerek söylüyor. Öğle yemeği gitmiş, kaplar temizlenmişti. "Bir dakikalığına kafanın içindeydin. Mola bitti. Ofise dönmem gerek."

Gabby'ye başımı salladım, o da ayağa kalktı.

"Sonra görüşürüz. Tıg işi yapmayı unutma," diye hatırlatıyor bana.

Neşe.

Hafifçe homurdanıyor ve yüz ifademdeki alaycılığı okuyup okuyamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"İyi hafta sonları," diye ekliyor ve bana göz kırpmıyor. Lucky'nin geleceğini biliyor.

Temizlenmeden önce öğle yemeğimi çabucak bitiriyorum. Mola odası artık neredeyse boş, çoğu kişi işinin başına dönmüş. Odanın köşelerinde çok renkli ışıklar zayıf bir şekilde parlıyor ve tezgahın üzerinde karla kaplı sahte bir Noel Baba el sallıyor. Noel neredeyse geldi.

Telefonum çaldığında dinlenme odasından çıkıyordum. Ekranda Lucky'nin adını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Koridorun kenarına doğru ilerleyerek hızlıca cevap veriyorum.

"Hey, El," diyor Lucky, sesi neredeyse fısıltı gibi. "Planlarda ufak bir değişiklik oldu."

İçim daralıyor.

"New York ofisine gitmem gerekiyor," diyerek şüphelerimi doğruluyor. "Ama seni çok yakında göreceğim, söz veriyorum. Sadece bugün havaalanına gitme, tamam mı? En kısa zamanda daha fazla açıklama yapacağım."

Başımı salladım, sesimi çıkaramadım. Tatil için burada olacağını sanıyordum.

"El?" diye soruyor nazikçe. Ben konuşmayınca iç geçiriyor. "Her şey yoluna girecek. Bu iyi, söz veriyorum. Sadece... beni bekle?"

Her zaman.

Yumuşak bir ses çıkarıyor ve bir an için başka bir şey söyleyeceğini sanıyorum. Ama sonra aceleyle devam ediyor. "Uçağa binmem gerekiyor. Yakında evde olacağım." Bir duraklama. "Hoşça kal, El."

Boğazımı temizliyorum, yapabildiğimin en iyisi bu. Bir süre sonra Lucky telefonu kapattı.

Elimi yanıma koyuyorum. Koridorun sonunda biri dışarıdan kapıyı açıyor, soğuk hava ve kar telaşıyla eşikten geçiyor. Vücudum titreyerek yuvarlanıyor, artık o kadar da sıcak değil.

İşten sonra markete uğrayıp Melody'ye en yeni eserimi bıraktım. Bu Kuzey Işıkları, ya da en azından onları yeniden yaratabildiğim kadar yakın. Parçayı doğru şekilde yapmak uzun zamanımı aldı ve sonuç vermeyen birkaç denemeyi çöpe atmak zorunda kaldım. Sonunda, çoğunlukla şeffaf camdan bir kutup ayısı yaptım. Yeşil, pembe ve altın sarısı çizgiler bir omuzdan ayının ortasına ve kuyruğuna doğru akıyor. İçine bir miktar sim üfledim.

Melody parçadan çok memnun. Şimdiye kadarki en iyi eserim olduğunu söylüyor. Ona gülümsüyorum ama içim hala acıyor.

Cumartesi günü Lucky'den haber alamadım. Pazar günü, kapı çalındı.

", " dedi annem. "Hasta mıydı?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor misafirimiz, elinde bir dosya tutarak. Kanepede oturuyor, takım elbisesi yerinde, ancak pantolonunun paçaları kardan ıslanmış. "Dördüncü evre pankreas kanseriydi. Korkarım doktorların yapabileceği pek bir şey yoktu."

Annem bana doğru bakıyor, gözlerindeki üzüntü belli oluyor. Gerçi *benim* için daha üzgün görünüyor. Bunu nasıl söyleyebileceğimden emin değilim, çünkü acı gözlerinin içinde değil, dışında yatıyor.

Boğazını temizliyor. "Ve sen de bize haber vermek için mi buradasın?"

Adam başını sallar. "Bay William Cole'un tüm mal varlığını oğlu Ellis William Cole'a bıraktığını da size bildirmek isterim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Pardon?" diye soruyor annem.

Adam tekrar başını sallayarak dosyayı açar. "Bay Cole son vasiyetinde, evinin satışından elde edilenler de dahil olmak üzere tüm mal varlığının Ellis'e verilmesini istemiş. Hepsi burada." Bir kâğıdı anneme uzatıyor, o da her zamanki titreyen eliyle tutuyor.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ellis," diyor sessizce. Başımı sallıyorum. Onu görmeme gerek yok.

Annem kâğıdı yere bırakıyor. "Başka kimse yok muydu?" diye soruyor.

Adam sempatik bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hayır. Öyle görünüyordu..." Söylemeden önce duraksıyor, "Yalnız bir hayat yaşıyor gibiydi. Cesedi burada dinlenecek.

ailesinin arsası. Tören Salı günü yapılacaktır."

Annem başını sallıyor, düşünceli görünüyor. "Teşekkür ederim, Bay..."

"Bradley," diye söze giriyor adam, işaretini alıp ayağa kalkıyor. Avucunu uzatıyor, annemin elini sıkıyor ve sonra benim elimi sıkmak için yanıma geliyor. "Başınız sağ olsun." Bana bir kart uzattı. "Sorularınız olursa bilgilerim burada."

Başımı salladım ve Bay Bradley kapıya doğru adım attı. Ben de onu takip edip çıkışını izledim. Karın içinden geçerek garaj yolumuzdan aşağı inen siyah Mercedes yerinde görünmüyor.

"Ellis?" dedi annem. "İyi misin?"

Kapıyı kapatıp ona dönüyorum. Omuz silkmeden önce kartviziti sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Bana e-posta gönderdi," diyorum.

Annemin yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne zaman?"

Geçmişini düşünüyorum. "Aylar önce."

"Ne dedi?"

"Konuşmak istedim." Başımı hafifçe salladım. "Ona hayır dedim."

"Ah, bebeğim," diyor annem, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, sanki yanıma gelmek istiyormuş gibi. İşini kolaylaştırıp ona doğru yürüyorum. Elim tutuyor, sıkıca sıkıyor. "Bu senin hatan değil, biliyorsun. Muhtemelen ben de ona aynı şeyi söyledim. Onun olduğunu bilmiyordun..."

Cümlesi kesiliyor. *Ölüyordu*, diyecekti. *Ölüyordu* ve ben onu görmezden geldim.

Yine de başımı sallıyorum. Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum, tam olarak değil. Ne hissettiğimden emin değilim. Biraz kızgın. Çünkü bizi terk etti. Bizi terk etti ve gidecek başka kimsesi kalmadan ölene kadar arkasına bakmadı. Kızgınlım çünkü beni vasiyetine yazdı, sanki buna hakkı varmış gibi. Sanki hâlâ kendisine babam diyebilirmiş gibi. Kendi hatası olmadan öldüğü için bile kızgınlım.

Ve üzgün. Eskiden olduğum çocuk için üzülen bir yanımla var. Babası işi bıraktığını söyleyen. Sanki kolaymış gibi kalkıp giden. Topladığı bardakları babasına gösteremeyen çocuk için üzgünüm. Balo gecesini hiç paylaşamayan çocuk için üzgünüm.

Gitti, bizi ele verdi ve şimdi de *gitti*. Peki ne için? Sonunda, başladığı yere geri dönecek. Sonunda, kazandığı şeyi artık tanımadığı bir çocuğa bıraktı. Başka kimse yoktu. Belki bunun için ben de üzgünüm. Aradığı şeyi bulabildi mi? Pişman oldu mu?

Asla bilemeyeceğim.

"Tatlım..." dedi annem.

Başımı hızlıca sallayıp gözümün altını kaydırıyorum. "Tamam mı?" Ona soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Öyleyim. Babanla uzun zaman önce vedalaştım. Ama onun yasını tutman normal, Ellis. Bunun için onu sevmen ya da sevmek zorunda değilsin."

Onun yasını mı tutuyorum? Bu yüzden mi? Bir cevabım yok, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Lucky'i özledim.

Düşüncesi bile içime korku salıyor. Bir an. Bir dizi flaş. Lucky'nin sesi. "*Bir gün bu kasabadan gideceğim, El.*" Bir şelalenin altında kollarını açmış arkadaşım. Her aradığında duyduğu heyecan ve yaşadığı sayısız macera.

Bu, cansız ve donuk, camla kaplı bir ateş böceğinin anısıdır.

"Hayatımın olağanüstü olmasını istiyorum, El."

Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duyduğumda nabzım hızla atıyordu. Annemin elini bırakıyorum ve ön pencereye, bembeyaz parıldayan Noel ağacının yanına çıkıyorum. Hissettiğim rahatlama sarsıcı ve nefesim de onunla birlikte kesiliyor, pencere camına çarparak kekeliyor. Lucky dışarıda. O burada, *burada* ve her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek çünkü Lucky etraftayken her şey her *zaman* yolundadır.

Kiralık değil, kendi arabasının yanında olması dışında. Arka taraftan bavul üstüne bavul çıkarıyor ve onları kürekli garaj yolunu kaplayan yarım santimlik karın içine yerleştiriyor.

"Kim o?" diye soruyor annem.

Ona cevap veremem. Botlarımı giyip ön kapıdan çıkarken vücudumda dolaşan rahatlama kırılgan ve paçavraya dönüşüyor. Lucky beni görünce başını kaldırıyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"El," diyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Ona doğru ilerlerken nabzım ağırlaşıyor. Kar taneleri gökyüzünden tembelce süzülüyor, yanaklarıma ve burnuma iniyor, minik ısırmalar batıyor.

Sonunda karşısına çıktığımda Lucky'nin ifadesi biraz düşüyor. Başını eğiyor, yüzümde gördüğü şey karşısında kaşları çatılıyor.

"Ne?" Lucky'nin arabasının içindeki ve yanındaki tüm eşyalarına bakarak söylemeyi başarıyorum.

Bana bir sırtış fırlatıyor ve o anki heyecanını geri . "Ben geldim, El. Temelli olarak. Eve taşınıyorum."

Nefes alıyorum, soğuk ciğerlerimi acıtıyor. "Hayır."

Bölüm 32

Şanslı

Hayır.

Ellis mutluluğun tam tersi görünüyor ve içimdeki her şey batıyor.

"Hayır mı?" Kelimeyi, anlamını ya da Ellis'in beni öpmesi gerekirken bunu neden söylediğini anlamadan tekrarlıyorum.

Başını hızla sallar, arkasını döner ve birkaç adım uzaklaşır. Elleri saçlarını karıştırıyor ve perişan görünüyor.

"Ne haltlar burada?" Bavulumdan uzaklaşarak söylüyorum.

Homurdanıyor, başını tekrar sallıyor, gözlerimle zar zor buluşuyor. Ona uzanıyorum ama geri çekiliyor.

"Ellis..." Dedim ki, onun karşı incindim.

Sanırım bir "Hayır" daha duyuyorum ama sonra Ellis uzaklaşıyor.

"Hey!" diye , koşuyorum. "Konuş benimle. oluyor?"

Evinin önünden geçerken cevap vermiyor ya da yavaşlamıyor, üzerinde sadece uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve bağciksız botlar var. Gideceği yer belli. Silo.

Açılmış arabama bakarak küfrediyorum. Onun peşinden koşarken telefonumu çıkarıyorum, babama mesaj atıyorum ve tarlanın kenarındaki kar yığınlarına birden fazla kez takılıyorum. Ellis siloya benden çok önce ulaşıyor.

Yetişene kadar nefesim kesiliyor. Önümdeki havayı buğulandırıyor. "El."

Şu anda silonun içinde volta atıyor, vücudunun hatları gerilmiş durumda.

" oluyor?" Sakince soruyorum, ona doğru yöneliyorum.

Gözlerini bana çevirdiğinde acı çekmiş gibi görünüyor. "Neden?" diye mırıldanıyor.

Dışarı.

"Neden ne?" Kolunu yakalamaya çalışarak soruyorum. Kenara çekildi ve küçük bir

Boğazımdan bir ses kaçıyor. Bir nefes verip Ellis'in uzaklaşmasına izin veriyorum. "Neden temelli döndüm? Bunun açık olacağını düşünmüştüm."

"Sen..." Başını tekrar sallıyor, göz göze gelmiyoruz. "Bana söylemedi."

"Seni umutlandırmak istemedim," diye itiraf ediyorum. "Geri dönmeden önce patronumla konuşmam ve her şeyi yoluna koymam gerekiyordu. Evrak işlerini yeni tamamladık ve işte buradayım. Sana sürpriz yapayım dedim."

Bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor.

"Ne oluyor , El?" Küfürlerle ve rahatsız edici iç çekişlere rağmen ses tonumu dengede tutmaya çalışarak soruyorum. "Mutlu olursun sanmıştım."

Homurdanıyor ve ben şok oluyorum. Şok oldum.

"Beni burada istemiyor musun?" Neredeyse inanamayarak soruyorum.

Başını sallıyor ve *oh lanet olsun*. Yere oturdum, nefes almaya çalışırken dizlerimi büktüm. *Vay anasını*.

Ellis düşünüyor, ellerini dizlerime koyuyor. Gözleri bana yalvarıyor ama anlamıyorum.

"Neden beni burada istemiyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum. Yüz ifadesi buruşuyor. "Kapana kısıldım."

"Kendini kapana kısılmış hisseder miydin?" Fısıldıyorum.

Başını hızla sallıyor, sessizlik acı verici bir şekilde uzarken gözleri her yere gidiyor. Parmakları dizlerime batıyor. "Sen," diyor sonunda.

"Ben mi?"

Başını sallıyor ama ben anlamıyorum.

"Burada olmak istiyorum, El. Seninle birlikte."

Ayağa kalkmadan önce sinirli bir ses çıkarır. Volta atmaya devam ediyor.

"Babam gibi..." diyor, kelimeler yavaş geliyor. "Git."

İçim daralıyor, soğukla hiçbir ilgisi olmayan derin bir ürperti üzerimi örtüyor. "Babanın yaptığı gibi seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

İfadesi bana *evet, öyle* olduğunu söylüyor.

Ağzım açılıyor ama hiçbir şey . "Ellis," diyorum, göğsümün derinliklerinde bir morluk çiçek açıyor. "Bunu nasıl düşünürsün? Seni terk nasıl düşünürsün?"

"Yaptım," diyor ve kelime ağzından çıkar çıkmaz duruyor. Başını çevirdiğinde nefesi önündeki havayı kokluyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda pişmanlık duyuyor.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek ve kendimi ayağa kaldırarak. "Ow."

İleri doğru bir adım attı ama durdu, içindeki savaş aşikârdı.

"Gitmemi sen söyledin," diye .

Bunu yalanlamıyor.

"Beni resmen kapıdan dışarı ittin." Yine savunma yok.

"Senin için kalırdım, Ellis! Eğer isteseydin, kalırdım."

Bana göz kırpmıyor, gözyaşlarının yüzümden aşağı süzülüşünü izlerken yüz ifadesinde hüznün var. Konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Sana... izin veremezdim."

Bir an için gözlerimi kaçırıp çenemi yokluyorum. Gözlerim yanıyor ve yanaklarımı fırçalayarak nemi pantolonuma siliyorum. "*Neden?* Anlamama yardım et, *lütfen*. Neden beni burada istemiyorsun?"

"Kapana kısıldım," diye tekrarlıyor.

"Sence kendimi kapana kısılmış hisseder miyim?"

Başıyla yukarıyı işaret ediyor. Bakışlarını takip ediyorum ama tek gördüğüm yukarıda parıldayan ateş böcekleri.

"Yani, gitmemi istedin," diyorum, olayı çözümlemeye çalışarak. "Peki şimdi ne olacak? Başka bir eyalette yaşamamla yetinecek misin? Şanslıysak ayda bir ziyaret etmeme razı mı olacaksın?"

Yüzü sıkışmış olsa da başını sallıyor.

"Şey, ben değil," diyorum kabaca, nefesim kesilerek. "Bununla . *Burada*, seninle olmak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Eve, *sana* gelmek istiyorum. Bana senin de aynı şeyi istemediğini mi söylüyorsun?"

"İstediğim tek şey..."

Ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman neden? Neden bu konuda tartışıyoruz ki?"

Neden gitmemi istiyorsun?"

Nefes alıp veriyor, ellerini başının üzerine koyarak yukarı bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Dinlemiyor..."

"Deniyorum," diye . "Ama hiçbir şey *söylemiyorsun*." Düşen sessizlikte sert bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, ona doğru bir adım atıyorum, elim havada kalıyor.

"Ben

Üzgünüm, El. demek istemedim."

Homurdanıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İyi değil. Bu söylediğin çok boktan bir şeydi.

Ben sadece..."

Bir nefes verip gözlerimi kapatıyorum. Bugünün böyle geçmesini beklemiyordum. Yeniden bir araya gelişimizin neşeli olacağını düşünmüştüm. Ellis'in beni kollarını açarak ve sıcak bir öpücükle karşılayacağını, Noel'i birlikte kutlayacağımızı, belki sıcak kakao içeceğimizi ve evde olacağımı düşünmüştüm. Birlikte olacaktık, temelli evde olacaktım ve o da bundan *mutlu* olacaktı.

Ama o mutlu değil. Ve *nedenini* bulmalıyım.

"El," diyorum usulca, gözlerimi açarak. Bir adım duruyor ve en az benim kadar perişan görünüyor. "*Beni...* istiyor musun?"

Başını sallıyor, kısa, sarsak bir şey.

"Bu," diyorum, işaret ederek. "Hâlâ bunu istiyor musun?"

Çıkardığı ses yaralı bir evet.

"O zaman anlamamı sağla," diye yalvarıyorum, bir adım daha yaklaşarak. Bu sefer geri çekilmiyor ve ben de ona uzanıyorum. Çekingen bir tavırla elini elime koyuyor, teni sıcak ama yeterince sıcak değil. Üzerinde palto olmadan donuyor olmalı. "Söyleyemiyorsan yaz ya da ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama şu anda kafanın içinde neler olup bittiğini bilmem gerek. İster inan ister inanma, El, aklını okuyamam."

İlk kez gülümsemeye dair bir ipucu yakalıyorum ama çok küçük bir şey. Kırılğan. "Soramam..." diyor, sözünü keserek.

Düşüncelerim geriye doğru sıcıyor. "Neyi soramazsın? Kalmamı isteyemez misin?"

Başını hızlıca sallıyor. Bir onaylama. "Neden olmasın?" Bastırıyorum. "Bencilce olduğu için mi?" Buna tek kelime bile etmiyor.

"El," diyorum, öne doğru küçük bir adım atana kadar elini çekiştiriyorum. Şimdi tam önümde, tişörtünün ince tabakası vücut ısını ısıtıyor. Burnu kırmızı, kahverengi gözleri hüzünlü. "Bu konuda bencil olmanı *istiyorum*. Benden kalmamı iste. Bana kalmamı söyle."

Konuşmak ister gibi görünüyor. Dudaklarını birkaç kez yalıyor, açıkça mücadele ediyor. "Yapamam," diyor sonunda.

Nefesim kesiliyor.

Homurdanıyor, gözleri tekrar hareket ediyor, üstümüzde cevaplar arıyor. Sonunda Ellis elini çekip kurtardı. Avuçlarını uzatarak beklememi söyledi.

"Ne?" Kapıya doğru yönelmesini izleyerek soruyorum. Duruyor, bana doğru dönüyor ve tekrar yapıyor. *Bekle*.

Ellerimi havaya kaldırıyorum ama Ellis köşede kaybolunca kollarım iki yanıma düşüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ateş böceklerine bakarak. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermiyorlar.

Birkaç dakika sonra telefonum cebimde çalıyor. Neredeyse görmezden gelecektim ama yapacak başka bir şeyim olmadığı ve uzuvlarım buz sarkıtlarına dönüştüğü için telefonu elime aldım. Babamdan eşyalarımı içeri getirdiğini bildiren bir mesaj var ama dikkatimi çeken bu değil. Ellis'ten gelen e-posta.

Telefonum pinglemeye devam ederken tıklayıp açıyorum, daha fazla e-posta geliyor. Bu seferki konu satırında tarih atılmış. Bugün yazıldı. Şimdi, eğer

tahmin etmek zorundaydım.

Şans. Kelimelerle aram hiç iyi olmadı. Bunu biliyorsun. Sadece özgür olmanı istediğimi sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sende her zaman maceracı bir ruh vardı. Vahşi ve güzelsin ve rüzgara bağılsın. Seni burada benimle tutmak istemiyorum. Olağanüstü hayatını kaçırmama sebep olmayı hiç istemedim. Şu an sahip olduklarımızla mutlu olacağım. Eğer sana sahipsem, ihtiyacım olan her şeye sahibim. Bunu benim için yapmana gerek yok.

Bana kızları mı yoksa erkekleri mi istediğimi sorduğunda 21 yaşındaydık. Cevabım ikisi de değildi çünkü her zaman sadece sen vardın. Kızlar yoktu. Başka erkek yok. Başka hiç kimse kalbimi senin gibi tutamadı. Sanırım tanıştığımız andan beri senin kalbin. O gece yurttan da kalbini tutmuştum. Hatırlıyor musun bilmiyorum.

Burada olacağımızı hiç düşünmemiştim Luck. Hep sen ve ben vardık, ama şimdi gerçekten biz varız. Biziz ve seni asla geride tutmayacağıma dair kendime söz verdim. Senin için eski kavanozları kırıp büküyorum çünkü seni asla camın içine hapsetmeyeceğim. Sen benim ateşböceğimsin ve her zaman yaşamak için çabaladığın hayatı hak ediyorsun. Sen gittin diye beni kaybetmeyeceksin. Her zaman burada bekliyor olacağım. Sadece bana geri dönmeni istiyorum.

Bana geri uçmaya devam et.

Ekran bulanıklaştıkça gözlerimi siliyorum. E-postayı tekrar tekrar okudum. Sonra bir başkasına bakıyorum. Gelen kutumda şimdi düzinelerce var, hepsi birkaç dakika içinde gönderilmiş ama tarihleri yıllar öncesine dayanıyor. Bunları yıllardır yazıyor.

Ellerim titreyerek onlara doğru ilerliyorum.

Selam, Şans. Bu sabah uyandığımda, gökyüzü bana seni düşündüren hafif bir camgöbeğiymişti.

Merhaba, Luck. Buradasın, bunu biliyor muydun? On dakikadan daha kısa bir süre önce elini tuttum, avucumun altındaki et ve kemiklerin gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Şans. Hey. Bundan hoşlanmıyorum. Aramızda eskiden olmayan bir mesafe var.

Hey, Luck. Rüya mı görüyorum diye düşünmeden edemiyorum. Öyle hissettiriyor. Bir saatten az bir süre önce yatağımdaydın, çarşaflarla benim aramda sıcacık ve yumuşacık yatıyordun.

...Dünyaya karşı bizdik, Luck. İkimiz, her zaman. Sen ve ben.

...En zayıf anlarımda, keşke kalsaydın diyorum.

...tekrar yapardım.

...Seni seviyorum, benim parlak ateş böceğim.

...Seni Smith Falls'ta öptüğümde on yedi yaşındaydım.

...Seni nasıl sevdiğimi bilseydin, anlar mıydın?

...Korkuyorum, Luck.

...Seni özledim, benim değerli ateşböceğim.

...Seni her şeyden çok seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum, lütfen benim güzel ateşböceğim, yakında bana geri dön.

Ellis'in kapı aralığında durduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Islak gözlerimin ötesinde bulanık bir görüntü, bir serap gibi dalgalanıyor.

"Bunca zamandır," diyorum usulca, yüzümü silerek. Başımı sallıyorum, kahkaha ya da belki de ağlama sesi çıkarıyorum. "Hayatımdaki en dikkat çekici şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Tek kelime etmiyor.

"El," diye . "Sensin."

Bölüm 33

Ellis

Lucky bana doğru adım atarken kalbim küt küt atıyor. Gömleğimi iki yumruğuyla kavrayıp beni kendine çekmeden önce beni itiyor. Birbirimize çarpıyoruz ve yüzüme göz kırptırıyor, göğsü inip kalkıyor, mavi gözleri ıslak.

"Seni güzel adam," diyor, sesi sinirli ama... değil. "Seyahat etmeyi seviyorum. İşimi seviyorum. Ama günün sonunda tek istediğim bunu *seninle* paylaşmak. Eve dönmek istediğim kişi sensin. New York'a her döndüğümde özlediğim sensin. Beni mutlu eden, nabzımı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yükselten sensin."

Kekeleyerek nefes alıyor, dudaklarının etrafını duman gibi saran sis. "El...

Benim de maceralarım oldu, ama ne kadar çok olursa olsun, ne kadar nereye gidersem gideyim, beni hep sana geri götürüyorlar. Neden biliyor musun?" Yutkunuyorum, başımı yavaşça sallıyorum.

"Ateş böceğin olduğumu mu söylüyorsun?" Başımı salladım. *Evet.*

"Sen benim lanet olası ayımsın, Ellis. Sen çağırırsın, ben gelirim." "Ben... Ben bunu hiç istemedim."

"Yapmak zorunda değildin."

Nefesim önümde şişiyor ve Lucky parmak uçlarında yükseliyor, dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta.

"Senin bir sırrın vardı," diyor. "Benim de öyle. Hazır mısın?"

Hareket edemiyorum ve Lucky'nin gözleri benimkilerin arasında geziniyor. Konuştuğunda sesi sessiz çıkıyor.

"Ben de seni seviyorum. Yıllardır seviyorum. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve bundan asla vazgeçmeyeceğim. Ben bunu yapamam. Sen benim için osun, El. Sen benim büyük romantizmimsin. Ve burada *seninle* olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok."

"*Şans.*"

"Şimdi beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" diye soruyor, dudakları köşeden yukarı seğiriyor. "Eve hoş geldin demeni bekliyordum. Ama onun yerine kar dolu botlar aldım."

Dudaklarım dudaklarına çarpmadan önce son kelimeyi zar zor bitiriyor. Bana karşı inliyor, gömleğimi sıkıca kavırıyor. Bu rahatlama, mutluluk ve korkunun acısı. Ama en , eve dönüyor. Onun

Dudaklarının tadı evi gibi. Ve eğer istediği buysa, gerçekten istediği buysa ve gerekli olduğunu düşündüğü şey değilse, o zaman burada mutlu olmasını sağlayacağım. Ona öyle sıcak ve davetkâr bir yuva vereceğim ki yanımda kaldığına asla pişman olmayacak. Sevildiğini bilecek, hatasız, sınırsız, sonsuz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Kollarını boynuma dolayarak küçük, mutlu bir kahkaha atıyor. "Yine."

"Seni seviyorum," diyorum onu yukarı çekerek. Bacakları belime dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Cesaret edebildiğim kadar sıkı sarılıyorum.

"Ben de seni seviyorum Ellis," diye fısıldıyor boynuma karşı. "Sana o kadar saçma bir şekilde aşışım ki, bunu söylememden bıkacaksın."

Başımı sallıyorum. *Asla.*

"Göreceğiz," diyor ama bu bir uyarı gibi gelmiyor. Bir söz gibi geliyor.

Dönüp ışıkları kapatıyorum. Silo karanlığa gömülüyor ama ben eve doğru yürürken Lucky'nin saçları ayın ışığında soluk altın renginde parlıyor.

Lucky, "Nerede kalacağımı konuşmalıyız," diyor. "Eski odama geri taşınabilirim-"

Başımı sallıyorum. "Benimle," diyorum nefesimi vermeden önce. "Benimle kal."

Lucky kollarımda geriye yaslandı, genişçe gülümsedi. Anlamıştı. "Evet, El. Her zaman."

Başımı sallıyorum ve bir dakika içinde eve varıyoruz. İçeri girdiğimizde annem mutfaktaydı ve ben isteksizce Lucky'yi indirdim. Islak botlarımızdan çıkıyoruz ve annem bir eliyle yürüme yardımcısını kaldırarak bize el sallıyor.

"Nane çayı," diyor ve dumanı tüten iki fincanın durduğu tezgâhı işaret ediyor.

"Teşekkür Bayan Cole," diyor Lucky, bir kupayı kabul ederken. "Siz çocuklar donuyor olmalısınız," diyor annem.

Lucky bir kahkaha atar. "Biraz."

"Baban kuru kıyafetler giyebilmen için çantalarından birini bıraktı. Burada mı kalacaksın?"

Lucky'yle bakışıyoruz ve onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum. "Sizin için de uygunsa, Bayan Cole," diye cevap veriyor Lucky.

Annem, o daha tek kelime edemedi sallayarak onu kovuyor. "Tabii ki öyle. Burada her zaman hoş karşılanırsın Lucky. Evde olmana sevindim."

Lucky bardağının kenarından bana gülümsüyor.

"Bana ihtiyacınız olursa yatakta kitap okuyacağım," diyor annem, mutfaktan çıkarken bizi yalnız bırakarak.

"İyi geceler," diye arkasından sesleniyorum.

Lucky çayını yudumluyor. "Üstümüzü değiştirelim mi?"

Başımı sallıyorum ve ikimiz odama gidiyoruz. Lucky'nin bavulu kapının hemen içinde ve ben şifonyerime yönelirken o da temiz kıyafetlerimi çıkarıyor. Üzerimi değiştirirken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona dönüp baktığımda duraklamış, elinde bir gömlek sallanıyor ve uyku pantolonu kalçalarına doğru sarkıyor.

Başını hafifçe sallar. "Ellis, gerçekten neye benzediğini bilmiyor musun?"

Cevap vermiyorum, o da yaklaşıyor, gömleği hâlâ yanında asılı.

"Genişsin, dağ gibi. Kaslısın. Güçlüsün. Varlığın büyük ama çok nazik ve ölçülüsün. Senin yanında kendimi güvende hissetmediğim hiçbir an olmadı."

Önümde durduğunda yutkunuyorum, parmakları omzumun ve kolumun çizgisini izliyor. Elime geldiğinde, dokunuşu tüylerimi ürpertiyor.

"Nefes kesicisin," diyor yüzüme bakarak, gözleri yüz hatlarımda geziniyor.

"Yakışıklı. Seksi. Güçlü bir çenen ve güzel bir burnun var." Elini kaldırıyor ve parmağı burnumda geziniyor. "Çok şey söylemiyor olabilirsin ama gözlerin bana her zaman bilmem gereken her şeyi anlatmıştır."

Eli göğsüme yerleşiyor, avuç içi kalbimin hızlı atışı üzerinde ılık.

"Seni her zaman istiyorum, El. Orada dururken bile sikimi sertleştiriyorsun.

Ama... Bundan daha fazlası, *seni* istiyorum. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Başımı . Çünkü Lucky için de aynı şeyi hissediyorum. "Çok güzel," diyorum ona, yanağını okşayarak.

Gözleri kapanıyor, nefesi bir iç çekişle onu terk ediyor. "Senin," diye ekliyor.

Benimkini.

Lucky geri çekildiğinde gömleğini . Yatakta yan yana uzanıyoruz, oda tepedeki ışıkla aydınlanıyor. Başlarımız birbirine yakın, ellerimiz aramızda birbirine bağlı.

"Şans," diyorum
usulca. "Hı?"

Söylemek istediklerimin üzerinden geçiyorum. O gelmeden hemen önce öğrendiğimiz haberi. "Babam öldü."

Hafifçe sarsılıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Ne?"

"Kanser," diye açıklıyorum. "Servis... Salı günü."

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. "Çok üzgünüm, El." Biraz omuz silktim.

"Gidecek misin?" diye soruyor.

Yine omuz silkiyorum.

Bilmiyorum.

Elimi kendi elinin arasında yuvarlıyor. "Bana ondan bahseder misin?"

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtlıyorum.

Zorlamıyor ve buna minnettarım. "İşin mi?" diye sordum.

Lucky soruyu anlamış gibi başını sallar. "Değişmeyecek. Zaten zamanın yüzde doksan beşinde uzaktan çalışıyordum. New York'ta katılmam gereken bir toplantı ya da etkinlik varsa katılacağım. Ama onun dışında uçaklarım Nebraska'dan kalkacak ve oraya dönecek."

Başımı sallıyorum, hâlâ bu gerçeği kabullenmeye çalışıyorum. Lucky *burada* olacak.

Benimle birlikte. Burada yaşayacak ve her zaman eve gelecek.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, parmakları üzerinde gezinirken. Bir baş sallama daha. Boğazımı temizliyorum. "Dani?"

"Anladı," diyor Lucky. "Sanırım artık onunla şehirde olamayacağım için biraz üzüldü ama yine de ortak olacağız ve birbirimizi her zaman göreceğiz. Bizim adımıza mutlu." Eklemekten önce duraklıyor, "Sana önceden söylemediğim için özür dilerim. Sanırım bu bir hataydı. Ben sadece... bunun hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm."

Elini ağzıma götürüp parmak eklemelerini öpüyorum. "Artık bir önemi yok. Kosta Rika mı?"

"Daha fazlasını duymak ister misin?" diye sorar. "Her zaman."

Bunun üzerine gülümsüyor ve konuşurken bacağını benimkinin üzerine atıyor. "Son günümüzü bir balina izleme gemisinde geçirdik. Kalabalık bir gruptuk. Turistler de vardı."

"Balinalar mı?" Merakla sordum.

Sırıltısı yüzünü aydınlatıyor. "Kamburlar, El. Sayılamayacak kadar çok, kış için güneye göç ediyorlar. Biz oradayken birkaç tanesi suya girdi ve bu..." Bir nefes üflüyor, hayali başka bir yerde kayboluyor. "*Çok büyükler.* Bildiğinizi sanırsınız ama sonra bir tanesini bizzat görürsünüz,

Ve böylesine büyük bir canlının bizimkinden neredeyse tamamen ayrı bir dünyada var olabilmesi şaşırtıcıdır. Şarkı söylediklerini biliyor muydunuz? Erkekler eşleri için şarkı söyler."

Lucky bana kambur balina şarkısını anlatırken yastığa yaslanıyorum. Seslerin nasıl parçalara ayrıldığını, bazı bölümlerin bir nakarat gibi tekrar ettiğini. Her mevsim şarkının nasıl değişebildiğini ve bazen erkeklerin nasıl koro halinde şarkı söylediğini. Bana bir balinanın nasıl yirmi dört saate kadar aralıksız şarkı söyleyebildiğini, aşk şarkısını defalarca tekrarladığını anlatıyor.

Ayrıca bana balinaların sadece üreme alanlarında şarkı söylemediklerini de söyledi. Seyahat ederken de şarkı söylüyorlar ve bazı bilim insanları bunun pratik yapmak için olduğuna inanıyor. Böylece göçleri tamamlandığında şarkılarını mükemmelleştirebiliyorlar.

Neden bilmiyorum ama bu beni etkiledi. Bir bakıma bize benziyor. Bulduğumuz yere gelmek için çok yol kat ettik ama belki de her adım şarkımızı mükemmelleştirmek için gerekliydi. Mükemmelleştirdik mi? Mükemmelleştirdik mi? Belki de bu, birlikte çıkmaya devam edeceğimiz bir yolculuktur.

Bir süre sonra Lucky sessizleşiyor, eli göğsümde oynuyor. "El?"

Mırıldanıyorum.

"Ben onun gibi gitmeyeceğim."

Göğsüm sıkışıyor. "Bunu... söylememeliydim."

"Hayır," diyor, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar yer değiştiriyor.

"Aklından geçenleri söylemeni istiyorum, Ellis. Her zaman. Uzaklaştım."

"Farklı." *Babamın yaptığından farklı.*

"Evet, öyleydi," diye kabul ediyor yutkunmadan önce. "Ama... Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bunu bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağım. Gittiğim her gün seni özledim. Bir kereden fazla hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Ve ne zaman biraz daha uzak kalsam, nefesimi kaybediyormuşum gibi hissettim. Ciğerlerimde daha az oksijen varmış gibi. Sensiz açlık çekiyordum, El. Beni kapana kısılmış gibi hissettirme, tamam mı? Asla. Sen benim soluduğum havasın."

"Şans..."

"Kahrolası mısırı bile kaçırdım," diye devam ediyor gülerek. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme."

Dudaklarımı kilitliyorum ve ayılmadan önce tekrar kıkırdıyor.

"Seninle kalıyorum, El. Çünkü olmam gereken orası."

Buna karşı tek bir argümanım bile yok, o yüzden tek kelime etmiyorum.

Bölüm 34

Şanslı

Ellis işe erken gidiyor. Buraya geldiğimden beri buna alıştım. Çoğu sabah, o hazırlanırken zar zor uyanıyorum, alnıma bir öpücük kondurduğu an hariç. Bunu hep hatırlarım.

Kendimi yataktan kaldırdığımda sabahın geç saatleriydi, geçen günkü yirmi iki saatlik araba yolculuğumdan sonra hâlâ biraz yorgundum. Vücudum da ağrıyor ama bunun bir kısmının Ellis'le tartışmamdan kalan stres olduğunu hissediyorum.

Uyku kıyafetlerimi giyip yatak odasından çıkıyorum. Yumuşak Noel müziği koridordan süzülerek beni gülümsetiyor. Noel arifesinin ötesinde yarının ne olduğunu düşündüğümde bu gülümseme biraz sönük kalıyor.

Ben geçerken Bayan Cole oturma odasındaydı. "Günaydın, Lucky."

"Günaydın."

"Cezvede kahve var" diye haber veriyor.

Ona teşekkür ediyorum ve bir fincan almaya gidiyorum. Kupa elimde, Bayan Cole'un eski kocasının cenazesi konusunu nasıl açacağımı düşünerek oturma odasına dönüyorum. Önce o konuştu.

"Oğlumla aranızdaki her şey yolunda mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum, kupamı avuçlarımla arasında tutarak. "Biz iyiyiz."

Başını sallıyor. "Ve sen geri döndün?"

"Temelli olarak," diye onaylıyorum. "İş için seyahat etmeye devam edeceğim ama New York'taki dairemi çoktan listeledim. Burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

Bana bakışıyla kendi annemi hatırlatıyor. "Sorun yoktan da öte, Lucky. Sana daha önce de söylediğim gibi, sen ailedensin ve burada olmandan mutluyum. Olsa olsa, sen ve Ellis için benimle aynı mekânı paylaşmanın zor olabileceğini düşünürdüm."

Kaşlarımı çattım. "Ellis'in sana taptığını biliyorsun. Burada olmak istiyor ve sen benim için her zaman ikinci bir anne gibi oldun."

"Kesinlikle," diyerek sözümü kesti. "Ve bir ilişkide yetişkin olduğunuzda bir ebeveyn figürüyle aynı evi paylaşmanın zorlukları olabileceğini hayal ediyorum."

"Oh," diye mırıldanıyorum,
yanaklarım . "Oh," diye tekrarlıyor,
gülerek.

Ellis ve benim siloya yaptığımız sık yolculukların düşündüğümüz kadar fark edilmediğini hissediyorum.

"Şunu söylemeden geçemeyeceğim Lucky," diyor Bayan Cole. "Tek başıma yaşamaktan memnun olurum. Ellis'in bunu duymak istemediğini biliyorum. Kafasında bana bakmak zorunda olduğu düşüncesi var. Ama ben hala yardım almadan temel ihtiyaçlarımı karşılayabilecek durumdayım ve bir süre daha öyle olacağımdan şüpheleniyorum. Bu yüzden Ellis'i taşınması yönünde dürtmek isterseniz, bunu kişisel olarak algılamam ve aslında bunu teşvik ederim. İkinci de burada istemediğimden değil. Sizi özlemeyeceğim için de değil. Ama ikinci de kendi evinizde parmak uçlarınızda dolaşmak zorunda kalmadan rahatça yaşayabilmelisiniz. Her zaman ziyaret edebilirsiniz. Hatta isterseniz her gün."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim Bayan Cole.

Bunu aklımda tutacağım." Bundan memnun görünüyor. "Şimdi, Ellis size babasından bahsetti mi?" Yavaşça nefes veriyorum. "Evet, anlattı ama daha sonra..."

"Sen gösterdiğinde onu çılgına çeviren şey her neyse ondan sonra yuka

rı?" Kederli bir kahkaha attım. "Evet, o."

Başını sallıyor, bir an için düşüncelere dalmış görünüyor. Gözleri buluştuğunda

Benimkiler net ve parlak. "Oğlum nöroderjik. Bunu biliyorsun." Ciddi ses tonu beni koltuğumda daha dik oturttu. "Evet. Biliyorum."

"Üç yaşına kadar hiç konuşmadı," diyor bana. "Doktorlar ona erkenden otistik teşhisi koydular, ancak daha sonra seçici mutizmi ve devam eden dil gecikmeleri konusundaki endişelerini dile getirdiler. Sözlü iletişiminin memnun oldukları bir hızda gelişmediği anlaşıldığında onu bir konuşma patoloğuna götürmeye başladık. Ama bizim şehrimizi bilirsiniz. Burada çok fazla kaynağımız yok."

Başımı sallıyorum, o da devam ediyor.

"Konuşma terapistinin ofisi bir saat uzaklıktaydı, bu yüzden haftada iki kez, her hafta, Ellis'i yükler ve randevularına götürürdüm. Ve sonra haftada iki kez, her hafta, eve dönerken bir saatimi oğlumun neden normalden daha sessiz olduğunu merak ederek geçiriyordum. Daha içine kapanık. Oğlumun bu randevulardan hemen ne anladığını fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Düzeltmesi gerektiği iması. Onda bir sorun vardı."

İçim sızlıyor ve Bayan Cole iç çekerek bakışlarını benimkilere dikeyyor.

"Dünyanın sizi beş, altı, yedi kırık olarak gördüğünü hayal edebiliyor musunuz? Çünkü Ellis yaptı. Ben de bu düşünceyi pekiştiriyordum.

onu *normal* olması için çok zorlayarak. Tanrım, bu kelimedenden nasıl da nefret ediyorum." Başını sallıyor. "Beni yanlış anlamayın, doktorları suçlamıyorum. Her çocuk ve ihtiyaç duydukları şeyler farklıdır. Ama o an artık yeter dediğim noktaydı. Oğlumdan özür diledim, ona ne istediğini sordum ve o noktadan sonra her gün, olduğu kişiden başka biri olmak zorunda olmadığını bilmesini sağladım."

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Bayan Cole'un bunu bana neden anlattığından emin değilim ama Ellis'in geçmişinin bu parçasına dair bilgi sahibi olduğum için memnun bir şekilde sözlerini hafızama kaydediyorum. Ellis tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana spektrumda olduğunu söylese de, erken çocukluğu hakkında pek konuşmadı. Ona nasıl davranıldığını gördüm elbette. Ona garip bakan ya da onunla farklı konuşan insanlar. Okulda onunla dalga geçen ya da tuvalete kötü şeyler yazan çocuklar. Bu Ellis'i hiç rahatsız etmedi - sırtından yuvarlanıp gitti, hala da ediyor- ama ben buna dayanamadım. Onun ne kadar özel olduğunu görmüyorlar mıydı? *Öyle* mi?

Bayan Cole, "Ellis'in öğretmenleri bu kararımdan memnun değildi," diye devam ediyor. "Ellis'in konuşma terapisine devam etmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak notlarında bir sorun olup olmadığını, sınıf arkadaşlarıyla sorun yaşayıp yaşamadığını ya da ihtiyaçlarını iletip iletemediğini sorduğumda her seferinde hayır cevabını verdiler ve sonunda şikayetleri azaldı. Demek istediğim, benim oğlum bozuk değil." Sesi kararlı. "Düzeltilmeye ihtiyacı yok. O zeki, nazik ve iyi biri. Akıllı ve yaratıcı. Sonsuza dek sadık. Ve belki de en önemlisi, olduğu kişiden memnun. Birçok insan otistik kelimesini duyduğunda kolayca tanınabilen özellikleri düşünür. Tikleri düşünürler. Öfke patlamaları. Trenlerle ilgili takıntıları düşünürler. Renklere ve cama hayran olan utangaç çocuğu görmezler. Çok az arkadaşı olan ama güçlü liderlik becerileri gösteren kızı düşünmezler. Ancak otizm spektrumu, Ellis'in topladığı cam kavanozlar kadar geniş ve çeşitlidir. Hiçbir durum aynı değildir ve günün sonunda, OSB olsun ya da olmasın, Ellis kendi kişiliğine sahiptir. O da herkes gibi kendine özgü bir insan. *Bozuk* değil. Düzeltilmeye ihtiyacı yok. Hiçbirimiz mükemmel değiliz ama ben oğlumu olduğu gibi seviyorum. Ve sen de seviyorsun. Sen de seviyorsun, değil mi?"

Sertçe başımı sallıyorum, nefes alıyorum. "Evet," diye .

Gülümsüyor ve koltuğunda öne doğru oturuyor. "O zaman önemli olan tek şey bu. Ama şunu söyleyeyim Lucky, her ne kadar benden tavsiye istemesen de. Oğlum hayatının çoğunu kendi kafasının içinde geçiriyor. Eminim bunu biliyordur."

Tekrar başımı salladım. "Evet."

"Sosyal ipuçlarını her zaman nörotipik bir insanın algılayacağı şekilde algılamaz. Bu nedenle, ilişkiniz söz konusu olduğunda, onun her şeyi sizin anladığınız gibi anladığını veya aynı sonuçlara vardığını varsaymayın. Ona karşı net olmanız gerekecek. Doğrudan."

"Evet," diyorum boğazımdaki yumruyu atarak. "Bunu anlıyorum."

"Güzel," diyor arkasına yaslanarak. "Dün geceki gibi bir sorun yaşarsanız bunu kişisel algılama. Onun hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi seni sevdiği kadar sevdiğini görmedim. Buna güvenin. Seni asla incitmeye çalışmayacaktır. Bu onun doğasında yok."

Gözlerimi hızla kırptırıp başka tarafa bakıyorum, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kahvem ellerimde dokunulmadan duruyor ve mutfaktan yumuşak tatil müziği çalmaya devam ederken onu sehpanın üzerine bırakıyorum. Sonunda tekrar konuşabileceğimi hissettiğimde soruyorum, "Her zaman biliyor muydun? Beni sevdiğini?"

Gülümsemesi yumuşak. Nazik. "Evet ama ikinizin de buna hazır olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar."

Acaba haklı mı?

"Cenaze törenine gidecek misin?" Konuyu değiştirerek sordum.

Mırıldanıyor. "Sanırım öyle. Ellis'in bunu yapıp yapmayacağından emin değilim ama onu zorlamayacağım."

Babasının ölümünü kendi hızıyla atlatacaktır."

"Ellis kalmaya karar verirse ben de seninle gelebilirim," diye teklif ettim.

"Çok tatlısın tatlım, ama onunla birlikte olmalısın. Ailenle çoktan konuştum ve eğer bir araca ihtiyacım olursa beni getirebilecek durumdalar."

"Tamam."

"Ancak bir ricam var," diyor gözlerinde hafif bir parıltıyla. "Öyle mi?"

"Bir parti eggnog yapmama yardım eder misin?" Bir kahkaha attım.

"Tamamdır."

Ertesi sabah, Ellis tek kelime etmeden takım elbisesini giydi. Sıkıştırılmış siyahlar içinde inanılmaz yakışıklı görünüyor, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Zamanı değil.

Bayan Cole'un artık araca ihtiyacı olmamasına rağmen, ailem Bay Cole'un defnedileceği mezarlığa kadar bize eşlik ediyor.

Ayrılmadan önce Bayan Cole'a yıllar önce eski kocasının adını neden sakladığını sordum. Hep merak etmişimdir. Cevabı kısa ve özdü.

"Cole bizim aile ismimiz oldu. Bizi terk etmiş olabilir ama bunu bizden alamadı."

Tören kısıydı, bir düzineden az kişinin katıldığı küçük bir mezar başı okumasıydı. Her birimiz kıyafetlerimiz içinde oturuyoruz, üzerimizde sıcak tutan paltolar, nefeslerimiz ağzımızın önündeki boşlukları buğulandırıyor. Uzakta olmayan bir ağacın dalında bir kardinal oturuyor, parlak kırmızı tüyleri etraftaki beyaz karla keskin bir tezat oluşturuyor. Ellis neredeyse tüm zaman boyunca onu izliyor.

Gittiğimizde geç bir kahvaltı için Maisy's Diner'da duruyoruz. Ortam kasvetli ama krepler güzel.

Coles'larda yeniden bir araya geliyoruz, beşimiz oturma odasında ısınıyoruz. Bayan Cole yine müzik açıyor, sanırım grubumuza Noel neşesinin bir benzerini geri getirmeye çalışıyor. Biraz işe yarıyor. İfadeler daha az sıkışık hale geliyor. Babam annemden dans etmesini istedi.

Üstümü değiştirmek için Ellis'i yatak odasına kadar takip ettim. Sessizdi. Bütün gün öyleydi. Onu suçlamıyorum.

"Nasılsın koca adam?" Takım elbise ceketini çıkarmasına yardım ederek soruyorum. Omuz silkmeden önce ceketini çıkarmam için bana manevra yaptırıyor. "Bir soru sorabilir miyim?"

Başını sallıyor, pantolonunu kot pantolonla değiştiriyor. Gömleğinin düğmelerini açıp yavaşça göğüs ve karın çizgilerini ortaya çıkarmasını izlerken kendimi kaptırıyorum. Bana baktığında kendimi hatırlıyorum.

"Buna üzülüyor musun?" diye sordum. "Yoksa artık ona karşı bir şey hissetmiyor musun? Her iki şekilde de yargılamıyorum. Uzun zamandır hayatında değil."

Ellis iç geçiriyor, yatağının kenarına otururken gömleğinin düğmelerini açık bırakıyor. Ben de ona katıldım.

"Üzgünüm," diyor, ellerini yatağın köşesine dayarken omuzları hafifçe kamburlaşıyor. "Ben... Nedenini anlamıyorum..." Bir duraklama oldu. "Neden gitti. Keşke..."

"Her şey farklı olabilir miydi?"

Omuz silkiliyor. *Belki de.* "Onu çocukken tanıyordum. Onu bir yetişkin olarak tanıımıyordum." Nefes alıp veriyor, kelimeleri oluşturuyor. Bekliyorum. "O zaman, onu severken affettiğim şeyi şimdi affetmiyorum. Hiçbir mazeretim yok."

"Hayır, yok."

"Eğer... baba olursam," diyor, sözleri kalbime bir sarsıntı gönderiyor, "asla olmayacağım." Bakışları benimkilerle sertçe buluşuyor. "Her zaman seveceğim."

Her zaman orada ol."

"Evet," diye nefes alıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. "Senden çok iyi bir baba olurdu, Ellis."

Uzanıp elimi sıkıyor. O *da sen* gibi hissediyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, nefesimi içime çekerek.

Ellis gülümsüyor ve eğilip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. Yüzünü kendime doğru çekerek dudaklarımızı daha sıkı bir şekilde birleştiriyorum.

Dudaklarına karşı mırıldanıyorum: "Tüm o sırtta gezintileri düşünsene." "Çocuğun sana tapacak."

Kıkırdamasıyla birlikte vücudu titriyor. "Ve... sen?"

"Omuzlarını alabilirler," diyorum kucağına doğru sallanarak. Ağırılığımı kolayca kabul ederek arkasına yaslanıyor. "Ön tarafına binmeme izin verdiğin sürece."

Bir mırıltı çıkarıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Yanaklarını avuçluyorum, parmaklarımın oradaki kaba kirli sakalın üzerinden geçmesine izin veriyorum, sonra göğsüne ve karnının engebeli düzlemlerine iniyorum.

"Annen ambarda seks yaptığımızı biliyor," diyorum.

Bana göz , fazla endişeli görünmüyor. Bir kahkaha atıyorum.

"Kendimize kalacak bir yer bulmayı düşünebileceğimizi de söyledi," diyorum dikkatle.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve ben de avuçlarımı yüzüne götürerek onu rahatlatmak için acele ediyorum.

"Bu sadece bir öneriydi. Mahremiyeti takdir edebileceğimizi biliyor. Ama..." Şu anki durumumuzu gerçekten umursamadan sözlerimi değerlendiriyorum. Zaman zaman Ellis'in de bana kalmasını istemediğimi söylemiyorum. "Ama burada kalmak istiyorsan, benim için sorun değil. Bir yolunu buluruz. Sadece düşünülmesi gereken bir şey."

Yavaşça başını sallıyor ve ben tekrar eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Benimle dans eder misin?" diye soruyorum.

Başını eğiyor. "Evet, şimdi."

Kucağından kalkıp elimi uzatıyorum. Üzerimde hala takım elbisem var ve Ellis de yarı giyinik ama bunun bir önemi yok. Müzik duvarlardan hafifçe süzülüyor ve bu gün keder ve çarpık bir hüznle dolu olsa da ailemiz burada. Buradayız, ben ve Ellis, birlikte. Ve bu asla hafife alacağım bir şey değil.

Ellis elimi kabul ediyor, önümde duruyor. Benden bir buçuk metre daha uzun, ama bir araya geldiğimizde mükemmel bir uyum içindeyiz, Ellis'in elleri

benimki onun boynunun arkasına kıvrılmıştı.

"On altı yaşında olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Fısıldıyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

İç çekiyorum, yanağımı göğsüne yaslıyorum. Ve kar taneleri pencerenin dışında tembelce süzülürken, Ellis ve benim bir mısır tarlasının kenarında bıraktığımız iki mavi yaka çiçeğini hatırlıyorum.

Bölüm 35

Ellis

"Ellis Cole," diyor Lucky arsızca, kamyonetimin yolcu koltuğundan bana doğru sırtarak. "Beni bir randevuya mı götürüyorsun?"

Barın önüne park ediyorum. Ön tarafa tatil ışıkları dizilmiş ve park yeri tıklım tıklım. Yılbaşı gecesi. "Şehirdeki en iyi bira..."

Bir kahkaha attı. "Şehirdeki *tek* bira." Yine de, olabildiğince mutlu bir şekilde arabadan atlıyor. "Kasabadaki insanlar bizi ilk kez birlikte görecek. Buna hazır mısın?"

Kapımı kapatıp Lucky'nin yanına geliyorum. Tek kelime etmeden elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Sanırım öyle," diyor gülümseyerek.

İçeride bar oldukça kalabalık. Tabureler dolu, kabinler çoğunlukla dolu ve müşteriler bilardo masalarının etrafında, bayramlık kıyafetleriyle ayakta duruyor. Riley'nin Brandon da dahil olmak üzere bizim sınıftan birkaç kişiyle birlikte bir masada oturduğunu görüyorum. Riley beni ve Lucky'yi görünce bize el sallıyor.

"Hey," diyor, sandalyesinden sıkışık kabine doğru ilerleyerek bize yer açıyor. "Sizi görmek güzel çocuklar. Oturun."

"Teşekkürler," diyor Lucky ve masanın sonundaki iki otururken elimi bırakıyor.

Brandon'ın başka tarafa baktığını fark ettim. Burnunu kırdığım için beni affettiğinden de emin değilim.

Riley masadakilere, "Çocuklar, Ellis ve Lucky'yi hatırlarsınız," diyor.

Mırıldanarak anlaşmaya varıyorlar ve Lucky ile eski sınıf arkadaşlarımız hasret gidermeye başlıyorlar ama benim bakışlarım odanın diğer ucuna takılıyor. Buraya gelmeyeli epey olmuştu ve bilardo masalarının arkasındaki duvarda asılı duran resmi neredeyse unutuyordum. Eski, sepya tonlarında ve ellili yıllardan kalma. Resimde iki takım karşı karşıya duruyor, aralarında kalın bir halat gerili. Bir halat çekme yarışı. Pulper'lar Husker'lara karşı. Kasabamızdaki eski bir rekabet, ama bugün var olmayan bir rekabet.

Lucky üniversiteden sonra burada kalsaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Serbest çalışıp fotoğraflarını satmaya çalışır mıydı? İki yakasını bir araya getiremezse, babasının izinden gidip kağıt fabrikasına girip kendisi de kağıt hamuru üreticisi olur muydu?

Hayal etmekten hoşlandığım bir alternatif değil. Benim için kalacağını söyledi ama ben ondan bunu isteyemezdim. O zaman olmazdı. O sadece kanatlarını açıyordu. O yokken onu özledim, tıpkı onun beni özlediği gibi. Ama bunu değiştirebileceğimden emin değilim. Beklediğime değdi.

"Tamam mı?" Lucky bana sessizce yaklaşarak soruyor. Ona başımı sallıyorum. "Sen sen olduğun için mutluyum."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Mm. Senin de burada olmana sevindim."

Gülümsemesi yumuşar. "Ben de, koca adam. Bira ister misin?" Başımı sallıyorum ve Lucky bacağını sıkıyor.

"Hemen döneceğim," diyor ayağa kalkıp yürümeye başlamadan önce.

Riley'nin barın girişine doğru baktığını fark edince bakışlarını takip ediyorum. Gabby paltosunun kapüşonunu çıkarırken bana el sallıyor. Arkadaşı ona bir şey söylüyor ve Gabby başını sallayarak *bana bir dakika izin ver* anlamında bir işaret yapıyor. Riley'nin hâlâ onu izlediğini fark ediyorum.

"Gabby'nin... bir köpeği var" dedim.

Bakışları bana doğru kayıyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Ona sor."

Küçük bir kahkaha atarak ensesini ovuşturuyor. "Teşekkürler, Ellis."

Gabby geldiğinde yanakları soğuktan kızarmış ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hey! Burada olacağını bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. *Ben de tanı mıyordum.* "Gabs, Riley'i tanıyor musun?"

Ona doğru dönüyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Evet, sanırım öyle. Ellis ile çalışıyorsun, değil mi?"

Riley başını sallıyor, artık masa arkadaşlarımızdan birkaçı gittiği için yana kayıyor. "Evet. Oturmak ister misin?"

"Elbette," diyor Gabby, onun yanına kayarak ve ceketini çıkararak. "Ee," diyor Riley. "Bir köpeğiniz olduğunu duydum?"

Gabby ışınlıyor. "Evet! Adı Toodles. Köpekleri sever misin?"

Riley ve Gabby sohbet ederken Gabby'nin arkadaşı masaya geliyor ve Lucky'nin yerini alıyor. Başımı çevirdiğimde onu barda buluyorum. Barmene para uzatıyor ve elinde iki birayla arkasını döndüğünde gözleri benimkileri buluyor. Yanıma doğru yürürken gözlerimi kaçırıyorum ve bana ulaştığında, elindeki bardakları bozmamaya dikkat ederek onu kucağıma çekiyorum.

Bir kahkaha atıyor, kalçalarıma yerleşiyor ve içkilerden birini uzatıyor. "Herkesin içinde benimle oynuyor musun, Ellis?" diye soruyor, sözleri alaycı geliyor.

"Koltuk yok," diye savunuyorum, elimle sırtının alt kısmını sıkıca tutuyorum.

Gülümsemesi çarpık. "Mhm. Gerçekten , değil mi?" Başımı eğiyorum.

"Yok bir şey," diyor başını sallayarak. "Ben de sen olduğun için mutluyum."

Lucky'nin sırtı masaya dönük olduğu için sohbete ayak uyduramıyor ama aldırıyor gibi görünüyor. Birasını yudumluyor, bir kolu boynumda, ağırlığı rahatça kucağıma yerleşiyor. Bardaki müzikle mırıldanarak hafifçe sallanıyor, ben de onu ve sanki ruh haline uyum sağlıyormuş gibi gözlerinin ton değiştirmesini izliyorum.

"Aman Tanrım, Lucky?" sesini duymam sadece bir dakika sürüyor.

Lucky Gabby'nin sesine dönüyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme.

"Evet?"

Gabby ciyaklıyor. "Kutsal inek, merhaba! Sanki seni şimdiden tanıyor gibiyim. Ellis senin hakkında hiç susmuyor. Aman Tanrım, nerede benim terbiyem? Ben Gabby."

Lucky bana sırtımdan önce Gabby'nin coşkulu el sıkışımı kabul ediyor. "Benim hakkımda hiç susmuyorsun, ha?"

"Asla," diyor Gabby. "Kosta Rika nasıldı?"

Lucky son seyahatinin kısa bir özetini anlatmaya başlamadan önce gülüyor ve ben de ona sıkıca tutunuyorum, saçları burnumu gıdıklarken bir miktar narenciye kokusu alıyorum.

Bir saat kadar sonra, birbirleriyle hararetli bir şekilde sohbet eden Riley ve Gabby hariç, oda arkadaşlarımızın çoğu bilardo masalarında. Lucky yakınımaya eğiliyor, dudakları yanağıma fısıldıyor.

"Ellis."

Mırılda

nıyoru

m.

"Yarın Alaska'ya gidiyorum," diyor.

Başımı sallıyorum, ellerim ona kenetleniyor. Benim biram da Lucky'ninki gibi çoktan bitmişti. "Beş günlüğüne," diye hatırlatıyor bana.

Uzun sürmez.

Eli göğsüme yerleşiyor, ağzı kulağıma yakın. "Gitmeden önce beni becermeni istiyorum, El."

Aletim kayıyor ve Lucky bir kahkaha atarak bir saniyeliliğine bana sürtünüyor.

"Beni bir yere götürür müsün?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerini yakalayacak kadar geriye yaslanıyorum. Mavi parlak. Şans mavisini, sanırım öyle diyeceğim. Yeterli başka bir isim yok.

Bardan ayrılmadan önce Gabby ve Riley ile hızlıca vedalaşıyoruz. Dışarısı soğuk. Dondurucu. Şu anda kar yağmıyor ama yine de zemini kaplıyor. Yola çıkmadan önce kamyonetin kaloriferini açıyorum. Bu bölgeyi avucumun içi gibi biliyorum, bu yüzden bizi ıssız bir yola götürüyorum, bir korkuluğun önündeki küçük bir dönüşe çekiyorum. Bu yolda başka kimse yok.

Park ettiğimde Lucky emniyet kemerini çıkarıyor. Sürünerek arkaya geçiyor ve ön yolcu koltuğunu sonuna kadar öne itiyor. "Ellis."

Ağır ağır yutkunarak kamyonundan iniyorum, Lucky gibi sürünerek geçmemin mümkün olmadığını biliyorum. Aracın etrafında dönüp Lucky'nin tarafındaki arka kapıyı açarken hava tenimi ısıtıyor. Ben koltuğa doğru manevra yaparken bekliyor ve sonra kucağıma tırmanıyor, başı neredeyse aracın üst kısmına değiyor.

"Sana bineceğim El," diyor basitçe. "Ben yokken seni hissetmem gerek. Kulağa hoş geliyor mu?"

Lucky sırtırken öfkeyle başımı sallıyorum ve sonra beni öpüyor. Bu bir kıvılcım, şiddete yakın ve kor gibi sıcak. Tamamen dişler, dil ve daha yakın olmak için umutsuz bir dürtü ve ben de başka bir şey istemeyerek buna teslim oluyorum. Lucky dizlerini kapıya dayayarak kucağıma çöküyor ve bu da yetmeyince pantolonumun fermuarını açmak için aramıza giriyor. Elleri etrafımı sardığında sıcacık oluyor ve kalçalarım onu kavıyor, şaftımı pompalarken nefesim kesiliyor.

"Günün birinde," diyor nefesleri arasında, "bunu bir yatakta yapacağız."

Lucky bacaklarımın arasından yere düştüğünde iniltiye dönüşen bir kahkaha atıyorum. Nasıl yer buldu bilmiyorum ama koltukların arasına sıkışıp beni ağzına alıyor. Başım arkamdaki koltuk başlığına çarpıyor, bacaklarımdan biri Lucky'nin yanında bükülmüş, diğeri orta konsolun etrafına yayılmış, ayağım sürücü koltuğunun altında. Sıkışık ve neredeyse çok sıcak, ama bunu dünyalara değişmem. Lucky yanımdayken, bana diliyle, dudaklarıyla ve boğazıyla beni nasıl istediğini gösterirken durmaya cesaret edemem.

Lucky benimle uğraşırken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve gözlerindeki kıvılcıma bir mıknaş gibi çekilerek aşağı bakıyorum. Dudakları parlak, yanakları pembe ve keskin ve gözleri... Gözleri parlak ve benim üzerimde, sanki onun tek odak noktası olmaya değermişim gibi bana bakıyor. Sanki, belki de

Bu uçsuz bucaksız evrendeki yerde, burada benimle olmaktan başka tercih edeceği bir yer yok.

"Şans," diye mırıldanıyorum, çok fazla olmaya başladığında onu küçük bir çekiştiriyorum.

Bağırsaklarımı sıkıştıran bir sesle sikimi çıkardı ve sonra pantolonumun kemerine uzandı. "Yukarı kaldır."

Yapıyorum ve Lucky bir sürü dalavereyle kot pantolonumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı indirip ikisini de sol botumun üzerinde sarkıtıyor. Sağ bot ön tarafa fırlatıldı ve ikimizin de paltoları gitti.

"Tekrar kaldır," diyor, kamyonun zeminindeki battaniyeyi kaparak. "Tabii koltuğuna boşalmak istemiyorsan."

Kıçımı kaldırarak ofluyorum ve Lucky battaniyeyi gelişigüzel bir şekilde altıma itiyor. Sonra gömleğini yerinde bırakarak kendi giysilerini çıkarmaya koyuluyor.

"Yakalanırsak mahvoluruz," diyor, elinde kayganlaştırıcı paketiyle tekrar üzerime tırmanırken.

Elimde değil ama . *Zaten* .

Lucky gülüyor, harika, vahşi bir ses, kendini hazırlamak için geri uzanmadan önce. O bunu yaparken ben de sikini elime alıp sarsıyorum ve o da titriyor. Kendini germek için hızlı bir çalışma yapıyor ve sonra kamyonun dar sınırlarında bana yaklaşıyor. Lucky'nin bacaklarının kalçalarımın iki yanına sığması için elimden geldiğince gevşiyorum ve vücudu benim asla başaramayacağım bir şekilde katlanmışken Lucky sikimi tutuyor ve kendini kucağıma bırakıyor.

İnlemesiyle birlikte başı arkaya düşüyor ve ben de ensesini kavrayıp tüm varlığım bir diyapazon gibi titreşirken sıkıca tutuyorum. Lucky iç geçiriyor, dokunuşa doğru eğiliyor, başı yavaşça öne eğiliyor. Bakışlarımla buluşuyor, elleri göğsüme inerken kalçalarını döndürüyor. Parmakları gömleğimi çukurlaştırırken, sikimin üzerinde aşağı yukarı kayarken ağır ağır yutkunuyorum. Tek kelime etmeden dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve sonra üzerimde geziniyor.

Yavaş başlıyor, kalçaları dans eder gibi hareket ediyor, öpücükleri nazik ve tatlı. Ama uzun süre bu şekilde kalmıyor. Elleri omuzlarımla üstündeki koltuğa yerleşiyor, dudakları benimkilerden ayrılıyor. Nefesleri ağırlaşıyor, başını benimkinin yanına bıraktığında boynuma çarpıyor, kamyonun tepesine çarpmadan üzerimde daha sert zıplaması için ona alan açıyor. Sıcacık ve vücudu beni sıkıca kavlıyor, zirve noktasını kovalarken kıçı sikimi sağlıyor. Ona elimden geldiğince yardım ediyorum, ellerim kalçalarında, kık yanaklarım

Onu daha sert bir şekilde üzerime çekerken battaniye. Çoraplı ayağım yolcu koltuğunun altındaki zeminde bir yer buluyor ve ben yukarı doğru iterken inliyor, yükselip alçalırken saçları yanağıma değiyor.

Aletine uzanıyor ama bu hareket ivme kaybetmesine neden oluyor, bu yüzden onu çatı lehine bırakıyor ve bana daha sert vururken ellerini başının üzerine koyuyor. "El," diye soluk soluğa bağırıyor.

Saç perdesini yana doğru tarıyorum, elimi sikinin etrafına sararken yanağını okşuyorum. Gözleri bir anlığına kapanıyor ve sonra tekrar açılarak bana kilitleniyor. Ağzı O şeklinde açık, yanakları kıpkırmızı. Çok güzel, neredeyse vahşi görünüyor ve vücudu sikime kenetlenmeye başladığında titreyen bir nefes alıyor.

"Siktir, bebeğim," diye nefes alıyor, sürtünüyor, sürtünüyor, gözleri kapüşonlu. "Siktir, bu-"

Ve sonra boşalıyor, gömleğimi boyamaya başlarken dudaklarından boğuk bir çığlık çıkıyor. Kavrayışında zonkluyor, serbest bırakılması için nabız atıyor ve onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Bana çarptığında homurdanıyorum, ayak parmaklarım yere ve tek botumun içine doğru kıvrılıyor. Lucky'nin bedenini dolduruyorum, aramızda tek bir engel bile yok ve bir anlığına bu gerçeğin tadını çıkarıyorum. Kesinlikle arkaik bir tatmin.

Bittiğinde yere yığılıyor, alnı benimkine yakın, nefes nefese kalışı taksinin sessizliğinde yüksek sesle duyuluyor.

"Kimin yatağa ihtiyacı var ki?" diye mırıldanıyor.

Gülüyorum, göğsümün derinliklerinde başlayan bir kıkırdama. Üstümdeki Lucky'yi sarsıyor ve o da benimle birlikte gülüyor, ikimiz de terli ve doygun bir karmaşaya dönüşüyoruz. Arkasına yaslanıp gözlerimi bulmadan önce burnumu öpüyor. Saçları başının etrafında bir cümbüş oluşturuyor ve elimi battaniyeye sildikten sonra saç tellerini geriye itiyorum. O kadar sevimli ki. Son derece muhteşem ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bana hissettirdiklerinin derinliğini ona asla açıklayamayacağımı biliyorum. Nasıl rahatlık ve güvenlik anlamına geldiğini. Tam olarak anlayamadığım bir yoğunlukla onu nasıl özlediğimi. Beni nasıl cesur ve zaman zaman tıpkı onun gibi biraz vahşi yaptığını. Birlikte olduğumuzda tek görebildiğim şey *mavi*. O mavi ve hikayemiz maviyle yılanıyor.

Şelaleler ve hızlı atan bir kalp. Yıldızların aydınlattığı gökyüzü ve ev hissi.

Boya, yere sıçramış, dağınık bir sadakat beyanı. Gözlerindeki bakış, hem tanıdık hem de heyecan verici.

Rahatlama ve şefkatin, anlayış ve güvenin milyonlarca tonudur. Bizi birbirimize bağlayan tüm anılar. Serinletici ve söndürücüdür ve başka hiçbir şey gibi yakmaz.

Mavi aşktır. Benim için aşk. Ve bu her zaman Lucky olmuştur.

"Seni seviyorum," diyorum, iki kelimenin yeterli olmasını umarak.

İç geçiriyor, parmakları kollarımın üzerinden omuzlarıma doğru kayıyor. "Seni sevmediğim bir zaman asla olmayacak, El."

Kalbimin atışından çıkan yumuşak sesi neredeyse kaçırıyordum ama Lucky dikkatini çekiyor, bakışları pencereden dışarı kayıyor.

"Bak," diye fısıldıyor. "Gece yarısı olmalı."

Bakışlarını takip ediyorum. Havai fişekler gökyüzünü aydınlatıyor, her birine küçük bir patlama ediyor.

"Mutlu yıllar, Ellis," diyor Lucky. "Bir dakika izleyelim mi?"

Başımı salladım ve ikimiz de çözülüp temizlenmeye başladık. Temizlenip giyindikten, ayakkabılarımızı ve paltolarımızı giydikten sonra battaniyeyi kirli tarafı aşağı gelecek şekilde kamyonetin kasasına koyuyorum. Kısa bir süre Lucky'yle birlikte havai fişek gösterilerini izledik, o kollarımın arasındaydı.

"Ne fark ettim biliyor musun?" diyor, nefesi havayı beyazlatarak.

Mırıldanıyorum.

"Bunca zaman... Piknikler, kamyonetinle gezintiler, mısır tarlalarında takılmalar ve yıldızların altında böyle geceler... Sanırım yıllardır çıkıyormuşuz Ellis, ama hiç fark etmemişiz."

Bir kahkaha atarak kollarımı ona doluyorum.

"Bana bir söz ver," diyor yüzünü çevirerek. Dudaklarım yanağına değiyor.

Herhangi bir şey.

"Altmış, seksen ya da yüz yaşına geldiğimizde de bunu yapacağımıza söz ver. Seninle bir ömür geçirmek istiyorum, El. Ben ve sen. Zamanın sonuna kadar."

Lucky'nin kalbinin üzerine bir X çiziyorum.

Söz veriyorum.

Bölüm 36

Şanslı

"Biliyor musun, sevgilinin yanına dönmek için heyecanlandığımı bilmeseydim, benden ayrıldığın için duyduğun sevinci ciddiye alırdım, Şanslı çocuk."

Danil'e bir bakış atarak homurdandım. "Sevgilim mi?"

"Öyle değil mi?" Danil bir kaşını kaldırarak soruyor. "Dün gece kulağa kesinlikle öyle geliyordu."

Son kısım hakkında yorum yapmamaya karar verdim. Ellis'le telefonda konuşurken bitişik odalarımızın kapısının açık olduğunu fark etmemem benim suçum değil.

"Ona öyle demeyelim," diye mırıldandım. "*Senin* sevgililerin var. Benim var..." "Senin Ellis," diye dolduruyor.

Aynen öyle.

"Geri döndüğümünden beri en uzun süre ayrı kaldığımız zaman bu," diye not ediyorum.

New York'tan Nebraska'ya taşınalı altı ay oldu. Ne zaman bir görevden sonra uçağa atlasam, Ellis'e, evime dönüyorum.

On yaşındaki ben, mısır diyarından hiç kaçmadığımı bilseydim dehşete düşerdim. Ama yirmi altı yaşındaki ben daha yaşlı ve daha bilgeyim. Onun hayat tecrübesi ve dünyanın dört bir yanından bir anı koleksiyonu var. Çoğu insanın hayatı boyunca yapamayacağı kadar çok seyahat ettim. Piramitleri ve okyanusları gördüm. Nesli tükenmekte olan hayvanların fotoğraflarını çektim ve gerçek köpekbalıklarıyla yüzdüm. *Yaşadım* ve öğrendim. Ve son altı ayda bir kez bile, bir zamanlar ayrılmak için sabırsızlandığım küçük, kırsal kasabaya geri döndüğüm için pişman olmadım.

Çünkü ben de seviyorum. Derinden ve tüm kalbimle seviyorum. Ve bu, açıkçası, objektifimle yakalayabileceğim diğer tüm olgulardan daha önemli. Sevgi dağları yerinden oynatır.

Beni etkiledi.

Danil kayar, telefonundan saati kontrol eder. "Sana mutlu bir yeniden birleşme dilerim, Şanslı çocuk. Terminalime gitmem gerekiyor."

Danil ayağa kalktığında ben de aynısını yapıyorum ve onu kucaklıyorum. Beni selamlamadan önce yanağımdan öpüyor ve sonra kendi uçağım için boarding çağrısı yapılırken havaalanında yolunu bulup gidiyor. Uçağımın diğer ucunda beni bekleyecek olan adamı düşünürken yüzümde bir gülümsemeyle sırada duruyorum.

"Sen Ellis değilsin."

Babam bana kocaman sırtarak kollarını açıyor. Kafam karışmış olsa da beni kucaklamasına izin veriyorum. "Hey, ufaklık. Eve hoş geldin."

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumun hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmamasını umarak soruyorum. Ellis *her* uçuğumda beni almıyor -bazen işte oluyor- ama bugün onu bekliyordum.

"Seni teslim etmem gerekiyordu," diyor babam gizemli bir şekilde. Elimden valizimi alıyor ve çıkışa doğru yürümeye başlıyor.

Kekeleyen bir adımla takip ediyorum. "Beni nereye teslim edeceksin?" "Dudaklarım mühürlü," diyor genişçe gülümseyerek.

Kalbim dört nala koşuyor.

Babam beni arabasına götürüyor, içeri girdiğimizde klimayı açıyor. Akşamın geç saatleri olduğu için güneş en tepede değil ama yine de Nebraska'da sıcak bir yaz günü.

O sürerken ayağım zıplıyor. "Bana bir şey söyleyemez misin?"

"Söyleyebilirim," diye geçiriyor. "Ama söylemeyeceğim."

Ayağım biraz daha zıplıyor. "Annem nasıl?"

"İyi," diye yanıtıyor. "O ve Bayan Cole bu sabah birkaç arkadaşıyla brunch yaptılar."

"Ya Bayan Cole?" diye sordum. Eve gelmeyeli birkaç hafta olmuştu. "O iyi, Lucky," diye cevaplıyor. "İstikrarlı."

Başımı sallıyorum. MS'in kendine özgü formunda remisyon dönemleri yaşamıyor. Semptomları zaman içinde giderek kötüleşiyor, ancak semptomların kötüleşmediği istikrarlı dönemleri var ve bu dönemler bizim umut ettiğimiz şey.

Bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen yol saatler sürüyor gibi görünüyor. Babam bana kasabada olup bitenler hakkında bilgi veriyor; buna kağıt fabrikasında yaşanan ve oldukça önemli bir makineyi bir günlüğüne kapatmalarını gerektiren küçük bir olay da dahil. Babam ailemin evinin garaj yoluna girdiğinde, sanki derimden titriyormuşum gibi hissediyorum.

Yandaki ev hafifçe aydınlatılmış. Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Ellis görünürde yok.

Babam benden önce bavulumu arkadan kapıyor ve bana başıyla selam veriyor. "Devam et," diyor. "O ambarda."

Göğsümdeki gümbürtü fiziksel bir şey.

Tarlada ilerlerken rüzgâr hafif esiyor. Mısır saplarının yapraklarını hışırdatıyor, o tanıdık toprak ve mısır poleni kokusunu bana doğru gönderiyor. Sınırlarım yıpranmış olsa da bu biraz rahatlatıcı.

Ulaştığımda silo açıktı. Ellis içeride bekliyor. Ayak seslerim kesiliyor.

"El," diye fısıldıyorum.

Elleri ceplerinin içinde, ahşap masanın önünde duruyor. Arkasındaki yüzeyde, vücudunun her iki yanında birkaç mum yanıyor. Daha da fazlası zemini kaplayarak benden ona doğru bir yol oluşturuyor. Yavaşça yürüyorum, nabzım kulaklarımın içinde yüksek sesle atıyor. Ben yaklaşırken Ellis hiç tereddüt etmiyor. Gülümsemesi sakin. Topraklanmış. Ulaşabileceğim bir yere geldiğimde elini uzatıyor, ben de isteyerek uzatıyorum, parmaklarının sıcaklığı tanıdık ve rahatlatıcı.

"Şans," diyor.

" oluyor?" Sesim zorlukla işbirliği yaparak soruyorum.

"Sana... bir şey yaptım."

Ellis kenara çekilerek masanın ortasını görmeme izin veriyor. Üzerinde, mumların ve ateş böceklerinin ışıltısından hafifçe parlayan camdan bir kalp var. *Anatomik* bir kalp. Yavaşça elime alıyorum, parça avucuma tam oturuyor. Mavi renkte ve içindeki bir şey onu ışıktaki parıltatıyor.

"Ellis," diyorum, ne diyeceğimi şaşırmış bir halde.

"Kalbim," diyor basitçe. "O senin."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Kalbi ellerimde dikkatlice çeviriyorum. Çok narin bir his. "Çok güzel," diyebiliyorum Ellis'in gözlerine bakarak. "*Sen de çok güzelsin.*"

Gülümsemesi bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor. Elini uzattı. "Benimle gelir misin?"

Neresi olduğunu sormuyorum. Sadece elimi onun eline koyuyorum.

Ellis ambarın dışına çıkarken her bir mumu üflüyor. Söndürülen her alevle birlikte duman tembelce havaya karışıyor ve kapıya ulaştığımızda ışıkları söndürüyor.

Oldukça hafif olmasına rağmen mısır tarlasında dolaşırken cam kalp avucumda ağırlaşıyor. Ona bakmadan duramıyorum. Karmaşık çizgilerine ve özenle işlenmiş kıvrımlarına.

Ellis *evimizin* önünde durduğunda, ona uzandı. Verdim ve "Burada bekle." dedi.

Ellis muhtemelen kalbi güvenli bir yere saklamak için içeri girerken ben de garaj yolunun yanında duruyorum. Sadece bir dakika sonra geri dönüyor, etrafımdan dolaşarak kamyonetine gidiyor ve yolcu kapısını açıyor. Küçük bir kahkaha atarak bindim.

"Tam bir centilmen," diye mırıldanıyorum. Görünmez bir şapka çıkarıyor.

Ellis tek kelime etmeden bizi toprak yolda götürüyor. Ona gizlice bakıp nereye gittiğimizi merak ediyorum. Neden bu kadar *memnun* görüldüğünü merak ediyorum.

Tanıdık bir yolun kenarına park ettiğimizde içim kıpır kıpır oluyor. "El?"

"İzinsiz girmek ister misin?" diye sorar. "Eski günlerin hatırına mı?" Gülüşüm biraz şaşkınlıktan da öte. "Ciddi misin sen?"

Kamyondan inişi yeterince açıklayıcı. Başımı sallayarak onu takip ediyorum ve Ellis elimi tutup benimle birlikte mısır sıralarının yanından geçerek yakındaki eve giden dönemece yürüyor. Yel değirmeni görüldüğünde neredeyse ayağımı kaybediyordum.

Işıklarla kaplı. Beyaz teller tabanı çevreleyerek yel değirmeninin uzunluğu boyunca kıvrılıyor. Tepesindeki geniş kanatlar bile peri ışıklarıyla süslenmiş.

"Nasıl?" Eve hızlıca bir bakış atarak kekeliyorum. Ellis bana göz kırptı. "İzin aldım."

İnanmayarak başımı sallıyorum.

Beni yel değirmeninin arka tarafındaki kapıya götürürken Ellis'in hızı sabit. Kapı kolayca açılıyor ve içerisi bir rüya gibi görünüyor. İçeriye daha fazla ışık kaplıyor, merdivenlerden yukarıya doğru dolanarak mekâna uhrevi bir parlaklık veriyor. Kapıdan geçerken kendimi saf bir sihir gibi hissediyorum, El'le gençliğimize dair anılar puslu enstantaneler gibi zihnimde uçuşuyor.

Ellis beni merdivenlere doğru çekerek ayaklarımın ilerlemesine yardımcı oluyor. Yol gösteriyor, tepeye ulaştığında kamburunu çıkarıyor. Omuzları o kadar geniş olmasına rağmen delikten zorlukla geçebiliyor, bunu başarıyor ve yukarı çıktığında elini uzatıyor. Onu takip ediyorum, gözlerim alçak ahşap tavana asılmış peri ışıklarında kırışıyor.

"Bütün bunları yaptığina inanamıyorum," diyorum, diz çökerek öne doğru ilerliyorum. Güneş henüz batmamıştı ama pencereden görünen manzara hâlâ

Nefes kesici. Evimiz, önümüzde uzanan sonsuz bir mısır ve yeşil denizi.

Küçük bir attım. *Lanet mısır.*

Arkama baktığımda nefesim kesiliyor. "El?"

O da diz çöküyor. Ama iki dizinin üzerinde olmak yerine tek dizinin üzerinde, ellerini önünde kavuşturmuş. Yüzündeki ifade daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez gördüğüm bir ifade ve dudaklarının bir tarafı sanki bir sırrı varmış gibi hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Tek kelime etmeden açıyor, aynı anda içindeki küçük kutuyu da açıyor. Dünya sessizleşiyor, kulaklarıma kendi yumuşak nefes verişimin ötesinde bir ses ulaşmıyor. Ellis asla konuşmaz. Konuşmasına gerek yok. Daha önce bana kalbini vermişti. Bu... bu onun sunduğu hayatı.

Yüzüğü almak için ileri uzandığımda elim titriyor. Metalden daha yumuşak. Tahmin etmem gerekirse silikon. Aktif işlem göz önüne alındığında düşünceli bir seçim. Ve koyu mavi, o kadar koyu ki ilk başta siyah olduğunu düşündüm.

Tek kelime etmeden parmağıma takıyorum ve Ellis'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce uzun bir süre ona bakıyorum. Gözleri şimdi ıslak, dudakları gülümsemesiyle titriyor. Öne doğru kayıyorum, ellerim yanaklarında, dudaklarım onunkilerin önünde. Ve onu öpüyorum.

Evet ve tabii ki çok mutlu olacağız, bekleyin görün. Merhaba'nın on altı yılı. Senin adın ne? Benimki Lucky. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu benim insanım, ben de onun insanıyım ve kader ya da seçimle ya da bildiğim kadarıyla mısırla birbirimize bağlıyız.

Bu, çok uzun bir yolculuğun ortasında bir yerde olmak ve sonunun olmadığını bilmektir.

"Ben ve sen, El," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Her zaman sen ve ben olacağız."

Ağzını benimkine sürmesi bir anlaşmadır.

Saatlerce yel değirmeninin tepesinde duruyoruz, dudaklarım Ellis'in öpücükleriyle morarıyor. Güneş battığında, peri ışıklarının küçük parıldayan ateş böcekleri gibi bize eşlik etmesini izliyoruz. Yıldızlar da bize eşlik ediyor.

Ve gece sabaha dönerken, nişanlığımın eli benim elimde.

Bölüm 37

Şanslı

"Çok mu fazla?" Danil soruyor.

Islık çalıyorum, arkadaşımı bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Üzerinde kusursuz bir ince çizgili takım elbise var, kömür rengi tenine çok yakışıyor. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru düzgünce toplanmış ve pahalı saatinden pabuçlarına kadar her yeri tertemiz görünüyor.

"Güzel temizliyorsun," diyorum, o da homurdanıyor.

"Çok konuşuyorsun."

Aynada kendime bir göz atıyorum. Kendi takım elbisem açık krem rengi, gömleğim ve kravatım beyaz. Ellis'inin de aynı olacağını biliyorum. Bu sabah saçlarımı kuruturken çok fazla kabarmamasına özen gösterdim ama dışarı çıktığımda bunun bir önemi olmayacağını hissediyorum. Bukleler her zaman asi olmuştur.

Bu vesileyle daha kısa kesme fikrini ortaya attım ama Ellis bundan hoşlanmadı. Homurdandı ve sonra parmaklarını saç tellerimin arasından geçirip beni hangi gün olduğunu unutana kadar yavaşça sikmeye başladı.

Saçlar kalacak.

"Evlenmeye hazır mısın?" Danil aynada bana gülümseyerek soruyor.

Neredeyse alay edecektim. "Şaka mı yapıyorsun? Uzun zamandır hazırım."

"Sadece bir aydır nişanlısınız," diye .

"Dani," dedim sert bir sesle, "o adam teklif ettiği gün evlenirdim."

Omuzlarımı sıkarak mırıldanıyor. "Yeterince adil, Şanslı çocuk."

Kapı çalındığında Danil o yöneliyor. Annem, Danil ve benim hazırlandığımız çocukluk odama giriyor. Lavanta rengi bir elbise giymiş, saçlarını gevşek, düşük bir topuz yapmış. Beni görünce iç geçiriyor ve bana sarılmak için yanıma geliyor.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım." Geride bıraktığı ruju önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Sağ ol anne. Sen de öyle."

"Hazır mısın?" diye soruyor. "Baban Ellis'in yan odada hazır olduğunu söyledi."

Tek bir nefes üfleyerek başımı sallıyorum. "Evet, hazırım."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Oh," diyor hızla, parmağını kaldırarak. Koridora geri dönüyor ve yarım dakika sonra elinde küçük, plastik bir kutuyla geri dönüyor. "Senin için."

Gözyaşlarımı tutmak için hızla gözlerimi kırptıştırırken içimden küfrediyorum. Annem o kadar başarılı değil. Kutuyu açıp içinden mavi yaka çiçeğini çıkarırken bir tanesi yanağından aşağı süzülüyor. Takım elbisemin ceketine sabitlememe yardım ediyor ve ardından yakamı okşuyor.

"Mükemmel," diyor sessizce. "Son bir şey daha. Ellis, henüz kontrol etmediysen e-postalarını kontrol etmeni istedi."

"Teşekkür ederim anne."

Yanağımlı okşuyor ve Danil kapıyı arkasından kapatıyor, ben de eski şifonyerime yönelip üstünden telefonumu alıyorum. E-postalarımı açarken yatağın kenarına oturuyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Ellis'ten bir mesaj," diye kısık sesle cevap veriyorum, konu başlığı bugünün tarihi olan e-postayı buluyorum.

Nefesimi tutarak okudum.

Şans. Bugün evleneceğiz. Buna inanabiliyor musun? Bir saatten az bir süre içinde sen benim kocam olacaksın, ben de senin. Düğün günü gerginliğinin yaygın olduğunu söylediklerini biliyorum ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Sana veda ettiğimde yirmi iki yaşındaydım. Üniversite bitmişti, çocukluğumuz sona ermişti ve senin için hayatına devam etme zamanı gelmişti. O günden sonra sana çok veda ettim. Her ziyarete geldiğinde ya da telefonda konuştuğumuzda, vedanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Artık veda etmek zorunda değilim.

Bugün basit yeminlerimizi etmeye karar verdiğimizizi biliyorum. Ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde 'Evet' demeye. Bunun benim iyiliğim için olduğunu da biliyorum çünkü Tanrı biliyor ki böyle bir günde konuşma yapmam pek mümkün olmazdı. Ama... Sana söz veriyorum, Luck.

Seni tüm günlerimiz boyunca seveceğim.

Sana hak ettiğin gibi değer vereceğim.

Her fırsatta sana sarılacağım.

İhtiyacın olduğunda sana daha yakın olacağım. Sana camdan daha dikkatli davranacağım.

Her uçuştan önce sana sarılacağım.

Birlikte olduğumuz her gün seni öpeceğim.

Ve olmadığımız her gün seni düşüneceğim.

Cazibe yaratan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama bu Dünya'nın neresinde olursan ol sana doğru eğildiğimi biliyorum. Çekimini hissediyorum ve eğer dediğin gibi senin ayınsam, seni her zaman eve geri çağıracağıma söz veriyorum.

Sen benim dünyamsın, Luck. Ve her şey karardığında bile seni arayacağım. Seni bulacağım, sonsuz gecede benim için göz kırpacaksın ve ben hep seninle olacağım. Benim parlak ateşböceğim. Aşkım. Şansım.

Sonsuza dek bekliyor olacağım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, nefesim kesilirken yanağımı siliyorum. "Törenden önce beni ağlatmaması gerekiyordu."

Danil bana bir mendil uzatıyor ve ben de yüzümdeki nemi temizleyerek ona teşekkür ediyorum. Kendimi daha sakın hissetmem bir anımı alıyor.

Ellis'in mektupları başımı döndürmekte asla başarısız olmuyor, sadece birazcık.

"Biliyor musun," diyor Danil yavaşça. "Sanırım birine karşı daha fazla şey hissedecek olsaydım, bu sen olurdun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, nabzım hızlanıyor. "Dani..."

"Yüzündeki o bakışı sil," diyor gözlerini devirerek. "Bu bir beyanat değil. Düğün gününüzde Julia Roberts gibi gelip *beni seç, beni seç demeyeceğim* ve yıllar boyunca sessizce peşinizden koşmayacağım. Bu sadece..." Cebindeki sigara paketini havaya kaldırmadan önce kurcalıyor. "Sakıncası var mı?"

Başımı sallıyorum ve Danil pencereyi açıp pervaza yaslanarak bir sigara yakıyor. Eğilip dumanı pencereden dışarı üflemeden önce bir nefes çekiyor. Tekrar ayağa kalktığında, düşüncelere dalmış gibi bir dakika boyunca dudağını çiğniyor.

"Mesele şu," diyor. "Senin yaptığını isteyip istemeyeceğimden emin değilim. Daimi bir partner. Ömür boyu bağlılık. Ama sen bana çoğu zaman hissetmediğim bir şey hissettirdin. Bu *aşk* değil... o türden değil. Ama bu... Şey, lanet olsun, bu *aşk*, biliyor musun?" Burnunu sıkıyor. "Tanrım, her şeyi berbat ediyorum. Bilmeni istediğim şey, sana değer verdiğim, Şanslı çocuk. Benim için özel birisin ve hayatımda olduğun için mutluyum."

"Dani," diyorum usulca, yataktan kalkarken.

"Yine sarılacağız, değil mi?" diyor sigarasını dikkatle söndürürken. Kollarını açıyor, iç geçiriyor ama yaka çiçeğimi ezmeye dikkat ederek kollarını bana sararken yüzünde bir gülümseme var. Geri çekilmeden önce sık sık yaptığı gibi yanağıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, Lucky. Kendi tarzımda. Ve senin adına mutluyum."

"Ben de seni seviyorum Dani," diye itiraf ediyorum, sesim boğuklaşıyor. "Ve sana hiç teşekkür etmedim."

"Ne için?" diye sorar.

"Buraya son gelişinde bana cesaretimi hatırlattığın için. Buna ihtiyacım vardı."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyor omzuma hafifçe vurarak. "Şimdi, ne diyorsun? Koridorda yürümeye hazır mısın?"

Bir nefes üfledim. *Ben hazırım.*

Ailem oturma odasında bizi bekliyor. İçeri girdiğimizde gülümsüyorlar ve sonra dördümüz dışarı çıkıyoruz.

Ellis ve ben düğünümüz için sade bir tören yapmaya karar verdik, daha fazlasına ihtiyacımız yoktu. Nişanlılığımız kısa sürdü ama beklemek istemedik. Karı koca olmak istiyorduk ve yakında olacağız. Toplantımız küçüktü, sadece ailemiz ve birkaç yakın arkadaşımız vardı, nikâhı Danil kıyacaktı. Evin önünden arkasına doğru dolanırken her şey gözümüzün önüne geliyor.

İki sıra halinde dizilmiş bir avuç beyaz sandalyenin ortasında bir mola var. Resmi olmayan koridorun her iki tarafını çevreleyen ahşap direklerden tül beyaz kumaş sarkıyor. Mavi çiçek yaprakları çimleri süslüyor ve esintide hafifçe dalgalanıyor. Ön tarafta ise daha fazla beyaz tül yer alıyor ve uçuşan bulutlara benzeyen bir fon oluşturuyor.

Bayan Cole'un yanı sıra Gabby, Riley ve diğer arkadaşlarımız çoktan oturmuşlardı. Bana birer kez daha sarıldıktan sonra ailem de onlara katılıyor.

Ama her şeyin merkezinde, bir mısır tarlasının önünde beni bekleyen Ellis, elinde büyük, blok harflerle yazılmış bir tabela tutuyor. Okurken bir elimle ağzımı kapatıyorum.

Şanslı

Benimle evlenir misin?

Ellis tabelanın kenarından sırtıyor, gözleri buradan bile ıslak görünüyor. Misafirlerimiz ikimizin arasında bakışıyor, biraz kafaları karışmış olmasa da gülümsüyorlar. Ailelerimiz ise anlıyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" Ona bağıriyorum.

Sırtışı genişliyor ve elindeki tabelayı yana bırakarak benimkine benzeyen mavi yaka çiçeğini ortaya çıkarıyor. Ona bakarken karnım gurulduyor. Orada dururken inkar edilemez derecede yakışıklı görünüyor, takım elbisesinin yumuşak renkleri koyu renk saçlarıyla çok güzel bir tezat oluşturuyor. Kararlı, güçlü ve kararlı görünüyor ve yıllar önceki ben, onun benim olacağını asla hayal edemezdi.

Benim Ellis'im.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı sallayarak. "O adamla evleneceğim."

Yumuşak enstrümantal müzik çalmaya başladığında Danil yakınımı eğiliyor. Göğsüme iştirilmiş çiçeğe dokunuyor. "Bana bunun arkasındaki hikâyeyi hiç anlatmadın. İki mavi yaka çiçeği. Büyük aşkın. O gün baloda ne oldu?"

Ellis bana dudaklarım bükülüyor. Konuklarımız şimdi arkalarına bakıyor, "Evet" demek için öne çıkmamı bekliyorlar. Ellis de koridorun sonunda, elimi elinin arasına almaya hazır bir şekilde bekliyor. Birkaç dakika içinde, hayatımızın geri kalanı için Bay ve Bay olacağız.

Ama bir anlığına, yine on altı yaşındayız.

Danil için cevabım basit.

"Aşık oldum."

Bölüm 38

Şanslı

Ellis Cole'a sırlıslıkam aşık olduğumda on altı yaşındaydım.

"Lucky?" diye annem, yatak odamın kapısını hafifçe tıklatarak.

Yorganı başımın üzerine çekiyorum. "Git başımdan."

"Tatlım," diyor nazikçe. "İçeri geliyorum."

Annem yanıma oturduğunda yatağım çöküyor. Bir an sonra eli sırtıma indi.

"Kapıda sizi görmek isteyen biri var."

"Kim?" Dışarı çıkmayı reddederek soruyorum.

"Ellis mi?" "Bence gidip kendin görmelisin."

İsteksizce yorganı yüzümden çekiyorum. Annem bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Git bak," diyor.

Büyük bir hışımla yataktan çıktım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Ellis olmalı. Sınıf arkadaşlarımızın geri kalanı baloda. Okuldaki tek gey çocuk olduğumu hatırlatan bu buruk hatırlatmanın beni üzmesine izin vermemeye çalışıyorum ama... Bu berbat bir şey.

Ellis'e *iyi* olduğumu ve neşelenmek istemediğimi söylemek için kendimi hazırlayarak ön kapıyı açtığımda, kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor. Gelen Ellis'ti ama beklediğim gibi değildi. Evin önünde duruyor, siyah bir smokin giymiş ve göğsünün hizasında bir tabela tutuyor.

Şanslı

Benimle baloya gelir misin?

İnanılmaz bir kahkaha atıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne yapıyorsun?"

El?"

Cevap vermiyor, sadece tabelayı sallıyor.

Kapının dışına çıkıyorum, ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor.

"Ellis... Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben *iyiyim*. Bu sadece aptalca bir dans." Tabelayı daha yukarıda tutuyor, yüzünün yarısını kapatıyor.

Başımı sallayarak gökyüzüne bakıyorum. Göğsüm daralıyor. Ama iyi anlamda. Arkadaşımı inkar edemeyerek sesleniyorum, "Ne düşünüyorsun? Tabii ki seninle baloya geleceğim."

Sırtarak tabelayı indiriyor ama sonra fark ediyorum ki... "Kahretsin, giyecek hiçbir şeyim yok."

Ellis işaret ediyor, ben de bakışlarını takip ediyorum. Babam kapı aralığında arkamda duruyor, elinde bir giysi çantası var.

"Ellis ," diyor.

Tek kelime etmeden kaptım, başımı tekrar salladım. Ama üzerimi değiştirirken yüzümde kocaman bir gülümseme var.

Oturma odasına döndüğümde Ellis içerideydi. Kiraladığım smokin onunkiyile eşleşiyor, ancak onunki uzun gövdesine gevşekçe oturuyor ve bir an için nefesim kesiliyor. Ellis'e ilk kez bakmıyorum ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. İlk kez yakışıklı olduğunu düşünmüyorum. Hatta vücudumda, fırsatım olsa arkadaşımınla ne tür şeyler yapmak istediğimi söyleyen o kusursuz kızarıklığı ilk kez hissetmiyorum.

Ama Ellis'in nasıl bir adam olacağını ilk kez görüyorum. Smokin yüzünden değil. Ama sırf ona gitmek istediğimi söylediğim için hiç ilgilenmediği bir etkinliğe bana eşlik etmeye hazır ve istekli bir şekilde oturma odamda duruyor olmasından dolayı. Nazik ve sonsuz sabırlı biri ve kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyük.

Ve sanırım... *Kahretsin*, sanırım onu sevebilirim.

Ben yaklaşırken küçük, şeffaf bir kutu açıyor ve içinden bir çiçek çıkarıyor. Erkeklerin balo randevularına verdikleri türden. Korsaj yerine yaka çiçeği olması dışında. Mavi, sapının etrafına beyaz kurdele sarılmış. Ceketinde de bir tane var.

"Benim için mi?" Sesimdeki yalpalamayı gizlemekten başka bir şey için değilse bile, alay etmeyi amaçlayarak soruyorum.

Başını sallayıp anneme bakıyor. Hemen yanıma geliyor ve çiçeği cebimin üzerine tutturmama yardım ediyor. Kalbim bütün bu süre boyunca öfkeyle çarpıyor.

"İşte," diyor yakalarımı düzelterek. "Çok güzel görünüyorsunuz. Hadi, bir fotoğraf çekelim."

Ellis ve ben kanepenin önünde duruyoruz ve tek kelime etmeden elimi tutuyor. Zar zor nefes alabiliyorum ama kameraya gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Annemle babam bizi kapıdan kovmadan önce iyi vakit geçirmemizi söylüyorlar ve Ellis'le birlikte onun yeni kamyonetine gidiyoruz. Direksiyona geçmeden önce yolcu tarafını açıyor. Okula gittiğimiz süre boyunca Ellis'in yüzüne bakmaktan kendimi alamıyor, göğsümün içinde dönüp duran bu korkutucu, sıcak hisle ne yapacağımı düşünüyorum.

Vardığımızda konferans salonu sınıf arkadaşlarımızla doluydu. Duvarlar boyunca asılmış pankartlar, tavandan sarkan flamalar ve

Hatta balonlar bile odanın etrafında kümeler halinde uçuşuyor. Gördüğüm her lise balosu fotoğrafına ya da filmine benziyor ve klişe olsa da Ellis yanımdayken kendimi biraz prens gibi hissediyorum. Kendi balo geceme katılma şansım olacağını düşünmüyordum ama o benim hayalimi gerçekleştirdi.

Odadan geçerken Ellis ve ben birkaç bakıştan fazlasına maruz kalıyoruz ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Önce beni punç kasesine götürüyor, bana bir içki ikram ediyor ve sonra sınıf arkadaşlarımız dans edip tezahürat yaparken ve kız-erkek kombinasyonlarında eşleşirken bir masaya oturuyoruz. Ellis'i bir iki kez benimle dans pistine gelmeye ikna ediyorum, ama geri kalanımız korkunç bir ritimle zıplarken o çoğunlukla hareketsiz duruyor.

Ellis akşam ilerledikçe pek konuşmuyor ama buna şaşırmadım. Kalabalık insan gruplarında daha sessizdir. Brandon'ın ona attığı alaycı bakışları kaçırdığı minnettarım. Ellis bakmıyorken adamı tersliyorum.

Ellis'in son konuşmasının üzerinden bir saat geçtikten sonra onu dürtüyorum. "Hey, buradan çıkmak ister misin?"

Emin olup olmadığımı sormak için başını eğdi.

"Evet," diyorum ona, kolunu çekştirerek. "Hadi gidelim."

Ellis beni salondan dışarı, akşamın serin havasına kadar takip ediyor. Dışarısı karanlık ve Ellis'in kamyonetine doğru ilerlerken müzik sırtımızda sessizce gümbürdüyor.

yarısında, "Kalmak istemedin mi?" dedi.

Kendi kendime gülümsüyorum, onun sesini tekrar duyduğuma seviniyorum. "Gerçekten iyi vakit geçirdim, El. Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Ben sadece... Artık seninle takılmak istiyorum. Sadece sen ve ben."

Buna tek kelime etmiyor ama yüzünde bir gülümseme de var.

Ellis evinin önüne park ediyor ve arka bahçeme doğru ilerliyoruz, eski lastik salıncağı geçip mısır tarlasının kenarına varıyoruz. Bu gece rüzgâr hafif esiyor ve aklımızda belirli bir hedef olmadan mısır sıralarının yanından geçerken yapraklar usulca hışırdıyor.

"El," diyorum, duruyorum. O da duruyor, bana bakıyor. "Tekrar teşekkürler. Etraftaki tek eşcinsel çocuk olmak her zaman kolay değildir, ama sen bunu kolaylaştırıyorsun. Yani sadece teşekkürler... arkadaşım olduğun için."

Uzun bir süre yüzüme bakıyor, gözleri yavaşça kayıyor. Sonunda elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Yutkunurken boğazım tıkırdıyor. "Şu anda mı?"

Başını sallıyor.

Elini tuttuğumda, sıcak ve kuru. Yaklaşıyor, bir eli belimde, diğeri benimkiyle sarmaş dolaş. Boştaki elimi omzuna koyuyorum ve sonra hareket etmeye başlıyor. Yavaş bir daire çiziyoruz, cırcır böcekleri etrafımızda sessizce cıvıldıyor. Bakışlarını kıramıyorum. Gecenin karanlığında o gözlerden başka yere bakamıyorum. Ellis tek kelime etmiyor ve uzun bir süre ben de etmiyorum.

Masmavi bir gökyüzünün altında müziksiz dans ediyoruz.

"Eğer evlenirsem," diye fısıldıyorum, "aynen böyle olmasını istiyorum." Mırıldanıyor. Sorgulayıcı bir ses.

"Süslü bir şey değil," diye açıklıyorum. "Sadece ben ve açık hava ve insanlar... ve sevdiğim kişi..."

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

"Evet," diyorum, sesim zar zor . Kalbim çok hızlı çarpıyor, kontrolden çıkıyor, bu yüzden şakacı bir tonda ekliyorum, "Belki mısırın önünde bile. Çünkü biliyorsun, onu çok seviyorum."

Hafifçe homurdanıyor.

Bir süre sonra duruyoruz.

"Hadi," diyor Ellis, ellerini bırakarak. "Yarışalım seninle."

"Nereye?" Diye soruyorum ama Ellis çoktan tarlada kayboluyor. Küfrederek peşinden koşuyorum, yapraklar kollarıma çarparken gülüyorum. Ciğerlerim yanmaya başlıyor ama bu mutlu bir sızı ve Ellis'in tarlada bulanıklaşan formunu takip ederek bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Diğer tarafa geçtiğinde duruyor ve nefes almak için eğiliyor. Kollarımı iki yana açıp sırt üstü uzanmadan önce kığımın üstüne düşüyorum. Göğsüm kabarıken yukarıdaki yıldızlara bakıyorum.

"Hilekâr," diye törpüledim.

Nefes nefese bir kahkaha atarak yanıma yerleşiyor. Uzun dakikalar sonra "Önemli olmamalı" dedi.

"O da ne?" Başımı çevirip ona bakarak soruyorum.

"Kimi seviyorsun?" diye cevap veriyor, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak. "Yargılayan insanlar..." Başını sallar. "Aşk büyüktür. Önemli. Bence... insanlar herkesi sevebilir... eğer sadece kalplerini buna açarlarsa."

Ellis'i izliyorum, çarpılmış hissediyorum. Bu kadar çok şeye ses verdiği pek görülmemiştir, o yüzden bunu şimdi yapıyor olması büyük ve önemli hissettiriyor.

"Diğerleri... gelip gidebilirler," diyor yavaşça, bakışları benimkileri tutarak. "Ama ben seni her zaman seveceğim, Luck. Asla durmayacağım."

Dik oturuyorum, kalbim ayak parmaklarıma kadar çarpıyor. Ellis ay ışığıyla yıkanıyor, vücudu yüz hatlarını seçebilmem için yeterince aydınlanmış. Ve bunu kastediyor. Ciddi olduğunu biliyorum. Yüzünün hatlarında ve gözlerinin benimkilere takılışında bunu görebiliyorum. Bunu demek istiyor. Beni seviyor. Ben onun en iyi arkadaşayım. Ve o da benim.

Ve belki de sadece bu kadar olacağız. Belki de hayatım boyunca Ellis'ten bileceğim tek aşk bu olacak. Ama buna değecek. Onunkinden daha büyük başka bir aşkın geleceğini sanmıyorum.

Parmağımı bacağımın yanındaki toprağın üzerine çizip E harfini yazıyorum. Yanına da L ekliyorum. Ellis smokininden bir çiçek koparıp benim karalamamın altındaki yere bırakıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Buruşuk, siyah smokinlerimizle mısır denizinin kenarında otururken, aramızda aşk ilanımız yerde, parmaklarımı onunkilerle birleştirip bir söz veriyorum.

"Ben de seni seviyorum, El. Her zaman."

Sonsöz

Luna

Bir ateş böceği yakaladığımda altı yaşımdaydım.

"Luna?"

"Buradayım," diye sesleniyorum, pencereden dışarı bakarak. bana bakıyor, küçük kardeşim kalçasında.

"Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım, ayağa kalktım ve dizlerimin tozunu aldım. Merdivenden aşağıya, merdivenlerin tepesine tırmanıyorum ve sonra dolambaçlı merdivenlerden aşağıya yürüyorum - *koşmuyorum*. Oraya vardığımda babam yel değirmeninin dibinde bekliyor.

Evimizde bir yel değirmeni olması ne kadar havalı değil mi? "Hadi," diyor babam gülümseyerek.

Babamın arabasına ve midem altüst oldu. "Babam nerede?" "Büyükanne Cole'un evinde," diyor ve bizi yola döndürüyor. Güneş vuruyor

Gözlerimi kısıyorum ve arabayla geçerken mısır tarlalarına bakıyorum. Kardeşim yanımdaki koltuğa ayağıyla vuruyor.

"Büyükannemde ne işi var?" Ben soruyorum.

Babam mırıldanıyor. "Bu sabah bir sürü duygusu vardı. Biraz cam üzerinde çalışmak istedi."

"Ne tür duygular?"

Babamın mavi gözleri arabanın önündeki aynada benimkilerle buluşuyor. "İyi türden."

"Yıldönümün yüzünden mi?" Ben sordum. Dün babamın bundan bahsettiğini duydum.

Gülümsüyor. "Evet, Luna. Bu yüzden."

Büyükanne Cole'un evine vardığımızda, Babam beni çözüyor, Kardeşimi tutuyor ve eve doğru ilerliyor. Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, huzursuz hissediyorum ama babam gözüme çarpıyor.

" gideceğiz," diyor. "Önce büyükanneye merhaba diyelim."

Büyükannem bizi içeride gülümseyerek ve bir tabak taze limonlu çubukla bekliyor. Kardeşim büyükanneemin tekerlekli sandalyesinin etrafında dolaşırken ben bir tane yiyorum, bacaklarım tekmeliyor.

Babam ona "Parmaklarına dikkat et," diye hatırlatıyor ama o bir şey söylemiyor. O sadece bir yaşında.

"Nasılsın tatlım?" Büyükannem babama soruyor.

Ona bir gülümseme verir. "Güzel. Ellis buraya gelirken uğradı mı?"

Başını sallıyor. "Tabii ki öyle. Yüzünde de kocaman bir gülümseme vardı. Bugün on yıl oldu, inanabiliyor musun? Mutlu yıldönümleri."

Babamın da duyguları var gibi görünüyor. Büyükanne'nin kolunu sıkıyor. "Teşekkürler. Bizimle festivale gelmek ister misin?"

Büyükanne başını sallıyor ve uzanıp Kardeş'in eliyle oynuyor. "Bu sefer değil. Cora beni yan odaya davet etti. Babam bu akşam ızgarada biftek pişirecek. Bunun için buralarda olacağım."

Babam kıkırdar. ". Yarın market alışverişi var mı?" "Bu bir randevu," diyor büyükanne.

Babamın gözleri benimkilerle buluştu. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum, zıplıyorum ve parmaklarımdaki kırıntıları yalıyorum. Ben büyükanne'ye hızlıca sarılırken o da Kardeş'i kucağına alıyor. Geri çekildiğimde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bu bukleler," diyor, sesi mutlu geliyor. "Tıpkı babaninki gibi."

Başımı kaldırıp babama bakıyorum. O da bana gülümsüyor.

"Onun gözlerini ben de aldım," diyorum büyükanne'ye. "Babam bana böyle söyledi." "Öyle," diyor ve yanağını çimdikliyor, ama yeterince sert değil incinmiş. "Bugün iyi eğlenceler, tatlım. Bana biraz karamelli mısır getir."

Dışarıya koşmadan önce kalbimden ve her şeyden geçerek söz veriyorum. Babam arkamdan gülüyor ama ben merdivenlerden inip siloya doğru koşarken bana yavaşlamamı söylemiyor. Giderken elimi uzatıyorum ama mısır saplarındaki yapraklar acıtmaya başlayınca avucumu geri çekiyorum.

Ambara geldiğimde koşmayı bırakıyorum. Kapının içinde durup babama sesleniyorum, burada olduğumu bildiriyorum çünkü kural bu. Gülümseyerek dönüyor ve elindeki metal direği yere bırakıyor. Bana doğru yürüdüğünde tekrar koşuyorum ve sonra bana sarılıyor.

Babam uzun boylu ve beni kollarının arasına aldığı anda ayaklarım yerden kesiliyor. Ateş gibi sıcak hissettiriyor ve mırıldanıyor, sesi yanağımı gıdıklıyor.

"Merhaba," diyorum, kıvranırken gülerek. "Duygularını açığa çıkardın mı? Babam seni mısır festivaline götürmek için burada."

Kıkırdıyor. Bu benim en sevdiğim seslerden biri. Babam pek konuşmaz ama kahkahaları her zaman kulağa hoş gelir.

"Bir dakika," diyor ve beni yere bırakıyor. Babam işini bitirirken ben şömineden uzak duruyorum. Kendimi meşgul etmek için etraftaki renkli camlara bakıyorum. Burası gökkuşağı gibi.

Babam çok geçmeden yetişir, babamı görünce yüzünde bir gülümseme belirir. Yanına gidiyor, Küçük Kardeş hâlâ kalçasında ve babamla öpüşüyorlar. Bunu çok sık yaparlar.

"Neredeyse hazır mı?"

Babam sorar. Babam başını sallar. "Tamamdır."

Babam ışıkları kapatmadan önce ateşböceklerine bakıyorum. Bir keresinde bana onların babam olduğunu söylemişti. Babam parlak ve güzelmiş ve kanatlarla doğmuş, bu yüzden de birkaç ayda bir uçup gidiyormuş. Bunun onu üzüp üzmediğini sordum ama babam hayır dedi. Çünkü babam her zaman eve, bize uçar.

Babam ışıkları kapatınca ateşböcekleri sönüyor ama sorun değil. Bu gece dönecekler.

Vardığımızda mısır festivali çok gürültülüydü ve çok fazla insan vardı. Küçük kardeşim gürültüden hoşlanmıyor, bu yüzden kulaklık takıyor ve babam onu vücudunun ön tarafında bir bebek sırt çantasında taşıyor. Patlamış mısır almak için duruyoruz ve babam büyükannem için biraz karamelli mısır alıyor. Ben en çok tuzlu olanını seviyorum. Kardeşim biberonunu içtikten sonra gezintiye çıkıyoruz. Yani, ben ve babam. Babam kardeşimle bekliyor. Gabby Teyze ve Riley Amca da geldi. Lyle'ı da getirdiler. O benim gerçek kuzenim değil ama herkes bize öyle diyor. Dokuz yaşında, benimle ve kardeşimle oynamak için çok büyük ama babam ve benimle bazı gezintilere çıkıyor. Dani Amca burada değil ama bunun nedeni New York'ta yaşıyor olması. Şükran Günü'nde ziyarete geleceğini söyledi.

Mısır labirentine vardığımızda hava kararmak üzere. Babam birazdan gideceğimizi söylüyor ama labirenti görmeden gidemeyiz. Yine sadece varız ve Ağabey babamın göğsünde uyuyor, siyah saçları alnına yapışmış. Babam uyurken bir elini onun sırtına koymuş, diğer eliyle de babaminkini tutuyor. Bunu da çok yapıyorlar.

Babamın diğer elini çekiştiriyorum. "Söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Kıkırdıyor ve babamı bırakıyor. Bir sonraki an, havaya fırlatılıyorum. Babam beni omuzlarına yerleştirirken gülüyorum ve kafasına sıkıca tutunuyorum.

"Ne , Luna?" Babam soruyor.

Labirentten çıkış yolunu görmek için mısırların üstünden bakmaya çalışıyorum ama çıkışın nerede olduğunu söyleyemiyorum. "Şurayı deneyelim," diyorum rastgele işaret ederek.

Mısır patikalarından dolanarak yola çıktık. Kilometreler boyunca en uzun insan benmişim gibi hissediyorum. Yüzümün önünde bir ışık yanıp söndüğünde nefesim kesiliyor.

"Bak," diye fısıldıyorum. "Ateş böcekleri burada."

Babam yürümeyi bırakıyor ve bir dakika boyunca hepimiz onu izliyoruz. "Bir tane yakalayabilir miyim?" diye soruyorum.

Babam ve babam birbirlerine bakarlar.

"Deneyebilirsin," diyor babam. "Ama denersen nazik ol"

Öfkeyle başımı sallıyorum ve iki elimle en yakındakine uzanıyorum. Babam bacaklarımı tutarak beni sabit tutuyor ve ellerimi olabildiğince hızlı bir şekilde uçan böceğin etrafına doluyorum. Ellerimi dikkatlice yüzümün önüne getiriyorum, en küçük çatlağı açıyorum ve içine bakıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum. Ateşböceği avuçlarımın arasında parlıyor. "İyi yakaladın," diyor babam.

Bir ateş böceği yakaladım.

Yanıp sönmesini izliyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum. Bir kez daha yanıp sönüyor. "Güle güle." Avuçlarımı açıyorum ve bırakıyorum.

Ateşböceği uçup gidiyor ve ben onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

"Benim sıram," diyor babam. Babama uzanıyor ve babam onu öperken babam gülüyor. Bu bir süre devam eder.

Baba geri adım attığında gülümsüyor. Babama çok gülümsüyor. Bence bu sevgi olabilir.

Labirentte ilerlemeye devam ederken babam Kardeş'i nazikçe zıplatıyor. Sonunda çıkış yolunu bulduğumuzda, gözlerim ağırlaşıyor ama söylemiyorum. Geç saatlere kadar ayakta kalmayı seviyorum. Ne de olsa babam adımları gecedan aldığımı söylemişti. En sevdiği şeyin ay olduğunu söyledi.

Arabaya doğru yürürken babam ve ben el ele tutuşuyoruz. Yanağımı babamın başına yaslıyorum.

"Ellis, bak," diyor babam. "Bu bir mavi ay mı?" Babam bir an sessiz kalır. "Sanırım öyle."

"Çok güzel," diyor Papa.

Babam öpmek için babamın elini kaldırıyor. "Sen de, Luck."

Babam iç geçirir. "Mutlu yıldönümleri, El. Bütün bunları hiç hayal etmiş miydin?"

Bu..."

Babam mırıldanıyor, eli bacağımın bir kez sıkıyor. "Her şeyi."

"Öyle," diye fısıldıyor babam. "Bu hayatı seninle paylaşabildiğim için çok şanslıyım, Ellis. Seni seviyorum. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Seni her zaman seviyorum," diye yanıtlıyor babam.

"Evet," diyor babam, sesi yine duygu dolu. "Ben ve sen, El. Bizim bir sonumuz yok, değil mi?"

Babam mutlu seslerinden birini çıkarıyor ve ben onu durdurmaya çalışsam da gözlerim kapanıyor.

Alnıma bir öpücük kondurduğumu hatırlıyorum. Bir tane de yanağıma. Çenemin yanına sıkıştırılmış çarşaflar ve bir *iyi geceler, küçük Luna'm*. Büyük ay gökyüzünde uyanırken, derin bir uykuya dalıyorum.

Ve rüyalarımda, ateş böcekleri dans ediyor.

Hiç Bitmeyen

Bonus Epilog

Son bir aşk mektubu da dahil olmak üzere daha fazla Lucky ve Ellis ister misiniz? Ücretsiz bonus sonsöze erişmek için [haber bültenime](#) abone olun veya

[BookFunnel](#).

Emmy'den Bir Not

Ateşböceği Yakalamak'ı okuduğunuz için teşekkürler! Ellis ve Lucky'nin hikayesi kalbimden, kendi deneyimlerimden ve penceremin dışındaki ateş böceklerinden doğdu. Umarım onların aşkı size de bana verdiği huzur ve neşenin bir kısmını verir. Diğer kitaplarımı merak ediyorsanız, en baştan, bolca özlem içeren bir başka arkadaştan sevgiliye aşk romanı olan [Fool Hearts](#) ile başlayın.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor musunuz? [Haber bültenime](#) kaydolun. Yaklaşan yeni sürümler hakkında e-posta alacak, özel bülten bonus içeriğine erişim kazanacak ve özel tekliflerden haberdar olacaksınız.

Facebook'ta [Emmy's Enclave](#)'e katıldınız mı? Okuyucu grubum tanıtımlar, devam eden çalışmalarım ile ilgili güncellemeler, kitap tartışmaları, çekilişler, kapak resimlerine ilk bakışlar ve çok daha fazlasıyla dolu.

Son olarak, gitmeden önce, umarım bu kitap için bir yorum bırakmayı düşünürsünüz. Yorumlar bağımsız yazarlar için paha biçilmezdir ve kitaplarımızın görülmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat eder.

İyi okumalar!

Emmy

Bağlan

www.emmysanders.com Bana

e-posta gönderin:

Emmy@EmmySanders.com

Okuyucu Grubu: [Emmy's Enclave](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Facebook](#) @emmysandersMM

[Instagram](#) @emmysandersMM [TikTok](#)

@emmysanders

[Bültenime](#) abone olun

İçindekiler

[Bölüm I: Çeyrek](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm II:](#)

[Azalan Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm III: Ağda](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm IV: Mavi Ay](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Emmy ten Bir](#)

[NotConnect'](#)

.

İçindekiler

[Bölüm I: Çeyrek](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm II:](#)

[Azalan Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm III: Ağda](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm IV: Mavi Ay](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Emmy ten Bir](#)

[NotConnect'](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

